

BARBARA TIỂU THUYẾT
CARTLAND

TÌNH
ĐẦU
TRAO
ANH

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA THÔNG TIN

Tủ sách BOOKBT #308

BARBARA CARTLAND

TÌNH ĐÀU TRAO ANH

Người dịch: THÁI DƯƠNG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOÁ - THÔNG TIN
HÀ NỘI - 2002

Tủ sách BOOKET #308

Thông tin sách

Tên sách: **Tình đầu trao anh**

Nguyên tác: **Loved for himself**

Tác giả: **Barbara Cartland**

Người dịch: **Thái Dương**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Hóa Thông Tin**

Khối lượng: **200g**

Kích thước: **13 x 19 cm**

Ngày phát hành: **Quý III/2002**

Số trang: **220**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Thực hiện ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: 16/09/2017

Dự án ebook #308 thuộc Tủ sách BOOKBT

1

Hầu tước Mouteagle bước ra khỏi xe ngựa và nói với người đánh xe:

- Hãy quay lại sau một giờ nữa!

- Vâng, thưa ngài.

Hầu tước bước lên cầu thang dẫn vào Câu lạc bộ White^[1]. Chàng được người phục vụ chào đón lễ phép.

Chàng nhìn qua cánh cửa mở rộng của căn phòng và nhận ra người mình đang cần gặp, đang ngồi trong một chiếc ghế bành da.

Khi chàng sắp bước tới phía đó, thì chợt nghe thấy ai đó bên cạnh thì thào nhưng có vẻ cố ý để chàng nghe thấy:

- Nhìn kìa, Hầu tước Mouteagle! Lạy chúa, đừng để ông ấy xem được cuốn sổ cá cược!

Hầu tước sững lại. Nhưng rồi với bản lĩnh tự kiểm chế đáng khâm phục, chàng không nhìn về hướng giọng nói phát ra, mà cố ý bắt chuyện với một người cạnh đó. Anh này, gần đây cũng hay đến khu chợ mới.

- Anh đã thắng cuộc chứ? - Hầu tước hỏi.

- Tôi không có được cái may mắn đó của ngài! - Anh ta trả lời.

Rồi Hầu tước quay nhìn người đã thì thào ban nãy. Khi đã biết đó là ai, chàng bình tĩnh đi về phía bạn mình là Lord Charles Carrington đang ngồi đợi.

- Cậu hơi bị muộn đấy, Jonnie! - Charles nói. - Mình đang nghĩ là cậu đã bị vòng tay của người đẹp cuốn chặt rồi.

- Không! Mình bận vì phải viết một vài dòng. - Hầu tước trả lời.

- Mình có thể đoán chắc là cậu viết cho ai rồi.

- Thôi, hãy chú tâm đến việc của cậu đi.

Cậu bạn của Hầu tước cười vang và gọi một chai sâm banh. Khi người phục vụ mang lại, Hầu tước nói:

- Mang lại cho tôi cuốn sổ cược!

- Vâng, thưa Hầu tước.

Đó là một cuốn sổ ghi lại những vụ cá cược từ hơn một trăm năm nay. Nó được gìn giữ cẩn thận bởi các thành viên là những tay chơi cược ghi vào đó hàng ngày.

Khi người phục vụ quay đi theo yêu cầu của Hầu tước, Lord Charles nói:

- Mình nghĩ, tốt hơn hết là cậu đừng xem cuốn sổ đó.

Hầu tước nhìn thẳng vào bạn và nói:

- Cậu muốn nói điều gì?

- Nó có thể khiến cậu thất vọng bởi “điều mà mắt ta không nhìn thấy, thì con tim ta đau đớn!”

- Mình không hiểu cậu đang nói điều gì, - Hầu tước gằn từng tiếng. - Nhưng mình thấy Perceval thì thào khi mình vừa vào cửa. Lạy Chúa, anh ta định nói gì thế?

- Mình biết rõ gã ta muốn nói gì, - Lord Charles trả lời, - và như mình đã nói đấy, cậu đừng xem nó thì hơn.

- Mình nghĩ là cậu nhầm rồi, - Hầu tước gay gắt. - Nếu trong đó có vụ cược liên quan đến mình, thì mình phải đọc nó, và nếu đó là những lời vu khống thì mình sẽ bắt Perceval phải trả giá!

Lord Charles lấy lại thế ngồi và nhấm nháp từng ngụm sâm banh.

- Jonnie, mình cho là không phải quá quan tâm đến những điều mà kẻ đáng khinh như Perceval đã nói. Có lẽ ta nên nói về những con ngựa còn quan trọng hơn. - Cậu ta dừng lại một lúc rồi nói tiếp. - Mình có nhìn thấy vài con ở Tattershalls, có thể thêm vào đàn ngựa tuyệt vời của cậu đấy.

Mình đánh giá cao sự quan tâm của cậu, - Hầu tước nói. - Nhưng mình lại rất tò mò muốn biết xem cái gì được ghi trong đó.

- Được thôi, hãy làm như cậu muốn. Nhưng mình vẫn luôn tin vào câu nói: “Đừng bới rác lên mà người”^[2].

- Hôm nay cậu nói vẫn vẻ quá đấy. - Hầu tước nói. - Điều này có nghĩa là, cậu đang lo lắng điều mà mình muốn biết. Chúng mình biết nhau từ hồi còn ở Eton, và mỗi khi cậu dùng nhiều thành ngữ trong đối thoại, thì mình biết đó là một dấu hiệu chẳng lành.

Lord Charles nhếch miệng cười buồn bã. Trước khi anh ta kịp nói điều gì đó, thì người hầu bàn đã mang cuốn sổ tới cho Hầu tước.

Đó là một cuốn sổ đã cũ, bìa da bị dập, bạc phếch nhưng dòng chữ nhũ vàng còn rất rõ ràng: **SỔ CÁ CƯỢC CÂU LẠC BỘ WHITE, NĂM 1713.**

Hầu tước mở cuốn sổ, chàng lật nhanh từng trang ghi nội dung những vụ cược trước đây. Có nhiều trang được ghi rất cầu thả. Chàng đọc đến một vụ vào năm xảy ra trận Waterloo.

- Đại úy Capel cược với ngài Brummell 5 đồng tiền vàng là Napoleon không thể đứng đầu chính phủ Pháp tại Paris trong vòng 10 ngày, kể từ hôm nay.

Ngày 15-3-1815

George Brummell

Một vụ được viết sau đó bốn ngày và do ba người ký tên:

- Ngài G. Talbot cược với ngài Howard 50 đồng tiền vàng rằng Bonaparte sẽ không ở Vienna trong ba tháng nữa.

Ngày 17-3-1815

W. Howard

G. Talbot

Pd.G. Calbot

Chàng điềm tình lật giở từng trang tiếp theo. Có mấy vụ liên quan đến thể thao. Rồi chàng chậm rãi đọc tiếp:

- Lord Perceval cược với ngài Hatton 50 đồng tiền vàng, rằng Hầu tước cao quý sẽ không thể hái được bông hoa đẹp khi chưa biết rõ rằng công tước Dorset còn sống hay đã mất.

Ngày 29-4-1818

Hầu tước chăm chú đọc đi đọc lại rồi nói:

- Nếu điều này đúng như mình nghĩ, thì đó là một sự lãng mạ ghê tởm. Mình sẽ tính sổ với hắn!

- Cậu thật ngốc nếu làm việc đó! - Lord Charles nói.

- Tại sao? Cậu muốn nói gì?

Lord Charles yên lặng một lát rồi trả lời:

- Này Jonnie, cậu là bạn của mình và mình không muốn tình cảm của chúng ta bị sút mẻ. Tất cả những gì mình muốn nói là cậu hãy để cuốn sổ xuống và coi như chưa hề đọc nó.

- Tại sao mình phải làm như thế? - Hầu tước nói với giọng gay gắt. - Rõ ràng hắn muốn ám chỉ đến Fleur, còn gã công tước Dorset thì có liên quan gì tới nàng?

Lord Charles mím môi và không nói gì.

- Ồ, thôi nào, Charles! - Hầu tước nói. - Dù cậu có nói gì đi nữa thì mình cũng không giận đâu. Mình chỉ căm ghét con lợn Perceval thôi! Hẳn là kẻ ngồi lê đôi mách, và nếu mà hẳn không có một câu chuyện bẩn thỉu về ai đó thì hẳn sẽ bịa ra một chuyện.

- Hẳn thế rồi! Hẳn vừa làm chuyện đó đấy! - Lord Charles nói.

Thật không may cậu ta nói quá nhanh khiến Hầu tước hiểu ngay là bạn mình đang nói dối.

- Hãy nói cho mình biết sự thật, Charles. - Chàng nói.

Lord Charles thở dài:

- Được thôi, - Cậu ta nói, - Nhưng nếu cậu nghĩ mình chống lại cậu thì cậu nhầm to rồi. Chính cậu lại là người luôn chống lại mình.

- Đừng ngạc thế! - Hầu tước nói. - Mình không chống lại cậu mà chính là Perceval.

- Được thôi, - Lord Charles nói thêm. - Thật không may, điều mà Perceval đánh cược lại là sự thật!

Hầu tước chăm chăm nhìn bạn trong sự ngạc nhiên tột độ.

- Cậu muốn nói là... - Chàng nói chậm chậm như thể vừa nói vừa nghiền nát từng chữ, - Fleur, chần chừ chưa nhận lời làm đám cưới với mình là vì nếu Công tước Dorset mà chết và Settington trở thành công tước thì nàng sẽ lấy hẳn?

- Mình vẫn luôn biết cậu có một cái đầu rất nhanh nhạy. - Lord Charles nói.

- Tôi không tin! - Hầu tước kêu lên. - Fleur yêu tôi. Nàng đã nói với tôi hàng ngàn lần như thế. Và nàng muốn giữ bí mật việc hai đứa đã đính hôn vì bà nàng đang ốm.

- Theo mình được biết thì bà Fleur đã bị ốm ba năm nay rồi. - Lord Charles nói.

Hầu tước thở dài nặng nề:

- Nhưng còn Settington! Cậu biết là chúng ta chẳng hề có ý niệm gì về gã ta cả!

- Một công tước thì vẫn là một công tước, - Lord Charles lầm bầm.

Hầu tước với cốc sâm banh uống một hơi cạn sạch, rồi rót tiếp một cốc đầy khác và nói:

- Điều mà mình muốn biết là làm sao Perceval lại biết rõ điều này đến thế? Mình chưa hề kể chuyện của mình với Fleur cho bất kỳ ai, ngoài cậu!

-Ồ, mình không phải là thủ phạm! - Lord Charles vội vàng nói.

- Vậy thì ai?

- Cậu không thích chuyện này, nhưng tay hầu nhà Perceval thường hẹn hò với cô hầu gái của Fleur.

- Ý cậu là ả hầu gái đó đã nói với tay kia mọi chuyện đang diễn ra trong khi cô chủ của ả bắt ả phải thề giữ bí mật.

- Jonnie, ông bạn thân mến của tôi ơi, chính những kẻ hầu đã tung tin! - Lord Charles nói. - Mà thực ra, tất cả mọi chuyện tán gẫu quanh Beau Ton đều từ miệng những kẻ hầu mà ra cả.

- Mình không biết việc đó! - Hầu tước thừa nhận.

- Dĩ nhiên rồi, - Lord Charles nói, - cậu có biết là ai đã loan tin việc Henry có dính líu với ả tham lam Cyprian và để rồi gần như mất sạch số tài sản mà bác của hắn đã để lại không?

- Lúc đó tớ chẳng thể biết được là ai đã bóc trần mọi việc ra như vậy. - Hầu tước nói.

- Kẻ hầu là kẻ hầu, và tên hầu của Perceval là kẻ rối hơi lắm mồm. Mình chẳng để ý lắm đến việc cá cược mà những kẻ thực dụng trong phòng này

biết về cậu và Fleur lúc này!

Hầu tước nắm chặt bàn tay trong chốc lát, rồi chàng cố sửa lại thế ngồi cho thật thoải mái.

Chàng đã bị Fleur Munroe cuốn hút, khi mà chàng chưa từng bị cô gái nào trước đó làm cho rối lòng.

Đã từ lâu rồi, chàng thề với mình là sẽ không cưới cô gái nào trước tuổi bốn mươi. Rồi chàng lại đắm mình vào vô số những cuộc tình, những cuộc tìm kiếm khoái lạc bất tận đã thống trị toàn London ngay sau khi chiến tranh qua đi.

Nhưng những cuộc tình đó đều không kéo dài được bao lâu, và rồi chỉ trở thành những chuyện đàm tiếu.

Khi chàng gặp gỡ Fleur Munroe, chàng đã quên hết những quy tắc do chính mình đặt ra. Để rồi, chỉ sau ba tuần lễ bên nhau, chàng đã muốn nói lời cầu hôn chân thành nhất.

Fleur hơi già hơn cái tuổi mới lớn bước vào đời. Tuy cha nàng mới mất, nhưng cái vẻ đẹp quyến rũ và duyên dáng thì không thể nào mà giấu được. Cái việc nàng được thừa kế một gia tài kếch xù mà một số kẻ rất quan tâm, nhưng với chàng, nó chẳng có nghĩa lý gì cả. Ngay khi họ vừa gặp gỡ, cả hai đã bị hút vào nhau bởi một ma lực không thể nào cưỡng lại được.

Sự kín đáo thực sự là cần thiết, Fleur thuyết phục chàng như vậy. Không ai được phép biết điều gì cho tới khi nàng hết chịu tang.

- Anh biết đấy, mọi người sẽ thực sự bị sốc như thế nào, - Nàng nói thật dịu dàng, - nếu em tuyên bố việc đính hôn, trước khi em cởi bỏ bộ áo cầu nguyện và bắt đầu khoác lên người một bộ cánh sắc sỡ hơn.

Mounteagle tỏ ra rất thông cảm với nàng.

Nàng đến London sớm hơn chỉ vì sẽ có chương trình ra mắt đầu của năm được tổ chức tại cung điện Buckingham. Fleur nhất quyết đòi chàng phải cư

xử bình thường với cô trước mặt mọi người. Còn khi chỉ có hai người với nhau thì họ là những người hoàn toàn được tự do.

Chàng thấy Fleur là cô gái đầu tiên mà mình biết không hề khoe khoang về chiến thắng của mình.

- Anh chán ngấy với cuộc sống vụng trộm này lắm rồi, - Cách đây hai đêm chàng đã nói như vậy. - Anh yêu em, anh yêu em vô cùng và anh muốn cả thế giới này biết rằng em là của riêng anh.

- Em cũng yêu anh nhiều lắm, - Fleur nói rất ngọt ngào. - Anh thật đẹp trai, thông minh và giỏi mọi thứ hơn bất kỳ người đàn ông nào mà em biết!

- Sau này, - Chàng nói, - em phải biết càng ít đàn ông càng tốt. Anh sẽ phát điên lên khi thấy em nhảy nhót với lũ gốc đó.

Chàng dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Nếu anh biết rằng một gã nào đó tán tỉnh em, thì anh sẽ cho hắn một viên đạn vào đầu ngay lập tức!

- Ôi, Jonnie, Jonnie! Anh thật giỏi giang! Nhưng anh biết đấy, khi đã là vợ của anh, thì thật là sai lầm lớn nếu ai đó nói những điều không hay về em. - Nàng thở dài nhẹ nhàng. - Em sợ là sẽ có người ghen ghét.

- Dĩ nhiên rồi, bởi vì em thật tuyệt vời! - Hầu tước nói và đó cũng chính là ước muốn của chàng.

Nhưng chàng nhận thấy không lời nói nào dễ bày tỏ hơn bằng những nụ hôn nồng nàn, ngây ngất.

Khi họ chia tay, nàng thì thào rằng phải chuẩn bị áo váy cho bữa tiệc buổi tối. Đôi mắt nàng long lanh ngời sáng trông thật đáng yêu, khiến chàng khó có thể dứt ra được.

- Hãy cẩn thận nhé, anh yêu! Thật là phiền nếu có ai đó bàn tán về em.

- Em hãy tin ở anh, cưng ạ!

Chàng nhanh nhẹn đi qua khu vườn, bằng cái cổng dẫn vào khu chuồng ngựa mà Fleur đã đưa cho chàng chìa khoá.

Cho tới lúc về đến nhà ở quảng trường Berkeley, chàng mới nhận ra là đã quên không hỏi xem nàng đi dự bữa tiệc buổi tối nào. Có thể lắm, đó là bữa tiệc mà chàng cũng được mời. Và chàng lại sẽ có cơ hội được khiêu vũ cùng nàng.

Mounteagle luôn nhận thấy rằng nếu mình nhảy với một cô gái nào đó thì miệng lưỡi của những kẻ rỗi hơi sẽ có cơ để khua khoảng. Họ chưa bao giờ thôi xì xào về chàng. Nếu có, dù chỉ một biểu hiện nhỏ thôi của đám cưới, thì thật sự rất phiền nhiễu.

Tốt hơn hết, mình nên đến câu lạc bộ. Chàng tự nhủ.

Giờ đây, khi nghĩ lại, Mounteagle đã nhớ ra là Fleur đã nhảy với Bá tước Settington, người sẽ thừa kế tước vị Công tước của nhà Dorset, ở hai cuộc khiêu vũ tuần trước.

Settington là một gã trai trẻ bình thường mà chàng đã từng gặp ở trường đua ngựa. Và nữa, hẳn thường xuyên say xỉn ở câu lạc bộ. Cả chàng và Charles đều chưa bao giờ coi hắn là bạn. Và cũng chưa bao giờ chàng nhận ra gã sẽ là tình địch của mình.

Chàng biết được vô số những gã đang theo đuổi Fleur, nhưng bọn họ đều không có địa vị như chàng, sự giàu có của chàng cũng như danh tiếng của chàng. Chàng thực sự yên tâm bởi họ không phải là mối đe dọa lớn.

Không ngờ, bây giờ Perceval và tất cả mọi người đều biết chuyện của chàng với Fleur. Hơn nữa, hẳn còn dám cược rằng Fleur đang tìm kiếm người có địa vị cao hơn chàng.

Tất cả những điều đó vụt lướt qua tâm trí Hầu tước. Và chàng nhận ra cậu bạn đang chăm chú nhìn mình đây vẻ lo lắng.

- Jonnie, cho dù cậu có cảm thấy như thế nào, - Lord Charles nói, - thì cũng đừng bộc lộ tí gì ở đây cả.

- Mình không định làm như vậy, - Hầu tước bình tĩnh trả lời. - Nhưng mình muốn biết sự thật, Charles, cho dù mình có phải moi từ cậu bằng bất cứ cách nào đi nữa!

- Mình biết là cậu sẽ tức giận, - Lord Charles nói không mấy vui vẻ.

- Dĩ nhiên, mình sắp phát điên lên rồi đây. - Hầu tước đáp lại. - Và mình muốn cậu đảm bảo rằng đó không phải là sự thật.

- Mình rất tiếc, đó là điều mình không thể cho cậu biết được.

- Ý cậu là... đó là sự thật...

- Đúng như vậy, mình rất tiếc.

- Làm sao cậu biết chắc chắn thế?

Hầu tước cảm thấy ngọt ngào, chàng như một kẻ sắp chết đuối đang cố gắng vùng vẫy để ngoi lên. Chàng không làm sao tin được. *Không thể như thế được. Không thể nào Fleur lại lừa dối chàng được. Làm sao nàng lại có thể giả vờ yêu và ngoan ngoãn trước những nụ hôn chàng chàng đến vậy.*

Như thế đọc được suy nghĩ của Hầu tước, Lord Charles nói:

- Từ khi mình biết Fleur yêu cậu, nàng cũng chẳng hề quan tâm đến ai khác. Nhưng nàng không thể bỏ qua cơ hội trở thành Bà Công tước.

- Làm sao cậu biết được tất cả? - Hầu tước khảo gay gắt.

Lord Charles ngập ngừng một chút rồi tiếp:

- Quản gia của mẹ mình là bác của tay hầu nhà Perceval.

- Ôi, Chúa ơi! - Hầu tước kêu lên, - đừng có thêm những lời thóc mách của bọn người hầu vào nữa.

- Cậu cũng biết tường tận như mình rằng, - Lord Charles tiếp lời, - những người hầu thuộc những gia tộc lớn được truyền từ đời này sang đời khác. Cả con cháu, anh chị em và mình chắc rằng, cháu chắt của họ cũng sẽ có chỗ trong những gia đình quý tộc. Dù cậu không ưa Perceval, thì gia phả nhà gã ta cũng lâu đời như nhà cậu đấy!

- Mình luôn nghe người ta nói những người hầu là những kẻ hợm hĩnh tồi tệ nhất, nhưng mình không tin.

- Đó là vì cậu không phải trực tiếp thăm vấn họ, - Lord Charles đáp lại, - những thư ký của cậu sẽ nói cho cậu hay anh ta đã phải xem xét kỹ lưỡng như thế nào, trước khi bất kỳ người lạ nào có được đặc quyền bước vào ngưỡng cửa nhà cậu.

Charles thấy Hầu tước đang lắng nghe chăm chú, nên cậu ta tiếp tục:

- Những người hầu của cậu hầu hết đều xuất thân từ những người làm việc trong vùng đất của cậu. Và ngay từ lúc mười hai tuổi, họ đã được giáo dục là phải ngược lên nhìn cậu trong vẻ sợ hãi và thán phục!

- Ôi, thôi đi! - Hầu tước kêu lên.

Nhưng chàng cũng hiểu rằng, những điều mà bạn mình nói là rất có lý.

Bây giờ chàng mới nhận ra các gia đình cứ giữ mãi chỗ chen chân từ thế hệ này sang thế hệ khác ở lâu đài Eagles, nơi ở của gia tộc chàng.

Chàng nhớ lại là khi còn nhỏ, cha đã đưa chàng đi hết phòng này đến phòng khác. Ở đó là những người thợ mộc, thợ đẽo đá, thợ đốn gỗ và thợ sơn... Đôi khi tôi tớ trong nhà lên tới hơn năm mươi người.

- Chúng ta là một quốc gia trong một quốc gia, - Cha chàng thường nói vậy.
- Và con phải luôn nhớ rằng, Jonnie, những người hầu kia là của con. Và con phải quan tâm đến họ, chăm chút họ, bảo vệ họ khỏi phạm phải những sai sót có thể xảy ra.

Đó là tất cả những gì mà chàng được thừa hưởng và chàng luôn cố gắng làm được như thế.

Chàng luôn làm như Wellington đã nói trong những lá thư, rằng chàng là một vị chỉ huy cực kỳ xuất chúng.

Chàng chăm lo cho các chiến sĩ của mình, quan tâm đến họ cũng như chàng quan tâm đến những người canh rừng, thợ vườn, người giữ ngựa, và những người chăn ngựa của mình.

Lúc này, chàng chợt giật mình khi nghĩ rằng, có lẽ bọn họ cũng đang rì rầm về chàng giống như đây tớ của Perceval vậy.

- Điều làm mình tức giận nhất là, - Chàng nói to, - mình đã luôn tin tưởng những kẻ hầu hạ cho mình. Chưa bao giờ mình có ý nghĩ là những điều mình nói ở bàn ăn, hay nói với bọn họ khi đang thay đồ lại được nhắc lại ở bên ngoài.

- Quả là cậu rất ngây thơ, - Lord Charles nói, - dĩ nhiên là họ có nói về những điều đó, và họ không hề nghĩ đến điều đó là phản bội ông chủ nếu họ kể cho anh chị em họ hàng ruột thịt hoặc bất kỳ người bà con nào, vì tất cả đều là máu mủ của nhau.

- Thế thì, có thể cứ như mình nghĩ, điều này mà diễn ra thường tình, thì sẽ chẳng còn một bí mật quốc gia nào cả!

Lord Charles cười vang:

- Jonnie, cậu nên hiểu rằng, Napoleon có gián điệp ở mọi nơi. Và khi ông ta cho họ bước vào toà nhà một quý tộc nào đó, ông đã biết được nhiều hơn những gì mà ông ta nắm được tại văn phòng của các Bộ trưởng!

- Thật thế hả? - Hầu tước hỏi.

- Một trong những người hầu ở toà nhà Carlton cũng là gián điệp. - Charles nói thêm. - Tất cả đều được bưng bít trước khi anh ta bị phát hiện và bị thủ

tiêu thì Napoleon đã biết được vô khối những cuộc thảo luận không kín đáo của những vị khách ở dinh quan nhiếp chính.

- Thật kinh tởm. - Hầu tước thốt lên.

- Tôi dám chắc là có nhiều mặt trận bị mất và số thương vong tăng lên chính là một phần do những lời nói thiếu cẩn trọng mà những tay phục vụ đã nghe thấy! - Lord Charles nói.

Hầu tước ngồi yên lặng và một lát sau chàng mới lên tiếng:

- Cha mình thường nói, có thể đảm bảo là những kẻ phục vụ giống như câm và điếc. Nhưng điều đó thật bất thường, vì bọn họ cũng là những con người cơ mà! Cậu nghĩ xem, các cuộc nói chuyện đã diễn ra ở Eagles và ở Berkelay tình cờ được nghe ở ngoài cửa, và hẳn là họ rất lấy làm thích thú - Lord Charles nhận định.

- Mình không tin cậu! Hầu tước kêu lên - Cậu đã bịa ra mọi chuyện.

- Mình ước gì cậu đúng - Lord Charles đáp lại - Nhưng sự thật là vậy. Và như vụ cướp của Perceval. Cho thấy, Fleur sẽ nhận lời với cậu nếu như vị công tước kia bình phục và tiếp tục sống thêm vài năm nữa. Hầu tước ngồi thẳng người trên ghế.

- Mình sẽ gặp và nói hết chuyện với cô ấy!

- Cô ta sẽ chối, dĩ nhiên là sẽ chối, - Lord Charles nói - nhưng Jonnie này, cho mình nói thẳng nhé điều đó sẽ chẳng có ích gì cho cậu mà lại làm cho cậu đau khổ hơn bây giờ rất nhiều.

- Đau khổ ư? Hẳn nhiên tớ đang đau khổ lắm rồi! - Hầu tước nghiêng răng.

Chàng cầm ly sâm panh lên rồi lại ấn nó xuống.

- Say mèm chẳng giải quyết được chuyện mẹ gì, - Chàng chua chat - mình phải tìm hiểu rõ chuyện này.

Lord Charles nhìn bạn đầy vẻ thông cảm.

Tuy vậy cậu ta chẳng nói gì cho tới lúc Hầu tước hỏi bằng giọng khàn khàn:

- Mình phải làm gì đây, Charles? Cậu biết là nếu Công tước hồi phục và Fleur sẽ lấy mình, thì mình cũng sẽ không còn tin cô ta nữa. Mình nghĩ, quả mình rất căm ghét cô ta rồi vì cô ta đã hủy hoại lòng tin yêu, làm sụp đổ ý tưởng của mình.

- Mình hiểu điều cậu đang nói, - Charles đáp lại - Là cậu muốn được yêu vì là chính cậu thôi chứ không vì một tước hiệu hay của cải nào khác.

- Đúng! Đó là điều mình muốn! Hầu tước khẳng định - Có phải cậu muốn nói rằng mình không nhận thấy những bà mẹ đây tham vọng có những cô gái “rượu” đến tuổi cập kê đã và đang để ý tới nhiều năm rồi ư?

Chàng dừng lại rồi tiếp tục.

- Khi mình nghĩ lại việc mà họ diễn qua diễn lại trước mặt mình như những bướm bướm mùa xuân, thì mình cảm thấy mình quả là một thằng hề!

- Cậu có lý do để bào chữa, - Lord Charles nói về thông cảm - Fleur rất đáng yêu và thông minh nữa.

- Đủ thông minh để lừa dối mình! - Hầu tước cay đắng nói - Mình đã tin cô ta, rất tin là chẳng khác, Charles ơi!

- Cậu phải thừa nhận một thực tế là, thật khó cho bất kỳ người phụ nữ nào khi nhìn vào cậu mà không nhìn thấy ánh hào quang lấp lánh của chiếc vương miện giống như ánh mặt trời tỏa sáng lên hàng trăm ô cửa sổ ở Eagles!

- Cậu muốn nói là sẽ chẳng có ai yêu mình vì bản thân mình thôi ư? - Hầu tước hỏi.

- Dĩ nhiên là có, - Lord Charles trả lời - Cậu có đủ bằng chứng cho điều đó rồi. Nhưng điều mà cậu muốn hỏi có phải là liệu họ có cưới cậu, khi cậu chỉ là một người bình thường, không có của cải, địa vị trừ gương mặt và nhân cách của cậu.

Hầu tước dẫn đo một lát rồi nói:

- Đúng vậy. Mình cho rằng, đó là điều mà mọi đàn ông đều muốn; được yêu vì là một người đàn ông đáng yêu chứ không vì một cái gì khác.

Lord Charles mỉm cười.

- Sao cậu lại không thử nhỉ?

- Ý cậu muốn nói gì?

- Sao cậu không thử tìm hiểu xem cái thế giới này sẽ thế nào khi cậu là một thằng bị coi thường chứ không phải là một Hầu tước cao quý thuộc dòng dõi Mounteagle.

- Mình từ chối cái từ “bị coi thường”! - Hầu tước nói.

- Cậu có thể coi bản thân là gì thì tùy, - Lord Charles đáp lại - Nghe này! Jonnie mình sẽ đặt cược với cậu!

Cậu ta ngẫm nghĩ trước khi nói từ tốn:

- Mình cược con ngựa Silver Falcon của mình, mà cậu rất thích, lấy con đực giống Tempest, rằng cậu sẽ trở thành một người đàn ông bình thường trong hai tuần mà, không phải chịu thua bởi vì cậu yêu thích cuộc sống hiện tại của bản thân hơn.

- Lạy Chúa, Charles, đó chẳng phải là một vụ cá cược khó khăn! Dĩ nhiên là mình có thể làm một người bình thường được. Chúng ta chẳng phải đã chịu đủ mọi phiền toái khi mình và cậu còn ở Peninsula đó sao?

- Lúc đó cậu vẫn mãi là một Hầu tước hào hoa, vẫn ra lệnh và được những kẻ hầu hạ phục tùng.

- Được thôi, thế cậu còn muốn mình phải chịu bao nhiêu nỗi phiền phức hơn thế?

Lord Charles ngẫm ngợi một lát rồi đáp lại:

- Cậu phải thừa nhận một điều là cậu chẳng biết gì về bọn người hầu cả. Vậy sao cậu không thử làm một tay hầu trong một hoặc hai tuần nhỉ? Tất nhiên, đây cũng là quy ước của vụ cá cược rằng cậu sẽ không bị sa thải vì không đủ khả năng.

- Làm sao mà cậu dám chắc mình có thể bị tổng khứ vì thiếu năng lực chứ! - Hầu tước nói - cuộc sống của người phục vụ đâu phải là khó!

- Cậu nghĩ vậy vì cậu chưa bao giờ là một trong số họ, - Lord Charles ôn tồn nói - mình không tin là cậu có thể lau chùi đồ bạc sáng loáng như Mullins!

- Mullins là quản gia - Hầu tước nói - Mình sẽ chọn việc gì có liên quan tới những con ngựa. Như thế tốt cục thì mình cũng tìm được một công việc phù hợp mà không ai có thể trách cứ được!

- Đúng vậy, - Charles nói - điều đó mang đến cho cậu một lợi thế không công bằng tí nào, nhưng mình đồng ý để cậu làm một người đánh xe.

- Chừng mực nào đấy, thì mình rất có lý khi mà mình yêu quý con Silver Falcon, và mình sẽ rất vui nếu có nó trong đàn ngựa của mình.

- Cậu đang tự phỉnh mình đấy! - Lord Charles nói - còn mình thì sẽ ngắt nghẽn trên lưng con Tempest.

Họ cũng cười vui vẻ và Hầu tước rút cho Charles một ly sâm panh khác.

Rồi chàng bỏ chai rượu vào tủ làm lạnh và nói:

- Cậu không nghiêm túc đúng không?

- Sao lại không? - Lord Charles hỏi lại - Nhưng nếu cậu có gặp Fleur thì cậu phải nói cho cô ta biết cảm giác của cậu và cậu phải thừa nhận việc đã biết được sự thật từ những kẻ hầu hạ và điều đó sẽ đặt cậu vào tình huống đối đầu với Perceval!

Hầu tước mím, chặt môi lại.

- Đó là điều sỉ nhục! - Chàng nói - và mình không có ý định làm thế!

- Tốt lắm. Vậy hãy chấp nhận đánh cược với mình và chúng ta cùng viết vào sổ cược.

Hầu tước với tay lấy, cuốn sổ để trên ghế bên cạnh rồi chàng lại thay đổi ý định và nói.

- Điều đó sẽ làm người ta tò mò. Một điều chúng ta phải thể trên tất cả mọi thứ, thề có Chúa rằng không một ai khác được biết chút gì về việc này.

Chàng nhoèn cười mà chẳng vui vẻ tí nào.

- Cậu có thể hình dung là những kẻ mách lẻo sẽ thích thú với câu chuyện này tới mức nào không? Chúng ta sẽ chẳng thể nào dập tắt được đâu?

- Đúng vậy, - Lord Charles đồng tình - Và mình hứa với cậu. Jonnie, mình sẽ không nói với bất kỳ ai.

- Mình cũng không, - Hầu tước đáp lại - Giờ thì cậu đã làm cho da thịt mình nổi sần lên vì cảm giác rồi. Mình sẽ chẳng còn nhìn một tên hầu nào mà lại không nghĩ gã ta có thể là một tên gián điệp.

- Nó sẽ tạo cho cậu cơ hội khám phá xã hội hạ lưu sống ra sao - Lord Charles nói.

Dù không muốn để bạn mình biết điều đó nhưng Charles rất mừng thấy Hầu tước phản nộ, khi biết sự thật về Fleur. Hầu tước đã yêu say đắm hơn bao giờ hết kể từ khi Charles biết chàng.

Vì vậy Charles rất lo lắng Hầu tước sẽ “ném rơm theo gió” (buông xuôi) và tính sổ với Perceval!

Và nếu vậy thì chàng sẽ làm bùng lên một vụ xì căng đan gây chấn động cho cả London.

Bởi vì, Hầu tước đã rất dũng cảm trong cuộc chiến, nên công tước Wellington đã không tiếc lời ngợi khen mỗi khi có dịp vì thế Hầu tước được

rất nhiều người khâm phục, mà lời nói của họ vốn rất có trọng lượng trong xã hội.

Chỉ những kẻ không bao giờ có thể sánh bằng với Hầu tước, mới ghen tị với chàng.

Lord Charles luôn nghi ngờ Fleur Munroe về cái vẻ tỏ ra thực lòng.

Cậu hoảng sợ khi biết được cô ả gặp gỡ với Bá tước Settington theo cách mà cô ta hẹn hò với Hầu tước.

Charles đã muốn nói ngay cho bạn biết về sự phản bội của cô ta và thực tế là cậu rất biết ơn vụ cá cược của Perceval đã nói giúp mình chuyện này.

Tuy nhiên Charles biết Hầu tước cũng sẽ rất đau đớn.

Hầu tước phải mất một quãng thời gian dài thì mới có thể bình tâm sau những gì mà chàng đã ném trái về sự phản bội của một ả đàn bà.

Điều tốt nhất cho chàng bây giờ là đi đâu đó thật xa!

Rồi sự tuyệt vọng đã mang lại ý tưởng đóng vai người hầu của chàng:

Charles cho rằng việc này sẽ khiến tâm trí Hầu tước giữ bỏ khỏi người đàn bà đã phản bội lại chàng.

Đồng thời, làm thế có lẽ chàng cũng sẽ có một nhãn quan mới mẻ hơn về cuộc đời của những người mà họ không có được may mắn như chàng.

Hầu tước có được mọi thứ.

Thật khó, Charles nghĩ, để cậu ấy hiểu được là con người đau khổ theo hàng trăm cách khác nhau.

Những đau đớn mà Hầu tước chưa từng ném trái.

Charles đã rất ngưỡng mộ Hầu tước từ khi hai người còn ở Eton với nhau.

Ở đó, chàng thật sự xuất chúng trong mọi môn thể thao; và thật không công bằng, một số người nghĩ như vậy, vì chàng cũng luôn “cuỗm” đi những giải thưởng trí tuệ khác.

- Cậu ấy sinh ra không phải với chiếc thìa bạc trong miệng. - Charles tự nói với mình - Mà là bằng kim cương!

- Nào chúng ta cùng bàn tính chuyện này, Jonnie, - Charles nói to - Và việc đầu tiên cậu cũng biết rồi đấy, là phải tìm cho cậu một tình huống nào đó. Vì sẽ phải đối với những người đã biết cậu nên chúng ta phải nghiên cứu cho phụ trang của cậu.

Hầu tước có vẻ chán chường trước đó, reo lên:

- Chúng ta sẽ thực hiện mọi thứ chính xác như thể là một chiến dịch vậy.

- Đó là điều cậu vẫn luôn muốn làm còn gì - Charles gọi nhắc lại cho chàng.

- Mình chắc mình sẽ sung sướng với vụ này đây, Hầu tước nói - Tuy nhiên việc cải trang của mình phải hết sức đơn giản thôi.

- Tất nhiên! - Charles tán thành - Nếu không thì cậu sẽ thua cuộc và con Tempest sẽ về tay mình!

- Quỷ ma tha bắt cậu đi! - Hầu tước chửi thề - Cậu quá tự phụ đấy! Nếu mình không vào vai một xà ích tài năng và đáng khen, thì mình sẽ phải tự hổ thẹn với bản thân.

Chàng cười tươi trước khi nói thêm:

- Nếu cậu còn nhớ, Charles, thì mình là một nam tài tử không xoàng hời còn ở Eton. Chắc cậu không quên những vở kịch của Shakespeare mà chúng ta đã diễn chứ? Mình đã thủ vai kẻ cho vay nặng lãi vô cùng hoàn hảo!

- Mình nghĩ cậu thực sự đóng tốt ở vai Bottom (“vét đĩa”) trong vở “Giấc mộng giữa đêm hè” cơ!

- A! Cậu đang bôi bác mình! - Hầu tước phản đối - Còn mình thì có đủ một trí tuệ tinh tường khiến cậu phải đi theo bê tráp hầu hạ cho mình đấy!

- Đó là một sai lầm, - Lord Charles nói nhanh - Vì mình sẽ cố gắng để cậu hiểu rằng cậu sẽ không lấy được con Silver Falcon của mình đâu!

- Ý tưởng thật điên rồ! - Hầu tước nói - chúng ta hãy cạn ly vì nó đi!

Lord Charles nâng cốc:

- Xin mừng chàng đánh xe đẹp trai nhất, kẻ đã điều khiển cỗ xe tứ mã.

- Mình chỉ thích là một gã tài năng nhất khi cầm cương! - Hầu tước chữa lại.

Trong lúc nhâm nhi ly sâm panh, chàng tự hỏi, không hiểu điều quái quỷ nào đã khiến chàng chơi cái trò xuẩn ngốc này.

2

Trở về ngôi nhà của mình ở quảng trường Berkeley, Hầu tước ngồi suy tính về việc chàng sẽ làm.

Chàng nhận thấy là Charles có lý khuyên chàng nên rời London. Sẽ là sai lầm nếu vội vã tìm gặp Fleur.

Cùng với nỗi tức giận, trong trái tim chàng vẫn còn phảng phất nỗi khao khát được tìm đến với nàng.

Nàng thật đáng yêu, mềm mại, ngọt ngào.

Chàng không thể tin được, đằng sau vẻ kiêu diễm ấy lại là một kẻ ranh ma, âm mưu, xảo trá, tham vọng ngoi lên nấc thang địa vị.

Chàng không thể ngồi yên.

Chàng đứng dậy và đi quanh trong căn phòng đầy sách.

Dù không ít người ngạc nhiên, nhưng chàng lại là người rất ham đọc sách. Đột nhiên chàng có dự định là ra nước ngoài, thăm thú những miền đất lạ.

Rồi chàng trở lại với những việc phải làm, tự nhủ không để Charles làm chủ con Tempest.

- Trước hết, mình phải chiếm lĩnh con Silver Falcon. Rồi nếu không thể đối mặt với Fleur, mình sẽ tìm một nơi nào đó mà đã được đọc về nó, để sinh sống.

Chàng ngồi xuống và rung chuông.

Một người hầu có mặt ngay.

- Tôi muốn gặp Walters, - Hầu tước nói.

- Vâng, thưa Hầu tước.

Người hầu đi ra, Hầu tước biết là lối cửa phía sau ngôi nhà.

Walters là người đánh xe cho chàng ở London.

Anh ta trẻ hơn so với người đánh xe ở Eagles. Ông này đã trông coi đàn ngựa được bốn mươi năm nay rồi.

Trong lúc chờ đợi, Hầu tước gõ nhịp những ngón tay lên mặt bàn. Nhưng đầu óc của chàng lại đang mãi miết suy tư giống như lúc chàng lập kế hoạch cho quân sĩ chống lại đội quân tinh nhuệ của Napoleon.

Chàng là người rất thành công trên chiến trường. Điền này khiến ngay chàng và cả những người chỉ huy khác cũng phải ngạc nhiên.

Ít nhất, chàng nghĩ, thì chàng cũng đã tham gia vào và biết rõ kẻ thù là ai.

Tất nhiên, kẻ đó không đeo một gương mặt đẹp, cái lưỡi nói dối và đôi mắt quyến rũ che đậy sự thật.

Một loáng sau, cánh cửa được mở và người hầu nói:

- Thưa Hầu tước! Ông Walters đến.

Người đánh xe bước vào phòng.

Hầu tước ngắm nghía anh ta như chưa bao giờ được nhìn kĩ. Walters là một anh chàng cao lớn gầy bằng chàng.

Dù diện mạo anh ta có vẻ thô, nhưng rõ ràng là đẹp trai. Anh ta có mái tóc sẫm màu được chải ngược ra sau cái trán vuông vức.

Anh ta kính cẩn đứng yên trong phòng cho tới lúc Hầu tước nói:

- Tôi muốn gặp anh Walters.

- Tôi ư, thưa Hầu tước?

- Đến gần đây vì điều tôi nói rất là bí mật - Hầu tước nói, Walters đi lại gần và đứng trước bàn, nơi Hầu tước đang ngồi.

- Một người bạn của tôi - Hầu tước nói từ từ - có đánh cược một món tiền kha khá và ông ấy cần sự giúp đỡ của anh.

Walters tỏ ra không hiểu, nhưng anh ta không nói gì và Hầu tước nói tiếp:

- Anh ấy cược với một người bạn khác là anh ấy sẽ điều khiển xe tư mã - công việc mà anh ấy rất thành thạo - như một người đánh xe bình thường, mà không để ai nhận ra anh ấy là một nhà quý tộc.

Walters lắng nghe. Hầu tước nhận thấy anh ta có vẻ hiểu.

- Bây giờ, điều tôi muốn là anh hãy giúp bạn tôi có thể tìm được một chỗ làm của người đánh xe.

- Làm sao tôi có thể làm được điều đó, thưa Hầu tước? Walters hỏi.

- Không có gì khó - Hầu tước trả lời - Tôi cho là anh biết một chuồng nuôi ngựa cho thuê hoặc một trung tâm dịch vụ việc làm mà hầu hết các nhà quý tộc có thể thuê gia nhân ở đó.

- Vâng, tôi có biết thưa, Hầu tước. Đó là một trung tâm Hunt ở phố Mount. Chúng ta đã thuê một tay xà ích tạm thời khi Bill bị ngựa đá.

- Tôi nhớ, - Hầu tước nói, - tôi chưa hiểu sao anh lại biết cậu ta.

- Anh ta không tồi - Walters nói - và tôi nghĩ ông Barrett đã nói những điều tốt đẹp về anh ta, khi anh ấy rời chỗ chúng ta.

Ông Barrett là người thư kí của Hầu tước. Hầu tước không muốn để ông ấy biết về vụ cược.

- Barrett là người nhạy bén và ông ta đoán được ngay là Hầu tước có liên quan đến vụ cược.

- Điều tôi nói với anh là rất bí mật đấy, - Hầu tước nói, - tôi tin là anh không nói với ai. Tôi muốn điều đó, vì muốn giúp bạn tôi.

- Tôi sẽ không nói gì cả, thưa Hầu tước, - Walters trả lời. - Nhưng tôi chẳng biết bạn của ông muốn tôi làm gì.

Từ từ và hết sức cẩn trọng, sẽ không phạm phải một sai sót nào, Hầu tước nghiên ngẫm từng từ một.

- Walters sẽ đi đến Agency và tự tìm việc. Anh hãy giải thích là, - chàng nói, - anh là người đánh xe thứ hai của tôi, còn người đánh xe kia còn trẻ, sẽ điều khiển những con ngựa của tôi một thời gian dài.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp.

- Vì thế anh muốn làm công việc đánh xe, một vị trí mà anh thấy xứng đáng và phù hợp.

- Tôi hiểu, thưa Hầu tước, - Walters nói, - nhưng nếu tôi tìm một việc khác thì người ta sẽ nghĩ là ông chủ của tôi sa thải tôi.

- Họ sẽ không nghĩ thế, - Hầu tước nói, - vì anh sẽ không dùng tên của anh.

- Không dùng tên tôi? - Walters nhắc lại với vẻ ngạc nhiên.

- Không, dĩ nhiên là không! - Hầu tước trả lời.

- Anh chưa hề đến Agency bao giờ, vì nếu tôi nhớ không nhầm, thì anh đã làm cho tôi từ khi anh con là một cậu bé, rồi chăn ngựa, cuối cùng là người đánh xe ở vị trí hai, vì thế họ không nhận ra anh.

- Không, dĩ nhiên là không, thưa Hầu tước.

Walters trông có vẻ thích thú.

Rồi anh ta hỏi như Hầu tước mong đợi:

- Tôi sẽ nói tên gì, thưa Hầu tước?

- Tôi đã nghĩ ra một tên, - Hầu tước trả lời, - và nó phải thật bình dị. John Lyon có được không.

- Có vẻ rất hay với tôi! - Walters nhăn nhó.

Hầu tước cố tình dùng tên thánh của mình, vì nghĩ rằng, nếu bất ngờ bị gọi, chàng sẽ không bị quên. Nếu dùng tên khác chàng sẽ nhớ là mình đang đóng giả.

Chàng cố nghĩ ra những tình huống có thể gặp. Hầu tước nhận thấy là Walters cũng đắn đo suy nghĩ trước khi nói.

Đó là điều mà mình phải làm, chàng tự nhắc mình.

- Anh phải chắc chắn, Walters, là anh có thể làm được việc này bây giờ, chiều nay, và đảm bảo không một ai khác trong nhà hay ngoài đàn ngựa đã biết anh đã đi.

- Thỉnh thoảng tôi có đi dạo, nếu ông chủ không có gì sai bảo Walters trả lời.

Hầu tước nghĩ là anh ta đến Public House ở Shepherd Mews hay tới quán rượu ở phố Hereford mà cánh đánh xe thường lui tới.

Hầu tước nói:

- Tôi sẽ không ra lệnh gì cho tới chiều tối nay. Vì thế anh hãy đi ngay và làm điều tôi muốn.

Đột nhiên anh ta tỏ ra băn khoăn, rằng liệu có thể đi mà thiếu...

Hầu tước hiểu và lấy một mảnh giấy đặt lên bàn.

Chàng lấy chiếc bút lông và viết mấy lời giới thiệu tốt đẹp về John Lyon!

Chàng viết, người đàn ông này đã làm việc cho chàng hơn hai năm rồi và tiếp tục.

“Anh này trung thực, có khả năng tốt. Tôi không ngần ngại giới thiệu anh ấy vào những công việc, vị trí tốt hơn lúc này.”

Chàng ký tên, đóng dấu rồi đưa cho Walters.

Nhìn cách mà Walters cầm mẫu giấy, chàng hiểu là anh ta không biết đọc.

Chàng đưa tay lấy lại tờ giấy.

- Tôi sẽ đọc mà tôi đã viết, Walters - chàng nói - và tôi chỉ có thể nói được là nếu anh muốn không làm cho tôi nữa, thì tôi sẽ viết cho anh để anh có một việc tốt hơn.

- Tôi sẽ không làm điều đó, thưa Hầu tước! - Walters giãy nảy - Tôi sẽ không làm điều đó, cho tới lúc tôi quá già mà không còn nhìn thấy con đường trước mặt mình!

- Và lúc đó thì tôi quá già rồi, không viết được lời giới thiệu cho anh - Hầu tước cười - Nhân đây. Tôi muốn biết anh bao nhiêu tuổi rồi? -

- Ba mươi lăm, thưa Hầu tước.

Vì Hầu tước trẻ hơn ba tuổi, nên chàng đã nghĩ là mình đã có sự lựa chọn đúng khi chọn Walters đi thay cho chàng.

Chàng cử anh ta đi và hướng dẫn khi nào nên trở lại.

Chàng cũng chỉ cho anh ta cách giải thích, khi người ta hỏi điều gì liên quan. Bởi nếu không vậy, thì người chủ kia sẽ không dễ gì chấp nhận khi gặp Walters.

- Tôi sẽ nhớ điều đó, thưa Hầu tước! - Walters trả lời khi rời phòng đọc và cẩn thận đóng cửa lại.

Chỉ tới lúc đó, Hầu tước mới tự hỏi, liệu người quản gia, hay người hầu nào đó đã nghe lỏm ngoài cửa.

Điều nghi hoặc đó, trước đây, chưa từng xuất hiện trong đầu, và chàng thấy bực bội vì sự có mặt của nó bây giờ.

Mình sẽ không bao giờ nhìn nhận những kẻ tôi tớ như trước đây nữa! Chàng tự nói với mình một cách tức tối.

Chàng đã từng rất tự hào là họ rất giỏi. Và mọi việc đã diễn ra thật suôn sẻ.

Chàng cũng biết rằng, có được điều đó, phần lớn là nhờ ông Barrett.

Cùng lúc đó, chàng nhớ ra điều mà Charles đã nói, là những người hầu xuất thân từ những gia đình tiếp nối đời này sang đời khác.

Là một hiệp sĩ ở Eagles, danh hiệu được mọi người tôn vinh, khao khát vươn tới.

Các cô gái mong được làm người hầu gái trong nhà. Họ đã khóc khi không còn chỗ trống.

Rồi họ đi tìm hiểu những công việc ở các làng quê, hay một việc tồi hơn ở London.

Vài phút sau khi Walters rời phòng đọc, chàng ra mở cửa.

Chàng nhìn những người hầu trong nhà chăm chỉ làm việc ngoài sân. Chàng nghĩ là nếu thấy họ đang túm tụm, xì xào, thì chàng cho là họ đang bàn tán về những điều mà họ vừa nghe lỏm. Nếu như vậy, thì bí mật của chàng đã bị lộ. Nhưng họ vẫn yên lặng với công việc của mình.

Chàng đóng cửa lại.

Cùng lúc đó chàng thấy bức bối là vì sao trước đây đã không được cẩn trọng.

Nỗi bức tức đã làm cho sự thanh thản trong đầu biến mất. Chàng chắc chắn một điều là sẽ không còn bao giờ được thực sự an toàn.

Chàng phải học lấy cách tự bảo vệ mình trong lúc yêu đương, hay khi bàn luận về những thông tin quan trọng nào đó với những người mà chàng thường gặp gỡ.

Mọi thứ trên đời thật vô lý! Chàng tự nói với mình.

Đầu óc tính toán nhạy bén đã thôi thúc chàng phải hiểu về sự biến đổi như thế nào?

Làm việc mà không có sự tham gia của những người phục vụ là không thể được.

Hai giờ sau, chàng bắt đầu nghĩ là Walters chắc đã thất bại.

Rồi cửa phòng sách mở ra và Hanson, người quản gia nói:

- Nếu không làm phiền phức gì, thì Walters muốn nói chuyện với Hầu tước về Red Star.

- Red Star? - Hầu tước tỏ ra ngạc nhiên, kêu lên - Tôi hi vọng là không có gì xảy ra với con ngựa đó.

- Vâng, có lẽ thế. Thưa ngài.

- Vậy anh hãy để người ta vào đi.

Một phút sau, Walters bước vào phòng. Mặt anh ta hơi đỏ, nhưng rõ là trông có vẻ vui.

Trước khi anh ta kịp nói, Hầu tước đưa ngón tay lên miệng làm dấu.

Chàng đi về phía cái cửa sổ cách xa cửa ra vào nhất.

Rồi chàng vẫy Walters đi về phía ấy.

Khi họ đã đứng gần nhau, Hầu tước nói:

- Hãy nói nhỏ thôi. Tôi không muốn chúng ta bị nghe thấy!

- Vâng, thưa ngài!

- Anh xong việc rồi chứ?

- Vâng, thưa ngài. Và tôi nghĩ đó là một công việc tuyệt vời cho một quý ông!

- Việc gì thế?

Walters thò tay vào túi tạp để lấy ra một tờ giấy được viết thế này:

“Bà Horncliffe

Nhà ở Islington

Quảng trường Islington”

Hầu tước xem kỹ cái tên và thích thú nhận ra là chàng chưa từng biết bà Horncliffe.

- Anh nói là anh đã được tìm được việc này? Hầu tước hỏi.

- Vâng, thưa Hầu tước. Họ nhận tôi ngay vì người lái xe của quý bà bị gãy chân.

Hầu tước gật đầu, và Walters nói tiếp:

- Viên thư ký nói là bà ấy sẽ rời Herefordshire sáng ngày mai, vì thế tôi phải có mặt đúng tám giờ!

Hầu tước tỏ ra rất ngạc nhiên và vui mừng.

Điều này quả là diễn ra nhanh hơn so với sự mong đợi.

Nó có nghĩa là chàng sẽ rời London trước khi mọi người nhận ra. Chàng sẽ gặp Charles để xin lỗi về sự vắng mặt của mình.

Chàng biết là sự vắng mặt này sẽ làm Fleur khó hiểu và hy vọng là nàng sẽ lo lắng.

Rồi chàng trở lại với điều mà Walters đang nói.

- Vì phải đi xa, nên thưa Hầu tước, bà ấy sẽ đi trong chiếc xe bốn ngựa kéo, còn hành lý để trên xe sáu ngựa, và họ sẽ lên đường sớm.

Anh ta dừng lại để thở, rồi tiếp:

- Sẽ có một người cùng đi với bà ấy, thưa ngài.

- Bà ta rõ ràng là phải đi đúng kiểu! - Hầu tước nhận xét.

Chàng vẫn đang vắt óc mình và nghĩ là chưa từng nghe đến tên của Lady Horncliffe.

Chàng cũng không biết một ai tại Islington.

Nơi đó, gần đây đang trở thành một điểm hấp dẫn tại London.

- Khi anh ở đó, Walters, - chàng hỏi, - anh có biết được gì về bà ấy không?

- Bà ấy rất giàu có, thưa Hầu tước, nhưng không dễ dãi trong chi tiêu!

Hầu tước mỉm cười.

Đó chính là thông tin chàng cần dò hỏi.

- Còn gì nữa không?

- Viên thư kí không nói nhiều, thưa Hầu tước, nhưng những người hầu nói là họ sẽ vui hơn nếu họ không phải theo chuyến đi đó, cho dù lệnh bà của họ sẽ đi xa!

Hầu tước cười to.

- Tôi dám chắc là bạn tôi sẽ rất biết ơn những gì anh đã làm, càng nói, và điều đó sẽ giúp ông ấy đóng giả làm người đánh xe dễ dàng hơn.

- Tôi đã xem kỹ những con ngựa rồi, thưa Hầu tước - Walters nói - Không có gì không ổn với chúng cả!

Hầu tước nghĩ là ở một mức độ nào đấy, thì đó là một thuận lợi, nhưng chàng không nói gì.

- Tôi biết là anh đánh giá rất tốt, Walters - Chàng nói - Và khi nói về những con ngựa, thì không có ai có thể vượt qua anh được!

- Tôi hy vọng là không, thưa Hầu tước, và tôi nghĩ là dù quý ông kia có đánh xe thế nào đi nữa, thì cũng thấy dễ điều khiển.

Hầu tước ghi nhớ thông tin này. Chàng cảm ơn Walters đã giúp.

- Bạn tôi sẽ rất biết ơn vì sự giúp đỡ của anh - Chàng nói - và ông ấy đề nghị tôi đưa anh cái này.

Chàng đặt vào tay Walters ba đồng tiền vàng và mắt anh sáng lên khi nhìn thấy chúng.

- Ôi, ông ấy thật hào phóng, thưa ngài, tôi rất biết ơn ông ấy và xin chúc ông ấy may mắn!

- Tôi nghĩ ông ấy cần điều đó! - Hầu tước nhận xét - Nhưng hãy nhớ là nếu anh nói một điều nào về việc này để nó bị lọt ra, thì ông ấy sẽ thua cuộc đấy!

- Tôi sẽ im lặng như một nấm mồ! - Walters hứa.

Hầu tước quay đi và Walters nói:

- Hãy cho tôi biết, nếu ông ấy thắng có được không ạ?

- Tất nhiên rồi - Hầu tước trả lời - Nhưng chắc sẽ chẳng cần đến hai tuần đâu.

- Tôi hiểu và xin cảm ơn ông, thưa Hầu tước!

Walters đặt tay lên trán và rời phòng đọc.

Hầu tước xem kỹ mảnh giấy ghi địa chỉ của bà Horncliffe.

- Tám giờ sáng mai - Anh nói với mình và bỏ tờ giấy vào túi áo.

Rồi chàng gửi giấy tới chỗ ở của Lord Charles và mời cậu ta tới ăn tối.

Chàng đã không bố trí kế hoạch cho buổi tối vì không rõ khi nào Walters quay lại.

Nếu anh ấy không tìm được công việc ở Trung tâm môi giới, thì sẽ phải cử anh ấy đến nơi khác ở London.

Lúc này chàng muốn nói chuyện với Charles và chẳng muốn ngồi một mình với những ý nghĩ quẩn quanh trong đầu.

Chàng nhìn đồng hồ. Chàng đã trễ hơn nửa giờ, nếu đến thăm Fleur ở phố Park.

Nàng chắc đang đợi bên cửa sổ để nhìn cái cổng vườn được mở ra.

Chắc nàng đang băn khoăn tự hỏi điều gì đã giữ chàng lại mà không cho nàng biết.

Khi nào họ muốn nói chuyện với nhau, chàng thường gửi lời nhắn qua địa chỉ của cô hầu gái của nàng.

Jones là người duy nhất mà Fleur đảm bảo nhiều lần với chàng được biết chuyện của hai người.

Bây giờ chàng thấy rất tức giận vì Jones đã lộ mọi chuyện của họ với người hầu của Perceval.

Nguyễn rửa con ranh ấy! Nó cũng gian xảo giống chủ của nó! Chàng nói với mình.

Đã mấy lần trong ngày chàng tự hỏi là vị công tước đã chết hay chưa. Nếu ông ta chết, liệu Fleur có gửi thư cho chàng hay không, hay nói bằng lời rằng họ không còn chuyện đính hôn nữa?

Chàng cảm thấy vô cùng đau đớn khi nghĩ là cô ta cũng lả đi trong cánh tay, theo những cái hôn của Settington, như ả cũng thường làm vậy với chàng.

Liệu cô ả có nói bằng cái giọng ngọt ngào, ngây thơ ra vẻ ả đáng tin yêu lắm không nhỉ?

- Nguyễn rửa cô ta! Cô ta luôn dối lừa mình! - Hầu tước giận dữ - và mình không bao giờ lại tin một con đàn bà nào nữa!

Chàng biết điều đó có nghĩa là bất kì một cô gái nào cũng muốn trở thành vợ của chàng Mouteagle và đội chiếc mũ truyền thống của gia đình, mỗi khi đến ngày mở cửa của nghị viện.

Chàng luôn nghĩ là khi chàng có vợ, thì cô ấy sẽ trang trí mọi thứ tuyệt đẹp như mẹ chàng thường làm. Chàng nhớ là khi còn nhỏ, chàng đã ghé nhìn bà từ trong một cửa hàng. Khi nào có tiệc lớn, bà đẹp như nữ hoàng. Bà càng đẹp lộng lẫy hơn với những viên kim cương lấp lánh trên mái tóc và quanh cổ của bà. Chàng đã nhìn bà một cách sung sướng và hãnh diện, cả khi bà hôn và chúc chàng ngủ ngon.

- Có một bữa tiệc rất lớn tối nay hả mẹ? - Chàng nhớ đã một lần hỏi bà.

- Rất lớn, con trai à. - Mẹ chàng nói. - Những người khách của cha con có cả Vua và Hoàng hậu nước ngoài, cả Thủ tướng nước Anh.

- Con muốn ăn tối với mẹ, - chàng nói.

Bà ôm lấy chàng và nói:

- Rồi sẽ đến ngày, con trai yêu, con sẽ ngồi vào chỗ của cha và mẹ, tin là con sẽ có một người vợ rất đẹp, trẻ, rất thương yêu con, ngồi vào ghế của mẹ.

- Cô ấy sẽ chẳng đẹp như mẹ đâu! - Chàng nói thật lòng.

Bà cười to:

- Mẹ tin là cô ấy sẽ đẹp hơn mẹ và sẽ yêu con hơn là mẹ đã từng yêu cha con.

Bà hôn tạm biệt chúc chàng ngủ ngon và chàng đã thao thức mãi. Bây giờ, chàng nói với mình, mong ước của mẹ sẽ chẳng bao giờ thành hiện thực. Nhưng người phụ nữ muốn cưới chàng chỉ vì chàng sẽ ngồi vào chỗ của cha chàng mà thôi. Cô ta sẽ ngồi vào chỗ của mẹ, đội chiếc mũ của gia đình trên cái đầu bé nhỏ đầy thú đoạn.

- Mình sẽ không bao giờ lấy vợ! - Chàng thề.

Chàng nói lời đó rất to, như thể là để trả hận không chỉ Fleur mà tất cả những người phụ nữ.

Rồi chàng cũng nhận ra rằng, rồi sớm muộn chàng cũng sẽ phải lấy vợ. Chàng sẽ phải có người thừa kế, sẽ tiếp nối truyền thống của gia đình. Chàng sẽ phải chấp nhận những công việc phải làm của một người có tước vị. Khi Huân tước Lieutenant ở Oxford nghỉ hưu, chàng sẽ kế vị vị trí của ông.

Chàng là một quý ông kế cận, niềm danh dự cho Nhiếp chính Hoàng tử. Mọi người vợ của Hầu tước nhà Mounteagle đều trở thành Lady-of-the-Bedchamber.

Có hàng lô các vị trí khác được thu xếp một cách hoàn hảo, chỉ bởi vì chàng sẽ ngồi vào chỗ của cha mình.

Và chàng cũng nghĩ tới đứa con, để rồi nó sẽ ngồi vào vị trí của chàng trong tương lai.

Nhưng bây giờ, chàng chán ngấy với tất cả dự tính về đám cưới. Bởi lẽ, nếu nhìn thấy người phụ nữ nào, sẽ làm chàng nhớ tới chuyện Fleur đã lừa dối như thế nào!

Cô ta chỉ toàn dối trá, dối trá.

Chàng đi đi, lại lại trong phòng cho tới lúc người hầu quay lại với lời nhắn của Lord Charles, trong đó ghi là sẽ tới lúc tám giờ. Hầu tước lên gác để thay quần áo.

Người phục vụ đang chờ chàng ở đó.

Người này cũng là người phục vụ của gia đình, ngay từ khi ra đời ở Eagles và bắt đầu phục vụ cho chàng từ lúc trở về từ Eton.

Chàng rất muốn một người cận vệ đã phục vụ cho chàng hồi còn ở Pháp và Bồ Đào Nha làm quản gia cho mình.

Nhưng chàng cũng biết điều đó là nguyên nhân sâu xa của nỗi ghen tị ngầm ngầm làm sao một người lạ, lại có thể được làm một việc quan trọng nhất trong nhà.

Vì thế Hầu tước phải tạm biệt với Hankins và tặng anh ta tiền lương suốt đời.

Chàng cũng tìm cho anh ta một công việc ở một người bạn.

Người hầu cho chàng hiện nay là Storton. Anh ta làm công việc này rất tốt và chàng luôn nghĩ là anh ta rất trung thành.

Chàng tự hỏi là liệu Storton có đáng tin không?

Nếu cậu ta chơi với một cô hầu của ai đó, thì những thứ mà anh ta nghe được, sẽ được nhắc lại. Bởi chỉ vậy thôi, cũng làm chàng tức giận, vì thế chàng cởi quần áo và yên lặng tắm trong bồn. Điều đó làm Storton khó hiểu. Anh ta không hiểu điều gì làm cho ông chủ phải lo lắng.

Đột nhiên chàng nghĩ là Storton có thể biết về Fleur!

Vì thế nếu cậu ta tỏ ra thất vọng, hay tức tối thì rất đáng ngờ.

- Ôi, Chúa ơi! - Chàng nói lẩm bầm. Sự lộn xộn này rồi sẽ diễn ra tới đâu và mình chẳng còn được tự nhiên nữa.

Chàng nhớ là Storton không biết về việc ra đi của mình.

Với sự cố gắng lớn, chàng nói một cách tự nhiên, khi bước ra khỏi bồn tắm:

- Ồ, tôi quên không nói với anh, Storton! Tôi sẽ tới vùng quê, một hai ngày với Lord Charles. Ông ấy muốn tôi xem một vài con ngựa đẹp và sẽ là một sai lầm nếu ông chủ của chúng, biết chúng tôi là ai.

Storton nhìn chàng một cách ngạc nhiên.

- Làm sao Hầu tước có thể khiến ông ta không nhận ra? - Anh ta hỏi.

- Ông ta rõ là không quan trọng, nhưng về giá cả bán con ngựa thì rất sành sỏi.

Storton nhăn nhó.

- Tất cả họ đều như vậy, thưa Hầu tước!

- Tôi biết, Hầu tước đồng ý, vì vậy hãy gói cho tôi vài thứ như tôi yêu cầu, nhưng đừng quá cầu kỳ, anh rõ không?

- Vâng, tôi hiểu thưa ngài, thế khi nào ngài đi ạ?

- Khoảng bảy giờ sáng mai, - Hầu tước trả lời - bởi vậy hãy gọi tôi trước một tiếng, Lord Charles sẽ đưa tôi đi, nên anh không cần đi nữa.

- Tiếc quá, thưa ngài.

- Tôi nghĩ là anh có thể tìm ra cái gì đó, Storton đã cười thích chí, nên chàng cho là cậu ta sẽ gặp một cô nào đó. Chàng muốn hỏi có phải là hầu gái của một quý bà chăng. Rồi chàng biết, sẽ là sai lầm nếu đặt câu hỏi đó.

- Anh hãy gói mọi thứ vào tối nay - Chàng nói khi mặc quần áo xong. - Dĩ nhiên là tôi không mang theo cái hòm da đựng quần áo, hay bất cứ một vật nào.

- Tôi sẽ chọn kĩ, thưa Hầu tước. Nhưng có lẽ ngài cần những thứ để cưỡi ngựa?

- Đúng rồi, - Hầu tước đồng ý, - và trong trường hợp chúng tôi phải ra ngoài khi thời tiết xấu. Tốt nhất là mang theo mũ đội.

- Như tôi đã nói với ngài, thưa Hầu tước, chiếc mũ đó cũ rồi.

- Như thế càng hay cho chuyến đi. - Hầu tước nói - Nhưng hãy nhắc tôi đặt một cái mới khi trở về nhé.

- Vâng, thưa ngài.

Hầu tước đi xuống gác.

Charles đang đợi chàng, nhưng chàng quyết định là nếu họ nói chuyện trong nhà thì thật sai lầm, những người phục vụ đã nghe được ở cửa sau.

- Mình cảm thấy như đang ở một vùng đất lạ. - Chàng nghĩ - Chưa bao giờ trong đời, mình lại ngờ vực bất kì người nào xung quanh, nghi ngờ đàn bà và cảm thấy người đàn ông nào có tước vị cao hơn cũng là kẻ thù của mình.

Khi chàng vào phòng đọc, Charles đã ngồi đợi ở đó.

***

Hầu tước đến nhà của Horncliffe ở Mews lúc bảy giờ sáng. Charles đã đưa chàng đến đó bằng chiếc xe ngựa Hackney theo thoả thuận trước. Nó có hơi chậm so với những con ngựa yêu quý của chàng.

- Có tin gì không? - Hầu tước hỏi khi bạn chàng đến ở Berkelay Square.

Lord Charles giả vờ là không biết bạn mình muốn hỏi ai.

- Settington đến câu lạc bộ khi tôi rời đó, và tôi nghe thấy ai đó hỏi tình hình sức khoẻ của bố hẳn.

- Hẳn ta trả lời sao? - Hầu tước vội hỏi.

- Không tốt hơn - Settington nói - nhưng chúng tôi chưa hết hy vọng.

Hầu tước nghĩ một cách cay đắng là điều đó sẽ khiến Fleur đang đoán già, đoán non và nàng đang cố liên hệ với chàng.

Nàng muốn biết vì sao chàng không tới như đã hứa.

- Mình sẽ trả lời sao nếu Fleur và cả những người quen khác hỏi mình đi đâu? - Chàng hỏi Lord Charles.

- Mình vẫn chưa quyết định, - Lord Charles trả lời, - có lẽ cậu đã đi đến một miền quê; không phải tới Eagles, mà là tới một trong những ngôi nhà của cậu, vì đã được báo là có một vụ trộm ở đó.

- Người ta nghĩ là chúng đã làm gì? - Hầu tước hỏi.

- Điều đó không quan trọng! - Lord Charles trả lời - Mọi người đều sợ bị mất trộm. Và trước khi mình nói về những phiền phức của cậu, thì họ đã nói về họ và bảo mình phải cẩn thận.

Hầu tước cười với vẻ không tự nhiên.

- Nói cách khác, cậu có nghĩ là sẽ có ai đó lo lắng về sự vắng mặt của mình?

- Chỉ có Fleur và nếu vị Công tước hồi phục, cô ả sẽ cố gắng giữ lấy cậu!

- Vậy hãy cứ để cô ta cùng đường cho tới lúc mình trở lại.

- Và lúc đó cậu sẽ làm gì? - Lord Charles dò hỏi.

- Mình vẫn còn chưa quyết định. - Hầu tước trả lời - Nhưng có thể ra nước ngoài.

- Cậu có cần mình đi cùng không?

- Dĩ nhiên là có! Và mình nghĩ là chúng ta sẽ khám phá những nơi mà chúng ta chưa từng thấy.

- Mình phải nói, đó là điều mà mình luôn muốn làm. - Lord Charles trả lời - Nhưng mà mình chưa bao giờ kéo được cậu ra khỏi vùng đất Eagles yêu quý của cậu và những con ngựa nữa; những thứ mà mình cho là quan trọng đối với cậu hơn bất cứ người phụ nữ nào.

- Đúng thế cho tới khi mình gặp Fleur. - Hầu tước trả lời.

- Cậu phải quên cô ta đi, - Lord Charles nói một cách bình tĩnh, - và phải đi qua nỗi đau buồn đó đi. Mình chỉ có thể nói là thời gian sẽ hàn gắn vết thương.

- Mình cho là cậu đúng, - Hầu tước đồng ý, - nhưng đó là một nỗi đau đáng nguyên rủa cho tới lúc nó có thể lành được.

- Mình biết, - Lord Charles nói. - Nhưng cậu sẽ đau gấp ngàn lần nếu cậu phát hiện ra tất cả sự thật, khi đã lấy cô ta!

Hầu tước biết điều mà cậu ta nói ám chỉ việc Fleur không chung thủy, và nếu chàng không muốn một vụ xì căng đan, thì sẽ chẳng làm được gì.

- Cậu đúng. - Chàng nói sau khi nghĩ một lát - Và mình biết rất rõ là tại sao cậu lại lôi mình vào cái vụ đuổi theo ngỗng trời này.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp tục:

- Nhưng nếu cậu hỏi thì mình sẽ nói là thân thể mình phải chịu cảm giác khó chịu về cô ả, còn đầu óc thì bị sốc.

- Hãy vui lên, anh bạn! - Lord Charles trả lời - Cậu sẽ thấy chuyến đi này là một cuộc phiêu lưu mạo hiểm. Mình chưa từng biết là cậu sẽ xử trí thế nào cho hay nhất.

Hầu tước cười.

- Được, Charles, mình biết là cậu đang cố kéo mình ra khỏi thất vọng. Nhưng hãy nói cho thành thật nhé, mình thấy việc đó thật buồn thiu.

- Dĩ nhiên là thế rồi! - Charles đồng tình - Nhưng quả thật là mình phải cảm ơn Chúa, vì mình đã có thể cứu được cậu.

- Cậu là người bạn tốt - Chàng nói - Và có lẽ một ngày nào đó mình sẽ thấy thật biết ơn trò đùa vớ vẩn này, và mình không thể không nghĩ đó là một cuộc trốn chạy ngu ngốc!

Chiếc xe ngựa đã đi đến Mews. Lord Charles cúi xuống và mở cửa.

- Chúc may mắn và hãy cẩn trọng! Nếu nó quá nhàm chán, thì cậu có thể bất kỳ lúc nào ném nó vào bọt biển!

- Cái gì? Để cậu tóm con Tempes à! Mình sẽ tự nguyện rửa bản thân nếu xảy ra điều đó! - Hầu tước trả lời.

Lord Charles cười vang.

Tiếng cười của cậu bạn theo chàng cùng hành lý đến tận Mews. Chàng đang diện bộ quần áo đánh xe và phủ một chiếc áo khoác.

Storton có lẽ nghĩ nó cũ nát, nhưng nó đã được dựng bởi một tay thợ có nghề.

Thực sự trông chàng rất đẹp trai, với chiếc mũ đội lệch trên đầu và đôi ủng được đánh bóng. Trông chàng hết những người đánh xe với kiểu trang phục mốt nhất.

Những người phục vụ của Dowoges và những người nhiều tuổi thuộc tầng lớp quý tộc, thường vẫn đội những chiếc mũ kiểu thuyền.

Đó là kiểu mũ mà Napoleon Bonaparte đội trên đầu trong bất kỳ một bức biếm họa nào.

Hầu tước đã bỏ tất cả những cái đó, khi chàng trở về sau chiến tranh.

Cái khác duy nhất giữa chiếc mũ của chàng và những người đánh xe khác là Walter đã đính cái phù hiệu ở phía trước. Một chiếc phù hiệu chỉ được phép đính vào mũ, khi ông chủ có một vị tước nào đó.

Vì chàng không biết là bà Horncliffe có phù hiệu chưa nên chàng không dám đội nó trên đầu.

Thực tế là khi anh đánh xe thôi làm việc cho chủ cũ thì buộc phải bỏ nó đi.

Cũng vậy, những người phục vụ sẽ bỏ những chiếc áo khoác có những chiếc khuy bằng bạc mang phù hiệu của ông chủ.

Walter đã nói với Hầu tước là những đàn ngựa của bà Horncliffe ở nửa đường xuống Mews.

- Nó có màu sơn xanh, thừa Hầu tước. Và có những cái lán có ít nhất mười hai con ngựa.

Chàng không mấy khó khăn tìm ra.

Chàng đẩy cửa và thấy bốn người hầu đang nhìn chàng dò hỏi.

- Xin chào! - Chàng cố nói gọn và nhẹ - Tôi là John Lyon và tôi nghĩ là các anh đang chờ tôi.

- Rất vui được gặp anh. - Người hầu lớn tuổi nhất tỏ ra vui mừng nắm lấy tay chàng.

- Anh đến thật đúng lúc. Bà chủ của chúng ta đang muốn đi sớm và chúng tôi đang lo là những con ngựa lên đường mà không có anh.

Anh ta cười với lời nói đùa của mình và Hầu tước cũng cười.

- Bao lâu nữa chúng ta sẽ đi? - Chàng hỏi.

- Mọi việc đã sẵn sàng. - Một người khác nói - Lúc nào bà ấy cũng thế. Tối hôm qua ra lệnh là hoãn đến hôm sau, nên tôi đã nghĩ là không biết có đi hay không. Chúng ta sẽ sớm biết thôi!

- Có vẻ khó nhí! - Hầu tước trả lời - Nhưng tôi nghĩ là những người phụ nữ nhiều tuổi thường như vậy.

Người hầu đó nhìn chàng và một người khác nói:

- Điều gì đã khiến anh nghĩ là bà chủ nhiều tuổi?

- Tôi nghĩ, hẳn là bà ấy đã nhiều tuổi, - Hầu tước trả lời, - sau những điều mà các anh nói.

Tất cả những người hầu cười ồ lên.

- Ô, anh sẽ ngạc nhiên đấy! Người hầu nhiều tuổi nhận xét. Bà ấy mới ngoài hai mươi lăm tuổi thôi và đẹp như trong tranh ấy. Anh còn có hỏi gì không?

Hầu tước cười, và nói:

- Thực sự các anh làm tôi ngạc nhiên!

3

Hầu tước điều khiển chiếc xe ngựa. Theo chàng, đây là chiếc xe đắt giá, còn mới, độ nhún tốt.

Từ lúc chàng cầm lấy dây cương, chàng đã nhận thấy những con ngựa rất tốt. Chàng rất thích thú khi điều khiển chúng.

Một chiếc thảm đỏ được trải ở cửa ra vào. Ở đây, có bốn người hầu trong trang phục màu vàng và đỏ sẫm. Chàng nhận ra có một không khí căng thẳng bao trùm lên tất cả.

Hầu tước nhận ra nguyên nhân của bầu không khí đó, khi chàng nghe thấy một giọng nói the thé trong nhà.

Ai đó đang ra lệnh, đồng thời khiển trách mấy ai đó đã làm hỏng một công việc.

Chàng đoán đó là giọng nói của bà chủ.

Chàng đủ thông minh để không quay đầu lại, mà nhìn thẳng. Chàng cúi thấp xuống, để cái cổ áo cao của chiếc áo khoác, che lấp một phần khuôn mặt mình.

Rồi chàng nhận ra một người đàn ông đang nói.

Chàng liếc nhanh và biết đây là viên thư kí đã phỏng vấn Walter.

- Đây là những chỉ dẫn cho anh, Lyon. - ông ta nói. - Tôi cho là anh có thể đọc được.

- Vâng, thưa ông!

Chàng lúng búng trong miệng và hy vọng làm vậy sẽ giống với Walter.

- Bà chủ muốn là anh đánh xe nhanh chóng cẩn thận. Không được mạo hiểm.

- Tôi sẽ làm vừa lòng bà chủ, thưa ông.

Chàng cầm lấy những tờ giấy và liếc nhanh. Chàng biết, như đã mong đợi, là sẽ không phải đi con đường qua London dẫn họ tới Oxford. Chàng đã ở đó ba năm thời sinh viên, trước khi ra nhập quân đội, nên chàng biết rõ con đường này.

Chàng nghĩ điều kiện thật tốt và trời rất đẹp!

Người hầu sẽ ngồi trên cái hộp, cạnh chàng đang đứng phía đầu ngựa. Anh ta đứng đó để canh chừng những con ngựa có thể đi, trước lúc Lady Horncliffe ngồi trong xe.

Vì không phải làm việc đó, nên Hầu tước quay nghiêng đầu một chút. Chàng nhận ra Lady Horncliffe, khi mặt ta xuất hiện ở lối tiền sảnh. Nhưng người hầu nói đúng. Mặt chủ xinh đẹp, nhưng theo lối phô trương.

Mái tóc màu vàng của mặt chủ có phần đuôi tóc hơi đỏ. Mặt chủ có một đôi mắt xanh rất lớn, trên gương mặt trái xoan.

Đôi môi mặt chủ bóng nhẫy một lớp son màu đỏ sậm. Mặt chủ mặc theo một để người ta chú ý. Đầu đội một chiếc mũ bê rê đính gần những chiếc lông đà điểu nhỏ.

Ánh nắng loé sáng trên đồ trang sức ở tai và cổ mặt chủ. Hầu tước quay nhanh và mỉm cười.

Chàng nghĩ là Charles chắc hẳn rất thú vị, nếu biết được diện mạo người chủ của chàng như thế.

Lady Horncliffe bước vào xe và ra lệnh liên tiếp cho viên thư ký bằng cái giọng sắc nhọn. Theo sau mặt chủ là một phụ nữ khác. Người hầu đóng cửa lại, khi họ đã ngồi yên trong xe và để những tấm khăn chiên trên đầu gối. Đó là dấu hiệu để người đàn ông đang giữ ngựa, nhảy lên chiếc hộp cạnh chàng,

một cách nhanh chóng. Rồi viên thư kí, người quản gia và những người hầu cúi chào, khi chiếc xe bắt đầu chạy.

Khi chiếc xe chạy chưa xa, người hầu bên cạnh mà anh nhớ có tên là Jack, nói:

- Tôi hy vọng là anh biết đường. Bà chủ sẽ tức giận, nếu chúng ta đi sai!

- Tôi biết! - Chàng trả lời.

Chàng liếc nhìn dòng chỉ dẫn, trước khi bỏ vào túi.

Chàng thấy ở đó một điểm dừng để ăn trưa. Chàng đoán đó là quán trọ, cách đó mười lăm dặm. Vì họ lên đường đúng giờ, nên chàng tính là họ có thể đi đoạn đường đó kịp. Vì vậy chàng sẽ không phải gặp phiền toái vì bị trễ.

Mặt trời chói chang, không khí khô. Đó là điều chàng rất thích. Chàng ngồi thoải mái và điều khiển con ngựa một cách thích thú.

Chàng thấy vui là không bị nhốt trong xe. Việc này chàng rất ghét. Ít ra thì chàng cũng đã chọn được một việc, có thể ở ngoài không gian thoáng đãng.

Sắp đến ngoài London, rồi dẫn đến vùng quê.

Vì tò mò, nên chàng hỏi Jack:

- Anh đã làm việc cho bà chủ lâu lắm phải không?

- Hai năm, dù có vẻ lâu hơn vì bà ấy thực sự là một con quỷ khi cáu kỉnh!

Hầu tước thấy vui vui.

- Điều gì đã xảy ra với chồng bà ta?

- Ông ấy chết rồi! Đó là lý do bà ấy đến London.

- Tôi hình dung là ông ấy già hơn bà ta. - Hầu tước nhận xét sau một hồi ngập ngừng.

- Sao anh lại đoán thế?

- Và tôi cho là ông ấy rất giàu có.

- Không, chính bà ấy mới là người có tiền!

Hầu tước ngạc nhiên. Nhưng vì con ngựa đang bắt đầu chạy nhanh, nên chàng phải chú ý đến chúng. Chàng nghĩ là sẽ tìm hiểu sau.

Những người cưỡi ngựa phải đi sau khi họ qua Islington Square. Vì không có xe cộ, nên họ đi vào cánh đồng hai bên đường.

Cả hai còn trẻ, Hầu tước ghi nhớ.

Những con ngựa mà họ đang sử dụng được chăm sóc tốt như đàn ngựa của chàng.

- Bà ta hẳn sành sỏi về lũ ngựa!

Chàng nói to ý nghĩ của mình mà không hướng về phía người ngồi cạnh. Nhưng Jack trả lời:

- Không phải bà ấy đã chọn. Ông chủ cũng biết được đâu là con ngựa khi chỉ nhìn có một lần. Ông ấy đã có một chuồng ngựa riêng khi còn trẻ.

Hầu tước thầm nghĩ dần dần chàng đã chấp nối được toàn bộ câu chuyện nan giải này.

Họ đến quán trọ ngay bên ngoài Uxbridge.

Chàng dắt những con ngựa vào một cái sân rộng và dừng xe vào một góc.

Jack nhảy xuống và mở cửa.

Hầu tước tự nhủ như thế nào mục chủ cũng nhận xét về chuyến đi đã qua hay.

Nhưng bà chủ đi ngay vào quán trọ, nơi gã chủ quán đang cúi đầu đợi. Theo sau là cô gái đi cùng, mà chàng nhận thấy có vóc dáng rất trẻ trung và mảnh mai.

Nhưng chàng chỉ nhìn thấy phía sau cô gái. Chàng liếc nhìn lại thì chỉ dẫn.

Họ sẽ phải đổi ngựa, những con ngựa đó sẽ được gửi đi trước. Tối nay ở quán trọ mang tên con rồng. Nếu chàng nhớ không nhầm nơi đó gần High Ycombe.

Tất cả những việc chàng phải làm bây giờ là cho ngựa uống nước và tránh nắng.

- Anh có đói không? - Chàng hỏi Jack. - Có gì cho chúng ta ăn không?

- Có. Nhưng không nhiều vì bà chủ không trả nhiều.

Hầu tước nhíu mày.

Thông thường, sau một chuyến đi dài, người chủ thường cho những người đánh xe, hộ tống, không chỉ thức ăn ngon, mà còn cả rượu, bia trong bữa trưa và bữa nhẹ.

Nhưng chàng không nói thêm gì, mà chỉ bảo người coi ngựa của quán rượu trông coi những con ngựa.

Rồi chàng theo ba người đàn ông khác vào quán.

Chàng cùng họ vào trong căn phòng nhỏ, luộm thuộm dành cho những người đánh xe.

Bằng kinh nghiệm của mình, chàng biết, Lady Horncliffe sẽ ở trong phòng khách riêng.

Những người khách du lịch khác đang ngồi trong phòng ăn.

Ba người đàn ông kia đang ngồi quanh một chiếc bàn cũ.

Trên chiếc bàn, Hầu tước thấy một khoanh pho mát, một ổ bánh mì, một khoanh bơ không được ngon lắm.

- Chỉ có thể thôi ư? - Chàng dò hỏi khi ngồi xuống.

- Đó là tất cả mà bà ấy trả cho chúng ta. - Jack trả lời.

Một trong những người thắp tùng, mà tên anh ta, như chàng biết, là Ben cắt miếng pho mát.

- Tôi đói quá! - Anh ta nói một cách buồn bã.

- Tôi cũng vậy! - Chàng trả lời - Để tôi xem, có thể kiếm được gì.

Chàng ra khỏi phòng và nhận ra người chủ quán trọ bước ra khỏi phòng khách riêng.

Chàng nhìn thấy một người hầu gái, đầu đội mũ trùm đang mang một khay lớn. Trên khay là một con cá hồi và một con ngỗng nhồi.

Một người hầu gái khác theo sau, mang hai con gà rán và một đầu lợn. Người chủ quán thấy chàng ngó trân vào chỗ thức ăn, nói sắc lẹm:

- Tôi đã mang thức ăn được gọi đến bàn cậu rồi.

- Tôi biết điều đó! - Chàng trả lời - Nhưng chúng tôi phải đi xa, chừng mười lăm dặm nữa. Và ông biết đấy, chúng tôi còn trẻ nên rất đói.

Người chủ quán nhún vai.

- Tôi đã mang cho các anh theo lệnh được gọi rồi.

- Hãy mang cho tôi một miếng thịt nướng, một cái lưỡi một cái đầu lợn. Nếu bà chủ của tôi không muôn, tôi sẽ trả tiền - Chàng nói.

Người chủ quán nhìn chàng ngạc nhiên.

- Như vậy, cậu rất rùng rinh tiền. - Ông ta nhận xét - Ồ được. Đó là công việc kinh doanh của chúng tôi mà.

- Đúng vậy, - Hầu tước đồng ý. - Tôi muốn thịt loại ngon nhất, chứ không phải những loại mà khách hàng của ông không thèm đụng đến.

Người chủ quán nhìn chàng với vẻ không thiện cảm, ông ta như muốn văng ra một lời thô thiển. Rồi ông ta lại nghĩ lại. Ông ta có vẻ như bị lôi cuốn bởi cái vẻ ngoài của chàng.

- Tôi sẽ mang đến cho anh những thứ mà anh yêu cầu. Ông ta nói chắc chắn.
Ông ta đi về phía nhà bếp.

Một người hầu gái mang đến một miếng thịt xông khói và một con gà tây ướp lạnh. Rồi một cái đầu lợn xuất hiện, làm những người thắp đèn và Jack vui sướng.

- Cậu thật tốt bụng! - Ben nói. - Tôi cảm thấy anh là một người hoàn toàn khác.

- Trông cậu ta đã khá hơn nhiều. - Hầu tước trầm nghĩ.

Gương mặt anh ta hơi nhàu nhĩ, mà chàng chắc là do thiếu ăn. Điều đó làm chàng tức giận bởi sao lại có người keo kiệt đến thế, chàng luôn để những người phục vụ cho chàng được đầy đủ.

Lúc này, chàng trả tiền cho những món ăn vừa gọi. Và chàng lại gọi thêm một bình bia cho mọi người.

Chàng đã làm cho những anh bạn đó thay đổi thái độ. Chàng nhận thấy là ban đầu, họ nhìn chàng với vẻ ghen tị. Vì vẻ ngoài của chàng khác họ và khác ngay với cả những suy nghĩ của họ. Và như Charles đã nói, chàng mang dáng vẻ của người có địa vị. Lúc này chàng cố tỏ ra mình là một trong số họ. Vì vậy họ đã chuyện trò với chàng thoải mái.

Họ rất ngưỡng mộ chàng, khi chàng khoe là có tiền, bởi nhờ thắng cuộc một trận cá độ một con ngựa, ở Epsom tuần trước.

- Nếu tôi chỉ cần đặt một xu và một con ngựa - Jack nói - thì nó sẽ ngã khi vượt cái rào đầu tiên!

- Lần sau tôi sẽ được nhiều hơn! - Chàng trả lời. - Tôi sẽ giúp anh nhưng cá độ rất dễ thua cuộc.

- Cũng giống như chuyện làm tình vậy - Ben nói châm biếm. - Nhưng chẳng ai có thể nói không được cả.

Tất cả họ đều cười.

Jack nhìn chàng và nói:

- Thời gian sắp hết rồi.

Hầu tước biết, vì mình là người đánh xe, nên phải chuẩn bị sẵn sàng, trước khi Lady Horncliffe xuất hiện.

Chàng ngồi lên cái thùng và những người thạp tùng đã lên ngựa khi mục ta bước ra cửa.

Chàng nghĩ là mục sẽ đi thẳng vào xe như trước.

Nhưng chàng rất ngạc nhiên, khi thấy mục chủ đi về phía trước, nhìn chàng và nói:

- Tôi phải đến nơi nhanh hơn. Vì thế đừng có kéo lê trên đường.

Hầu tước đặt ngón tay lên mũi, không nói gì.

Một lát sau mục ta gay gắt hơn.

- Anh ta có hiểu điều tôi nói không? Nếu anh là một người đánh xe khá, thì chúng ta phải đến đây sớm hơn mười lăm phút.

Hầu tước lại đặt ngón tay lên mũi, không trả lời.

Tay kéo chiếc váy và hất đầu một chút, Lady Horncliffe vào xe.

Khi cánh cửa xe khép lại, và Jack nhảy lên cạnh chàng, họ lên đường. Chàng biết là mục chủ đã nhắc lỗi chàng, vì đi chậm. Vì vậy chàng cho xe chạy không chỉ nhanh hơn lúc sáng, mà còn nhanh đến nỗi còn làm xe lắc lư.

Đó là việc mà chàng rất ghét.

Họ tới làng High Wycombe, nơi họ sẽ nghỉ lại qua đêm, đúng thời gian dự tính.

Quán trọ này khá hấp dẫn, dù không được rộng rãi như quán mà họ dừng lại buổi trưa.

Khi Hầu tước cho xe đi vào sân, ông chủ quán xuất hiện ở cửa. Jack nhảy xuống. Lady Horncliffe xuống xe, đi lên phía trước và nói:

- Quá nhanh mà quá nguy hiểm, nếu anh còn đánh xe kiểu đó, tôi sẽ tìm người khác thay anh. - Và mẹ ta không đợi chàng trả lời, hay đặt tay lên mũ, mà đi luôn vào quán.

Người coi ngựa của quán chỉ cho họ các tàu ngựa ở góc sân.

Chàng thấy từng ngăn khá sạch và có rơm mới.

Những người thắp từng buộc ngựa của họ, rồi đến giúp những người đang kéo xe.

Trong chiến tranh, Hầu tước luôn tự mình chăm sóc con ngựa chiến của mình, chàng không tin những chiến binh, vì họ luôn lười biếng trong việc đó. Chàng tự tháo cương cho những con ngựa và lau chùi.

Rồi chàng lấy cỏ khô, mà họ mang theo, cho đầy vào máng.

Tiếp đấy, chàng kiểm tra nước trong thùng đã được thay mới chưa. Khi Ben đến bên một cách thân thiện, chàng nói vui:

- Tôi cho là anh lại đói rồi!

- Tôi có thể nhai cả một đàn bò! - Ben đáp

Chàng cười rõ to:

- Vậy chúng ta hãy đi xem có thể kiếm được gì.

Họ cùng đi vào quán rượu.

Căn phòng dành cho họ cũng giống lúc trưa. Đó là nơi dành cho những người hầu.

Có hai người đánh xe khác ở đó. Nhưng họ nhanh chóng rời phòng, khi chàng tới.

- Tôi đang tự hỏi, không biết chúng ta sẽ có gì để ăn? - Ben bình luận một cách hy vọng.

Ngay lập tức anh ta có câu trả lời.

Một người hầu gái đã đứng tuổi, hơi râu rĩ, đặt mạnh xuống bàn một cái khay.

Trong đó có một ít thịt cừ luộc và một đĩa khoai tây bóc vỏ rồi.

- Chỉ có thế thôi ư? - Ben hỏi

Còn có một ổ bánh mì nguội, ngoài ra không còn gì khác.

Ben và những người khác trông có vẻ thất vọng, vì thế chàng nói:

- Để tôi xem có thể làm được gì?

Khi chàng mang đến súp thịt thỏ và nhiều thịt lợn, chàng nghĩ là mọi người tỏ ra rất biết ơn.

- Charles chắc chắn sẽ cười, nếu biết điều gì đang xảy ra. - Chàng thầm nghĩ.

Chàng ăn xong trước những người khác, đứng lên và nói:

- Tôi định sẽ đi dạo và xem những con ngựa, trước khi lên giường.

- Giường? - Một trong số những người đi tháp tùng kêu lên. - Anh sẽ chẳng thấy cái nào trên gác xép đâu.

- Gác xép? - chàng hỏi.

- Đó là nơi chúng ta ngủ. - Một người giải thích - Và tôi hy vọng là có đủ chỗ cho chúng ta. Lần trước, khi tôi đi theo bà chủ, còn không đủ chỗ để duỗi chân đâu.

Hầu tước không nói gì và đi ra khỏi căn phòng.

Chàng ra chỗ tàu ngựa và thấy những con ngựa đã ổn.

Rồi chàng đi vòng ra vườn của quán trọ.

Charles, không! Charles ạ, chàng sẽ không ngủ trong gác xép. Đó là điều mà chàng chưa từng bắt những người phục vụ phải làm! Khi chàng quay lại quán trọ, thì không còn thấy Ben và những người khác đâu nữa.

Chàng gặp gã chủ quán ở một góc.

- Tôi cảm thấy không được khoẻ - Chàng nói - Tôi nghĩ là sắp bị cảm lạnh. Vì vậy tôi muốn có một cái giường ngủ cho mình. Dĩ nhiên, tôi sẽ trả tiền.

Gã chủ quán đang định bảo chàng là chàng sẽ ngủ ở gác xép với những người hầu khác. Rồi khi nhìn vào mắt chàng, ông lại thay đổi.

- Nếu anh có nửa đồng tiền vàng để trả? - ông ta nói.

Hầu tước lấy tiền trong túi và đặt nó xuống bàn

- Tôi muốn một cái giường thoải mái. - Chàng nói - Tôi biết là ông vẫn còn chỗ.

Một lần nữa, người đàn ông lưỡng lự. Sau đó, ông ta bảo người hầu gái đưa chàng lên gác. Chàng mang theo chiếc hòm da, mà chàng để dưới ghế ngồi trong xe ngựa.

Họ lên gác. Nhưng không phải tầng trên cùng, mà là một phòng ở tầng hai, cuối hành lang.

Đó là người hầu gái tuổi trung niên. Bà ta mở cửa và nói:

- Ở đây, anh sẽ được thấy thoải mái. Nhưng tôi thấy làm lạ, là anh lại được ngủ ở đây.

- Tôi là người được ưu đãi. - Hầu tước đáp lại.

- Tôi cho đó là điều mà nhiều phụ nữ nói với anh. - Bà ta trả lời với vẻ hài hước.

Chàng thấy căn phòng sạch sẽ, gọn gàng. Cái giường trông thoải mái.

- Cám ơn! - Chàng nói

Chàng nghĩ có nên cho bà ta tiền boa không, nhưng rồi chàng nghĩ điều đó sẽ là lạ lùng đối với thân phận một người hầu. Thay vào đó, chàng đáp lại bà ta bằng một nụ cười. Có một ánh nhìn khâm phục không rõ ràng trong mắt bà ta, trước khi bà đóng cửa.

Bà ta đã mang theo một cây nến khi lên gác và đã để lại ở bàn trang điểm.

Lúc này, Hầu tước thắp một cây nến khác.

Chàng tự hỏi là liệu Charles có nghĩ là chàng đang phá luật bằng việc không ngủ với mọi người ở gác xép?

- Mình không thể nghĩ là mình lại chấp nhận vụ cá cược kì cục thế này! - Chàng nói với mình - Điều này lại chợt làm chàng nhớ tới Fleur.

Chàng đi về phía cửa sổ và kéo chiếc rèm hoa sặc sỡ.

Bên ngoài, bụi đã lắng xuống và những ngôi sao lóng lánh trên trời. Tất cả làm chàng nhớ tới việc chàng đã hôn Fleur như thế nào, trong cái đêm chỉ có cách nay một ngày, trong vườn nhà nàng. Nàng đã ào đến với chàng ngay khi cánh cổng vườn mở ra. Họ đã quấn quýt bên nhau trong phòng khách gần hai giờ. Chàng cứ nghĩ là chẳng ai có thể ngọt ngào, mềm mại, chiều chuộng chàng hơn thế.

Chàng đã hôn nàng cho tới lúc máu chảy rần rần trong thái dương và lòng chàng cháy lên nỗi khát thèm vô tận.

Và khi họ đến cánh cửa dẫn ra khỏi khu vườn, lần nữa chàng lại xiết chặt nàng trong vòng tay rắn chắc.

- Làm sao mà chúng ta cứ mãi phải thế này? - Chàng hỏi dồn - Chúng ta hãy cưới nhau ngay đi, ngay ngày mai và anh sẽ dạy cho em cách yêu đương.

- Đó là điều mà em muốn... Nàng thì thầm nhưng chúng ta phải... đợi... chúng ta phải...

Đó là điều mà họ cứ phải nói với nhau nhiều lần.

Bởi chàng biết lời nói là vô cùng, nên chàng lại ghì chặt nàng, hôn nàng say mê, cuồng nhiệt.

Cuối cùng, nàng phải oằn người lại và gần như đẩy chàng đi ra cửa. Đầu óc chàng như lượn lờ trong mây lúc ra đi.

Chàng luôn khát khao nàng. Chàng nghĩ là không một phụ nữ nào mà lại cho chàng cảm giác như thế.

Bây giờ thì chàng biết là cô ta đang nôn nóng chờ xem vị công tước kia, sống chết thế nào.

- Nguyễn rửa cô ta đi! - Chàng bực bội thốt lên. - Nguyễn rửa cô ta...

Đột nhiên có một tiếng động ở cửa. Cánh cửa tự đóng sầm lại. Chàng nhận ra là ai đó vừa vào căn phòng bên cạnh. Quán trọ đã cũ, vì thế chàng có thể nghe thấy rất rõ ai đó đang chạy trong phòng.

Rồi chàng nghe thấy tiếng gieo mình xuống giường, làm nó kêu rắc rắc.

Chàng quay lại.

Chàng nghĩ hẳn đó là một gã nào đó đã quá chén, vì thế không thể tự thay đồ.

Chàng hy vọng tay hàng xóm, có thể là say rượu, sẽ thôi làm ồn.

Khi đang định cởi áo khoác, chàng nghe thấy một âm thanh lạ. Không thể nhầm được.

Người đó đang khóc.

Đó không phải là âm thanh ngọt ngào, quyến rũ mà là cái gì đó đau đớn, tuyệt vọng.

Phải là một phụ nữ bị dối lừa thế nào đó, mới có tiếng khóc thốn thức không cầm nổi và thương cảm như thế.

Đó là những tiếng nức nở phát ra từ nỗi đau đớn.

Có cái gì thôi thúc, khiến chàng mở cửa, đi sang phòng bên và gõ cửa.

Chàng gõ thật nhẹ, như thể chàng không muốn bị nghe lén. Cửa được mở và chàng thấy bên trong giống hệt phòng của chàng.

Trên giường có một người phụ nữ đang khóc.

Một ngọn nến đang cháy trên bàn. Chàng có thể thấy phía sau cô gái.

Cả tấm thân rung lên theo từng tiếng khóc của cô.

Chàng đứng nhìn cô và cảm thấy như cô không nhận ra chàng. Để cửa hé mở, chàng bước lại gần phía giường.

- Tôi có thể giúp cô không? - Chàng hỏi.

Chàng nhận thấy là cô gái giật mình và ngừng khóc.

- Điều gì làm cô đau đớn vậy? - Chàng hỏi nhẹ nhàng. Đôi mắt cô ướt đẫm. Nước mắt lấp lánh đầy trên khuôn mặt, tóc của cô sáng bạc giống ánh trăng.

Cô chống tay ngồi thẳng người lên.

- Ông là ai? - Cô gái hỏi bằng đôi môi run rẩy.

- Tôi ở cạnh phòng cô. - Chàng giải thích. - Và tôi thấy cần phải hỏi xem tại sao cô lại đau đớn đến thế. Nếu có thể, tôi muốn giúp cô.

- Không! Không ai có thể... giúp tôi. - Cô trả lời. - Nhưng tôi... xin lỗi... vì đã... làm ông thức giấc.

- Cô không làm tôi thức. - Chàng mỉm cười - Tôi vẫn chưa đi ngủ mà.

Khi chàng nhìn cô, chàng nhận ra rằng không một ai có thể xinh đẹp khi đang khóc như vậy.

Nước mắt, thay vì làm xấu đi, lại tôn thêm vẻ đẹp cho cô. Cô đưa tay lên lau nước mắt như một đứa trẻ.

Chàng lấy từ túi áo một chiếc khăn rất đẹp đưa cho cô. Cô gái đứng thẳng dậy và đưa tay cầm lấy chiếc khăn. Khi lau nước mắt, cô run rẩy nói:

- Tôi... Tôi xin lỗi!

- Không có gì cô phải xin lỗi cả. - Chàng nói - Hãy nói cho tôi biết điều gì làm cô phiền muộn vậy?

- Tôi... Tôi không biết... phải làm gì? - Cô nói - Tôi có thể làm gì?

Khi cô nói, chàng nhận ra là cô đang nói với chính mình. Cô nói tiếp:

- Tôi... tôi đã nghĩ... chắc là bà ấy sẽ hiểu... và tôi có thể giữ Peter bên mình. Nhưng bây giờ...

Nước mắt lại chảy dài trên má cô. Cô cầm chiếc khăn bằng cả hai tay và phủ lên mặt.

Chàng nhận ra là có một chiếc ghế cạnh giường, nên chàng đi tới và ngồi xuống ghế.

- Nào, hãy nói đi! - Chàng nói, - và kể cho tôi nghe chuyện của cô. Thật buồn khi phải nhìn phụ nữ khóc.

Cô gái bỏ chiếc khăn khỏi mặt, nhìn chàng rồi nói:

- Tôi nhận ra ông rồi... ông là người... đánh xe mới. Nhưng sao anh lại ở đây?

Chỉ tới lúc này, chàng mới nhận ra cô gái này là ai.

Lúc cô theo sau Lady Horncliffe vào quán rượu, chàng chỉ nhìn thấy phía sau cô.

- Tôi ở đây - chàng trả lời - Vì tôi không được khoẻ để ngủ trên gác xép với mọi người. Vì thế tôi thuê một phòng. Tôi chỉ xin cô không đuổi tôi đi, vì điều đó có thể gây ra phiền phức.

- Dĩ nhiên... Tôi sẽ không nói gì... và... Bố sẽ chẳng bao giờ đồng ý với việc những người đánh xe, hay những người giúp việc không được chăm sóc chu đáo.

- Tôi đồng ý với cha cô. - chàng nói - Và tôi chắc là ông không muốn cô phải buồn bã thế này.

Cô gái nhắm mắt lại.

- Cha tôi đã... mất rồi. - Cô nói - Nhưng ông sẽ hiểu tại sao... tôi đang buồn.

- Vì cha cô không có ở đây để khuyên cô. - Chàng nhận xét - sao cô không cho tôi biết có chuyện gì không ổn? Có thể tôi tìm ra câu trả lời.

Cô gái làm cử chỉ tỏ rằng không thể được, rồi nói:

- Không ai có thể giúp tôi... trừ... bà Lady Horncliffe. Nhưng bà ấy đã từ chối.

- Từ chối điều gì? - Chàng dò hỏi

- Từ chối để... Peter ở với tôi...

Những lời nói đó, dường như bật ra từ môi cô gái. Rồi cô nói bằng cái giọng sợ hãi:

- Làm sao tôi có thể để người ta gửi nó vào trại trẻ mồ côi vì không còn ai khác. Nhưng mà tôi đã hứa với mẹ là tôi sẽ chăm sóc nó. Nhưng tôi không có tiền. Còn bà ấy thì không trả cho tôi ít tiền nào.

Tất cả những điều đó có vẻ không hợp lí, và chàng dịu dàng nói:

- Hãy kể cho tôi nghe từ đầu đi. Trước hết hãy cho tôi biết tên cô là gì? Cô làm gì ở đâu? Và tại sao Lady Horncliffe lại không để cho cô nuôi Peter?

Chàng biết là cô gái đã phải rất cố kìm lòng. Cô nhắm mắt lại. Rồi cô nhìn chàng và nói:

- Có lẽ tôi phải nói với cô thế này...

Chàng mỉm cười. Đó là nụ cười mà rất nhiều phụ nữ mê đắm.

- Chẳng có ai biết được đâu, ngoại trừ những ngôi sao, hay những con chuột ở dưới những cái vá là biết.

- Tôi không biết, - cô gái nói, - nhưng mà anh nói là sẽ không ai biết phải không?

- Tên cô là gì? - Chàng hỏi

- Tôi là... Lacla Horn.

Chàng nhíu mày.

- Cô là bà con họ hàng với Lady Horncliffe. Vậy cô làm việc cho ai?

- Cha tôi là một... người em họ xa của... chồng bà ấy.

- Và cô nói là cha của cô đã mất?

- Ông đã mất... vì vết thương... gần hai năm trước đây...

- Bị thương? - Chàng hỏi.

- Cha tôi là một thủy thủ. Ông chiến đấu trong đội quân của ngài Lord Nelson và cuối cùng là thuyền trưởng của chính con tàu của ông.

Có cái vẻ tự hào trong giọng nói của Lacla mà chàng nhận ra.

- Và ông ấy bị thương?

- Ông đánh nhau với hai tàu Pháp và thắng cả hai! - Lacla rần rỏi trả lời. - Nhưng rồi một quả đạn súng thần công đã trúng vào chân ông... và ông... gần như... chết.

Cô nấc lên rồi lại nói tiếp:

- Mẹ và... tôi chăm sóc cho ông... và ông sống thêm... được hai năm.

- Gia đình cô sống ở đâu lúc đó?

- Chúng tôi đi rất nhiều nơi, - Lacla trả lời, - mẹ đã yêu cha khi xảy ra chiến tranh.

- Và rồi họ lấy nhau?

- Vâng! Nhưng... chỉ sau khi ông ngoại... cấm không cho mẹ cưới! Một người Sassenach... ông nói, nếu mẹ làm thế thì ông sẽ từ mẹ.

- Nhưng bà đã không làm như cụ muốn? - Chàng nói mà cảm thấy đã từng nghe câu chuyện của nàng trước đó.

Lacla gật đầu.

- Họ lấy nhau và mẹ theo cha đến các cảng biển mà con tàu của ông đến. Tôi còn nhớ, cả nhà đã sống trong ngôi nhà nhỏ ở Portsmouth và rồi ở Plymouth. Nhưng ông đi biển hết tháng này sang tháng khác. Còn mẹ thì luôn... lo sợ là cha sẽ... bị người Pháp giết.

- Điều gì sẽ xảy ra khi ông ấy bị thương?

- Ông được cho giải ngũ khỏi Hải quân. Khi trở lại nước Anh, mẹ không biết là họ sẽ sống ở đâu. Vì thế bà viết thư cho Ngài Laurence Horn, một người anh họ xa.

Chàng chăm chú nghe. Cô lại nói tiếp:

- Ông ấy sống ở một ngôi làng nhỏ xinh đẹp ở Kent. Ông ấy đã thông cảm cho cha tôi, nên đã cho chúng tôi một ngôi nhà nhỏ trên mảnh đất của ông.

Ở đó chúng tôi sống rất hạnh phúc.

- Rồi điều gì xảy ra tiếp theo?

Lacla nhìn ra xa, rồi nói tiếp bằng một giọng khác.

- Sir Laurence... cưới...vợ

Chàng đợi Lacla nói tiếp và chàng đã đoán trước câu trả lời.

- Ông chưa lập gia đình bao giờ. Trước đó, vì ông ấy phục vụ quân đội tại Ấn Độ và những nơi khác trên thế giới. Và chưa bao giờ có thời gian để... định cư.

Cô nhìn chàng, mỉm cười, rồi tiếp:

- Nhưng ông cũng... rất thèm khát có một... đứa con trai...

- Vì thế ông ấy đã lấy lệnh bà mà cô đang sống cùng bây giờ. - Chàng gợi ý.

Lacla gật đầu.

- Cô ấy rất... xinh đẹp và còn rất... giàu có.

- Nhưng rõ là trẻ hơn ông ấy rất nhiều?

- Vâng, đúng thế. Bố của cô ấy, ông Cliffe đã kiếm được một tài sản lớn nhờ đi biển.

Qua giọng cô nói và bằng cả trực giác, chàng có thể thấy đó là một khối lượng tài sản lớn.

Một số người giàu có khác ở Liverpool cũng làm giàu bằng cách đó, buôn những nô lệ từ Châu Phi sang châu Mỹ.

Đó là một việc buôn bán mà chàng luôn ghê tởm.

Chàng biết là những ông chủ tàu lớn đã kiếm được một số tài sản lớn nhờ việc bắt cóc những người da đen khốn khổ, những phụ nữ, trẻ em sống ven bờ biển.

Người ta nhốt họ vào những nơi bẩn thỉu trên tàu và mang họ đến một thế giới mới qua đại dương.

Những cánh đồng bông trên đất Mỹ cần họ làm việc.

- Vì thế ông Cliffe muốn con gái giàu có của ông ta trở thành một người “được kính trọng” - Chàng nói.

- Làm sao anh đoán được điều đó? - Lacla hỏi.

- Đó là điều mà nhiều người đã làm, - Chàng trả lời - Tôi cho là ông ấy đã khiến quyết tâm của ông phải có thêm từ “Horn”.

- Mẹ nói với em là ông ấy rất quyết tâm chuyện này. Còn cha em thực sự bị sốc.

- Thế Lady Horncliffe có sinh được đứa con trai mà ông chồng mong đợi không?

Lacla lắc đầu.

- Không! Chẳng có... con trai và tôi nghĩ... đó là lý do... vì sao bà ấy không để em nuôi Peter...

- Peter là em cô? - chàng hỏi.

- Vâng. Nó mới 8 tuổi... một đứa bé trai xinh xắn. Mọi người... đều yêu quý nó và nó chẳng... làm hại ai bao giờ.

- Điều gì xảy ra cho những người còn lại trong gia đình cô? - Chàng thăm dò. - Mẹ cô chẳng hạn?

- Mẹ chết... ba tháng trước đây... ngay sau khi bác Averil quyết định bà.... sẽ không mặc áo tang cầu nguyện, vì bà muốn tới London.

Bây giờ giọng của Lacla thay đổi. Cô nói:

- Tất cả mọi việc đều khủng khiếp. Em không thể tin làm sao... mọi việc lại xảy ra như thế, nhanh đến thế, sau tang lễ cho mẹ bác Averil bảo rằng bà ấy

sẽ bán ngôi nhà và đất đai... và cả ngôi nhà của... gia đình em. Ngôi nhà đó, em đã nghĩ là thuộc về mình.

- Vì thế cô không còn chỗ nào để ở? - Chàng hỏi.

- Bà ấy nói là bà... sẽ đi London ngay lập tức và em sẽ đi cùng. Em đã nghĩ là chỉ một thời gian ngắn thôi. Vì thế em đã để Peter lại với bác Boverness đã nghỉ hưu vốn dạy nó học.

Rồi cô nhìn chàng xem chàng có muốn nghe không và nói tiếp:

- Bác Averil nói bà ấy sẽ mua một ngôi nhà ở quê. Nó sẽ lớn hơn rất nhiều. Vì thế chúng ta đi đến Hereford để xem. Em nghĩ là em và Peter sẽ có... một ngôi nhà nhỏ ở đó... Nhưng bây giờ bà ấy... thay đổi ý định...

Lacla nghĩ ngợi một chút, rồi nói thêm:

- Quả là bà ấy chưa bao giờ nói là gia đình em... có thể sống cùng nhau. Nhưng em chưa bao giờ hình dung là... Bà ấy lại chia cắt tất cả...

- Đó là điều mà cô biết được tối nay! - Chàng nói.

- Bà ấy chỉ nói về căn nhà chúng ta sắp xem mà chẳng cần để ý đến điều nói: Peter sẽ rất thích ở đó, vì em chắc là sẽ có ngựa cho nó cưỡi và còn... nhiều thứ để chơi ở quê...

Lacla dừng lại vì nước mắt của cô chảy dài.

- Thế người họ hàng của cô nói sao? Chàng hỏi.

- Peter? Anh muốn nói là Peter? Em sẽ chẳng có một cái phòng nào cho một đứa bé đứng ra phải đến trường để học cách kiếm sống.

Lacla nghẹn lại. Cô đưa cả hai tay lên mặt. Lúc sau cô nói:

- Làm sao em có thể... mất Peter... sao nó có thể vào trại mồ côi. Ở đó sẽ chẳng có ai... yêu nó như bố, mẹ và em đã yêu nó.

Giọng nói của cô trở lên ngọt ngào trong nước mắt.

Bây giờ cô nói thất vọng như cô khóc lúc chàng nghe thấy ban đầu.

Chàng nghĩ chẳng ai có thể đau khổ và đáng thương hơn thế. Lúc sau chàng nói:

- Tôi thấy việc này làm cô đau buồn. Nhưng hãy tìm ra lối thoát.

- Có cách ư? - Lacla thì thầm - Em không có tiền... và không có nơi nào để đi.

- Chắc cô còn có bà con họ hàng?

- Bố nói là bà con họ hàng của ông hoặc đang đi đến biển High Seas hoặc đang đánh nhau ở một miền đất xa lạ.

- Thế còn những người của mẹ cô?

- Như em đã nói với anh... Họ không còn nhìn mặt mẹ khi mẹ lấy bố. Ông nội là người đứng đầu bộ lạc. Ông rất tức giận khi mẹ... muốn tới Scotland.

Yên lặng một chút rồi Lacla ngẩng lên và nói:

- Cám ơn anh đã lắng nghe. Nhưng anh thấy đấy. Em chẳng thể làm gì được.

Trông cô thật đáng thương. Cùng lúc đó, Hầu tước chợt nghĩ Averil Horncliffe là một kẻ lừa lọc và mưu lợi như Fleur. Tất cả điều mục ta muốn là cái bóng của những kẻ bề trên thay vì một người đàn ông tử tế. Mục sẵn lòng chối bỏ sự giúp đỡ những người họ hàng của ông chồng dù là rất giàu có.

Chàng mím chặt môi suy ngẫm.

Có một vẻ hoài nghi trong mắt chàng mà chỉ có Lord Charles mới nhận ra.

- Hãy nghe đây! - Chàng nói.

Giống như một người ra lệnh, Lacla ngẩng đầu nhìn chàng.

Chàng lại nghĩ không có ai lại khóc một cách đau khổ đến vậy mà trông vẫn rất xinh đẹp.

Như thế cô không phải là một con người. Mà giống như một Nữ thánh mà chàng từng nhìn thấy ở những nhà thờ Pháp, sau khi quân đội đã chiếm đóng được một ngôi làng. Những nữ tu sĩ đã chăm sóc những người Anh bị thương và những người khác trên đất nước họ.

- Tôi chắc là nếu nghĩ kĩ, - Chàng nói - cô có thể tìm ra việc gì đó mà cô có thể làm và kiếm tiền để nuôi cô và Peter.

Lacla lẩm bẩm điều gì đó, nhưng không ngắt lời chàng.

- Cho tới khi tìm được việc gì đó. - Chàng nói tiếp - Tôi có một ngôi nhà bỏ không mà ở đó cô và Peter ở, nếu người họ hàng của cô vẫn từ chối cho cô sống với Peter.

Lacla nhìn chàng như thể cô không tin vào điều chàng vừa nói.

Rồi cô nói:

- Anh muốn nói là, điều anh muốn nói có nghĩa là gì? Có thực là... anh có một ngôi nhà bỏ không?

Chàng có thể chắc chắn là có vài cái nhà trên đất của mình như thế, nên trả lời:

- Tôi dám chắc và ở đó thì ít ra cũng cho cô chỗ để ở.

Cô chấp hai tay vào nhau và nói:

- Làm sao anh lại có thể tốt đến thế? Anh... Có chắc là cuộc sống đủ chi phí cho nó?

- Tôi chắc! - Chàng nói - Và dù sao tiền thuê một ngôi nhà nhỏ không nhiều lắm.

- Em hứa là... Em sẽ cố có... đủ tiền để trả... cho anh... cái mà em nhờ. - Lacla nói. - Em có thể khâu vá tốt, và em chắc là sẽ có người muốn mua thứ gì đó mà em làm, nếu có thời gian.

- Ngôi nhà đó là của cô khi nào cô muốn .- Chàng nói - Bây giờ thì hãy đi ngủ đi và đừng lo lắng gì nữa.

- Em vẫn không thể tin những gì... anh đã nói là đúng. - Lacla nói - Khi em từ chỗ bác Averil em đã... rất thất vọng. Vì thế em chạy về phòng và em tưởng như... tất cả mọi người, cả bố, và mẹ đã từ bỏ em.

- Tôi chắc là họ chẳng làm như vậy. - Chàng nói - Nào bây giờ không đau khổ nữa và hãy chỉ nhớ đến một điều là cuối chuyến đi này sẽ có một chỗ cho cô và Peter sống cùng nhau.

- Em... Em không tin anh là một người thật. - Lacla nói. - Em nghĩ là... Thánh Archangel đã gửi anh... từ trên trời xuống chỉ để... giúp em.

- Tôi ở ngay phòng bên cạnh. - Chàng trả lời - Và hãy nhớ đó chỉ là một bí mật giữa hai chúng ta thôi nhé.

- Vâng, tất nhiên rồi. Làm sao em lại có thể... ngu xuẩn, xấu xa đã phản bội anh, khi mà anh... đã rất tốt đối với em.

- Không! Tôi chắc là cô sẽ không - Chàng nói.

Hầu tước đứng lên, đẩy chiếc ghế lười ra phía sau và nói:

- Hãy đi ngủ đi và nhớ là ngày mai trời sẽ rất đẹp, và Peter vẫn đang đợi cô đến đón nó.

- Hãy hứa với em là anh sẽ không... biến mất. Và sẽ ở đây ngày mai... và bảo cho em biết... ngôi nhà ở đâu nhé! - Lacla van nài.

Hầu tước cười to:

- Tôi sẽ không biến mất đâu. Và chúng ta sẽ lại nói chuyện khi có cơ hội. Nhưng cô có nhận ra là cô đang nói chuyện với một anh chàng đánh xe thường tình không?

- Một người đánh xe tốt nhất và hiểu em nhất trên đời! - Lacla trả lời.

Chàng mỉm cười với cô và đi ra cửa. Khi chàng tới bên cửa, Lacla nói:

- Cám ơn anh. Xin cám ơn anh.

Chàng đi ra ngoài và chàng nhìn xem có ai ở hành lang không.

Khi đang thay đồ chàng nghĩ: buổi gặp gỡ lạ lùng hôm nay sẽ làm Charles thích thú khi cậu ta được nghe kể lại.

- Đây là điều mà mình không thể nghĩ tới vào đêm đầu tiên của một người hầu. - Chàng ngẫm nghĩ trước khi đi ngủ.

4

Những người hầu mang hành lý ra để vào phía sau xe ngựa.

Qua Jack, Hầu tước biết được đây là đêm cuối cùng họ ở quán trọ.

- Chúng ta sẽ tới một ngôi nhà lớn và ở đó - Anh ta nói - và lạy Chúa, và ở đó chúng ta sẽ không phải ngủ trên gác xép.

- Ngủ ở đó khó chịu lắm à? - Chàng hỏi một cách thông cảm.

- Không có nhiều cỏ khô và lắm côn trùng. - Jack nói vẻ ghê sợ.

Khi chàng sắp nhảy lên chiếc hòm, thì Lacla xuất hiện ở cửa.

Chàng thấy ban ngày cô còn xinh đẹp hơn buổi tối. Cô nhìn chàng ngưỡng mộ. Nhưng rõ ràng trong ánh mắt của cô chứa đựng vẻ biết ơn. Chàng cố tình không mỉm cười với cô, khi cô xếp những thứ mang theo vào xe ngựa.

Rồi cô đứng đợi Lady Horncliffe. Cô tần ngần nhìn quang cảnh xung quanh.

Chàng nhận ra, và dù chỉ có một chút hành lý mang theo, nhưng cô đội một chiếc mũ khác cái hòm qua cô đã mang.

Ông chủ quán cúi người và nói lời biết ơn với Lady Horncliffe và đã ghé lại quán rượu của ông. Quý bà trả lời rồi bước lên xe. Cửa xe được đóng lại và Hầu tước cho xe chạy. Chàng nhắm hướng đi mà Jack đã nói.

Ngày tiếp theo họ sẽ ở Crowstock Towers.

Chàng biết là để đến được đó họ sẽ phải đi qua phía Bắc Oxford.

Điều đó có nghĩa là không xa vùng quê Eagles. Có nguy cơ là sẽ có ai đó biết và nhận ra chàng. Hướng đi được vẽ sẵn không cho biết đó là nhà của ai. Chàng cố gắng để nhớ xem có ai tên là Crowstock.

Sau khi đã đi được một đoạn xa, chàng hỏi Jack:

- Quý ông có tên là Crow, - Jack trả lời - là một người bạn của lệnh bà. Ông ta rất giàu có.

Ông Percy Crow là người mà chàng đã nghe nói đến trước đó vì ông là một người giàu có.

Ông ta là một người đã tự mình làm nên, đã được tặng một tước vị vì những đóng góp cho tổ chức và được phong Hầu tước.

Rất nhiều người coi đó là một nỗi nhục và người ta không ngần ngại nói như vậy.

Percy Crow đã gắng để gia nhập câu lạc bộ White, nhưng bị từ chối. Rồi lão ta tự đặt cho mình họ Boodes và ngay lập tức điều đó bị phản đối. Thất vọng vì không được các ông lớn London chấp nhận, lão bèn chuyển về sống ở vùng quê. Và đã mua một khu đất rộng.

Khu đất này thuộc về một nhà quý tộc. Ông này đã bị khuynh gia bại sản trong cuộc chiến tranh, và con trai ông bị lính Pháp giết. Percy đã đặt tên mới cho nó sau khi mua.

Lão đã cố gắng trở thành một quý ông ở thôn quê.

Chàng còn nhớ là đã được nghe kể về việc ông này đã tìm cách mua cho mình một vị trí gọi là M.F.H. - Master of the Hornde^[3].

Lão cũng đóng góp, hào phóng cho phong trào từ thiện. Lớp trẻ ở thôn quê ít nhiều chấp nhận lão ta. Còn những người già thì lắc đầu và từ chối bất kỳ lời mời nào của ông ta.

Một điều chắc chắn là, - Chàng vừa điều khiển chiếc xe vừa nghĩ - chẳng có người bạn nào của mình đến Crowstock Towers cả.

Họ dừng lại để ăn trưa và như thường lệ Hầu tước mua thêm thức ăn cho Ben và những người bạn khác.

Họ tới ngoại ô Oxford vào lúc năm giờ chiều.

Chàng cho xe dừng lại ở quán rượu của người da đen và da trắng mà chàng còn nhớ.

Nó có tên là quán Ba quả chuông.

Chàng thấy khi cho xe vào sân, là các tàu ngựa đã đầy.

Không chỉ có những con ngựa của khách du lịch khác, mà còn có bốn con của Lady Horncliffe mà họ đã mang từ trước đó hai ngày. Chàng cũng nghĩ là đã đến lúc cần đổi ngựa.

Những con ngựa mà chàng điều khiển ngày hôm qua đã rất mệt mỏi vì phải kéo xe một chặng dài.

Bốn người hầu với đội đánh xe mới, nhìn chàng một cách kinh ngạc.

- Tôi hy vọng những con ngựa này tốt như những con mà tôi đã khiến chàng nhận xét.

Người đàn ông mà chàng hướng tới cười nhả nhỏ.

- Tốt hơn bất kỳ những con nào khác. - Anh ta trả lời. - Tôi đã mang những con tốt nhất.

- Hãy mang về những con ngựa này - Chàng trả lời. - Chúng cần được nghỉ ngơi xứng đáng.

- Tôi biết điều đó. - Anh ta trả lời. - Tôi rất thích Oxford. Tôi đã ở đây trước kia rồi.

Chàng cũng từng ở đó rồi. Nhưng chàng nghĩ, nói ra, là một sai lầm. Chàng quyết định là không cùng ăn bữa nhẹ với những người hầu, mà đi ăn đâu đó một mình.

Chàng nhớ là có một quán rượu khá xinh xắn gần đó mà hồi còn học ở đây đã ghé vào.

Tuy nhiên, trước hết chàng cần thận xem những con ngựa có được trông coi tốt không.

Rồi chàng đi vào quán và đặt một chiếc giường ngủ.

Người chủ quán rất chú ý và bị thu hút bởi vẻ ngoài của chàng và giải thích là gần như đã kín phòng.

Tuy nhiên, cuối cùng ông ta cũng tìm thấy một phòng nhỏ hơn, và cũng không được trang bị tốt như phòng mà chàng đã nghĩ tối trước. Thế vẫn còn tốt hơn là ngủ trên gác xép. Ở đó, chàng chắc là sẽ thấy chật chội tối nay.

Chàng nói với một người hầu gái mang cho chàng nước ấm, rồi tắm qua loa và thay quần áo sạch sẽ.

Rồi chàng rời khỏi quán trọ và tìm đến quán rượu mà chàng nhớ. Tuy nhỏ, nhưng thức ăn ở đó rất ngon.

Chàng mua một chai vang đỏ để uống.

Chàng rất muốn có thời gian để đến Oxford và thăm lại trường Đại học Christ Church. Chàng rất thích bơi thuyền và các môn thể thao khác và kiến thức đã thu được. Chàng đã nhận được học vị của mình. Chàng vẫn nhớ là cha mình đã rất vui về việc đó.

Lúc chàng trở về quán trọ “Ba quả chuông” thì đã khá muộn. Khi chàng sắp lên gác thì người chủ quán đi nhanh về phía chàng.

- Bà chủ muốn gặp anh ở phòng khách - Ông ta nói và chỉ tay về phía hành lang chạy qua phòng ăn.

Chàng nghĩ là Lady Horncliffe đã đi ngủ vào giờ này rồi.

Chàng nghĩ bụng, thật chán phải nghe giọng nói sắc lạnh của mẹ ta vào giờ mà chàng định đi ngủ.

Chàng mở cửa phòng khách.

Chàng ngạc nhiên khi thấy Lacla đang ngồi đợi ở đấy.

Cô ngồi cạnh lò sưởi. Khi nhìn thấy chàng, cô đứng phắt lên, đi về phía chàng và nói:

- Khi em thấy người ta bảo là anh không ở quán trọ, em đã rất sợ là anh đã... đi rồi...

- Không, tôi vẫn còn ở đây - Chàng cười - Nhưng có lẽ thật sai lầm, khi cô muốn gặp tôi ở đây.

Chàng nghĩ là khi nói là có thể những người hầu bằng cách nào đấy biết chuyện và đi kể cho những người khác.

- Không, không phải em đã gọi anh! - Lacla nói nhanh - Em không dám làm như vậy đâu.

Chàng nhú mào. Cô tiếp:

- Đó là bác Averil! Bà ấy muốn gặp anh. Khi em bảo bà ấy là anh đi ra ngoài, bà ấy bảo anh là anh lên gặp bà ấy ở phòng của bà, khi anh trở lại.

- Tôi đã làm gì? - Chàng hỏi bằng giọng châm chọc.

- Em không biết. Nhưng bà ấy... dường như không giận dữ.

- Đó là một điều may ở một khía cạnh nào đó. - Chàng nói.

Chàng vừa nói, vừa đi qua lối và ngồi xuống một chiếc ghế bành.

- Hãy cho tôi biết về cô đi. - Chàng nói - Cô cảm thấy vui hơn rồi chứ?

Cô đi theo chàng. Nhưng thay vì ngồi trên chiếc ghế, cô lại ngồi xuống chiếc thảm cạnh lò sưởi, bên cạnh chàng.

- Rất nhiều. Vui hơn rất nhiều. - Cô trả lời - Nhưng, chỉ có điều... em vẫn không thể tin được là... có người lại... tốt đến vậy.

- Người họ hàng của cô có thể thay đổi ý kiến và Peter có thể ở với bà ấy.

Lacla nhìn lò sưởi một chút, rồi cô nói:

- Anh có thể nghĩ là... Em ngốc nghếch. Nhưng... nếu anh có một ngôi nhà tranh bỏ trống... thì em và Peter sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều khi ở với bác Averil.

Chàng yên lặng suy nghĩ một lát, rồi chàng nói:

- Có lẽ không chỉ là vấn đề hạnh phúc, mà đó là cái chúng ta gọi là điều kiện. Chắc chắn là nếu bà Horncliffe mua một ngôi nhà to, thì sẽ có, như cô hy vọng, những con ngựa cho Peter cưỡi và dĩ nhiên cả thức ăn ngon cho cậu bé.

Lacla không trả lời và sau một lát chàng lại nói tiếp:

- Cô không đồng ý với tôi ư?

- Không phải điều đó. - Lacla trả lời - Nhưng bác Averil... rất là buồn cười... với những thứ nhỏ nhặt.

Chàng đợi và một lát sau cô tiếp:

- Những người phục vụ đã ở với bác Laurence nhiều năm phàn nàn rằng sau khi ông lấy vợ, thì họ không còn được ăn bơ ngon nhất, hay sữa tươi. Tất cả những thứ đó lấy từ trang trại của gia đình và họ nghĩ là được quyền ăn những thứ đó.

- Cô đang nói với tôi là bà ấy tiết kiệm từng xu. - Chàng hỏi. Lacla quay đi không nhìn chàng.

- Có lẽ... Em không nên nói điều này với anh... Nhưng bà ấy đã tức giận em vì đã lấy nhiều thức ăn cho người hầu; hay đã mang bánh ngọt cho họ khi uống trà. Em không quan tâm đến việc bà ấy nói. Nhưng thật khó giải thích cho Peter... tại sao, và nếu họ ở đó, nó không thể ăn được.

- Tôi có nghe nói là những người giàu thường có cách nghĩ lập dị. - Chàng nói - Và tôi có gặp một vài người keo kiệt khi làm việc cho họ. Nhưng tất cả

họ đều là đàn ông.

Lacla mỉm cười.

- Bà ấy... rất giàu có. Nên thật lạ là... những thứ nhỏ nhất như thế... lại thành chuyện.

- Thôi. Một ngôi nhà tranh đang đợi cô và Peter của cô. - Chàng nói.

- Đó là điều... Em rất hy vọng. Em muốn nói như vậy. - Lacla nói với vẻ tin tưởng. - Em đã bắt đầu thêu một mảnh vải xanh. Nó sẽ là một chiếc khăn tay xinh xắn. Nhưng... Em không có thời gian để làm.

- Nói chung là cô vừa làm hầu gái, bên cạnh việc là người đồng hành và khâu vá.

Lacla cười khẽ.

- Đúng. Nhưng người hầu thực sự của bác Averil đang đợi chúng tôi ở Crowstock Towers.

Ánh sáng của ngọn lửa trong bếp lò chiếu lấp lánh trên mái tóc của cô.

Chàng thấy quả là một mái tóc màu vàng như được phủ một lớp bạc.

Màu tóc ấy chàng chưa nhìn thấy ở một phụ nữ nào và thậm chí nó thật đẹp.

Mái tóc ấy uốn lượn quanh cái trán thon thả và đôi má của cô. Cô có cánh mũi nhỏ nhắn, thân hình hoàn hảo và đôi mắt to. Chàng nghĩ con người cô thật đặc biệt.

Chàng chắc chắn là nếu cô mặc hợp mốt và xuất hiện ở London thì sẽ làm xôn xao mọi người.

Chàng nhận thấy vì Lady Horncliffe bị ám ảnh bởi sự giàu có của mình, nên không nhận ra là bên cạnh có một người đồng hành tuyệt vời. Mụ ta thật loè loẹt, tầm thường.

Nghĩ tới người chủ của chàng đang đợi, chàng phải đứng lên.

- Tốt hơn là tôi lên gác. - Chàng nói. - Cô làm ơn chỉ cho tôi lối đến phòng của Lady Horncliffe. Thực lòng, tôi muốn ở đây nói chuyện với cô hơn.

- Thật tuyệt... khi được nói chuyện với anh... dù chỉ là một vài phút.

Giọng nói của cô rất thành thật.

Chàng đi ra phía cửa.

Chàng nói khi đi tới cửa.

- Tôi nghĩ, nếu có ai ngấm ngầm theo dõi thì rất bất lợi, và nếu họ nhìn thấy thì rất phiền. Cô hãy ở đây cho tới lúc tôi đi lên gác và hãy về phòng của cô.

- Vâng, tất nhiên rồi ạ. - Cô nói. - Em thật ngốc vì không nghĩ ra điều đó.

Lacla cho biết bà chủ ở phòng số 6, tầng 2.

Chàng đóng cửa lại và rời phòng khách.

Chàng đi lên chiếc cầu thang gỗ sồi. Nó kêu cọt két dưới chân chàng.

Chàng đến cẩn thận từng cánh cửa và gõ vào cánh cửa số 6. Chàng nghe thấy giọng nói của Lady Horncliffe.

- Mời vào!

Chàng hết sức ngạc nhiên, khi thấy mẹ đang ngồi ở bàn trang điểm. Mẹ ta mặc một chiếc áo có nhiều đường nét cầu kì, nhưng có vẻ gì đấy lỏng lẻo. Chiếc áo mở cúc đằng trước, để lộ ra chiếc áo ngủ phía trong. Mẹ quay lại khi chàng bước vào.

Hai chiếc đĩa nền có sáu ngọn đang cháy sáng hai bên bàn trang điểm. Ánh sáng từ những ngọn nến làm lộ rõ màu tóc đỏ dữ dội của Lady Horncliffe, như những ngọn lửa nhỏ.

- Đóng cửa lại Lyon. - Mẹ ta nói.

Chàng đóng cửa theo lệnh của mẹ và đứng yên cạnh đó.

Khi chàng đóng cửa, chàng nhận ra ánh mắt mẹ chủ đang ngắm nghía mình.

Điều đó cũng giống như một gã nào đó đang xem xét một con ngựa ở nơi bán.

Rồi mẹ nói bằng một giọng hỏi nhã nhặn.

- Tôi muốn nói với anh là hôm nay anh đã đánh xe rất tốt. Tôi cũng muốn nói thêm rằng, tôi rất vui vì anh đã đến đây làm việc cho tôi.

Giọng nói của mẹ hoàn toàn khác với những lần trước chàng nghe thấy, vì thế chàng chỉ có thể ngạc nhiên nhìn mẹ ấy.

Sau một lúc yên lặng, chàng nói.

- Bà thật là một người độ lượng.

Mẹ chủ nhích người một chút trên ghế.

- Anh là một anh chàng đẹp trai, Lyon ạ. Thế anh không tìm được việc gì tốt hơn là đánh xe sao?

- Đó là công việc mà tôi thích thú, thưa bà. - Chàng trả lời. - Và ít ra thì tôi cũng được ở ngoài trời.

- Tôi biết là anh đã đi ra ngoài - Mẹ ta nhận xét. - Thế anh đã đi đâu thế? Và cô ta rất đẹp phải không?

Chàng cười rất to.

- Không phải như vậy, thưa bà. Tôi chỉ đến thăm các quán trong vùng tìm chút gì ăn và uống một cốc vang đỏ. Tôi nghĩ có thể là bà không được vui, khi tôi để bà biết là những người làm cho bà phải ăn uống thiếu thốn và không được uống một cốc bia như thường lệ.

- Tôi sẽ nhớ đó là điều anh muốn. - Mẹ trả lời bằng một giọng thấp nhỏ.

Rồi khi mẹ ta nhìn chàng, chàng nhận ra ý định của mẹ.

Đúng lúc đó, mẹ ta dịch người một chút.

Mái tóc đỏ được gắn trên đầu rơi xuống vai, rủ xuống gần thắt lưng.

Động tác của mẹ ấy được thể hiện một cách thành thạo đến nỗi nó giống như một sự sớ ý.

Chàng biết nó được làm một cách cố tình.

Chàng nhớ lại, là việc đó cũng từng xảy ra khi chỉ có chàng ở bên Fleur.

Cô ta đã kêu lên khe khẽ và lúc đó chàng đã thật thà tin là nó xảy ra do tình cờ.

Nhưng giờ thì chàng biết rằng đó chỉ là một trong những trò lừa bịp mà đàn bà dùng để mê hoặc đàn ông.

Ý định của Fleur là cuốn hút chàng, cũng như Lady Horncliffe lúc này.

Mọi việc đã phô bày trước mắt chàng chỉ một loáng sau. Đó chỉ là một trò lừa bịp khác của đàn bà, chàng nghĩ một cách tức giận, để biến gã đàn ông thành nô lệ.

Nó được tính toán tinh vi, như hàng tá con đàn bà khác đã làm để mưu lợi cho họ.

Khi mái tóc của Fleur rơi xuống, chàng đã đón lấy và trải mái tóc ấy lên mặt Fleur và say đắm hôn vào đó.

Mẹ ta làm ra vẻ ngượng ngùng với chàng, nên chàng cảm thấy, thậm chí thú vị hơn lúc trước.

Chàng đã thực sự tin là mẹ rất ngượng, vì đã để mái tóc tuột ra như thế.

Một lần nữa, nỗi tức giận Fleur lại sôi lên trong lòng chàng, và chàng ghét cay, ghét đắng người đàn bà nào nhìn chàng bằng ánh nhìn mời mọc.

Và chàng mở miệng ra như thể muốn nói với mẹ ta những suy nghĩ của mình về mẹ.

Rồi chàng nhớ ra, là nếu làm như thế, mẹ chủ sẽ sa thải chàng ngay và vậy là chàng sẽ thua cược.

Bằng sự thông minh, nhạy cảm của đàn ông mà chàng vẫn thường gặp phải phiền phức, chàng đã tìm ra cách để chạy trốn. Việc đó vụt đến tâm trí chàng như một ánh chớp.

Lady Horncliffe đứng dậy đi về phía chàng. Chiếc áo khoác ngoài mở cúc làm lộ rõ chiếc áo ngủ bên trong.

Chàng kêu lên khi mẹ ấy đến gần.

- Một con chuột, thưa bà! - Chàng kêu lên. - Một con chuột vừa chạy dưới giường của bà, - và chàng chạy nhanh về phía đó.

Lady Horncliffe hét toáng lên.

- Chuột! Ôi trời ơi. Hãy giết nó đi. Tôi ghê tởm nó.

Mẹ ta lại kêu toáng lên và nhảy lên chiếc ghế mà mẹ vừa ngồi.

Giữ chặt chiếc áo khoác quanh người, mẹ ta nhìn chàng bằng đôi mắt hoảng sợ.

Chàng quì gối và đưa tay vào gầm giường.

Chàng thấy tay mình như đụng vào một chiếc xệp nhung mềm mềm và chàng cầm lấy. Chàng cho nó vào trong áo khoác và làm ra vẻ nó đang ngo nguậy. Rồi một tay khác ép sát chiếc áo khoác vào người khi chàng đứng dậy.

Khi Lady Horncliffe thấy nó động đậy trong ngực áo chàng, mẹ ta thét lên:

- Giết nó đi! Giết nó đi!

Chàng đi ra phía cửa.

Vì phải cầm giữ “con chuột”, nên chàng làm ra vẻ cố gắng mở cửa.

Rồi chàng bước ra ngoài và đóng cánh cửa sau lưng lại.

Không có ai ở ngoài. Chàng sửa lại chiếc áo khoác rồi đi lên gác.

Một tay chàng cầm chiếc xệp nhung đi trong nhà màu đỏ. Chàng tự hỏi có nên vứt nó đi không?

Rồi chợt chàng nhận ra là, nếu không thấy nó vào sáng mai, thì Lacla có thể gặp phải phiền hà. Vì cô ấy chắc là được sai gói nó và quần áo của bà chủ.

Vì thế, chàng đi xuống tiền sảnh, tìm người khuân vác và nói với anh ta.

- Anh có thể mang cái này đến phòng ngủ của cô Horn, người cùng đi với Lady Horncliffe được không? Hãy nói với cô ấy là nó bị bỏ quên trên xe ngựa. Tôi nghĩ là cô ấy có thể cần nó.

Người khuân vác là người biết vâng lời và anh hứa là sẽ mang nó đến ngay cho Lacla.

Chàng quay về phòng của mình.

Chàng thấy buồn cười về những việc vừa xảy ra.

Trong đời, chàng được nhiều thứ cứu giúp, nhưng chưa bao giờ đó lại là một chiếc xệp nhung đỏ. Xệp dép lê đi trong nhà.

Chàng ngủ ngon lành một cách ngạc nhiên.

Tuy vậy, sáng hôm sau chàng cảm thấy hơi ân hận khi nhìn thấy ánh mắt nặng nề của những người làm thuê khác.

Họ cũng cần được chăm sóc hơn là những con ngựa.

Vì đường đến Crowstock Towers không còn xa, nên mãi đến mười rưỡi họ mới lên đường.

Họ đi qua vùng giáp ranh giữa quận Oxford đến Buckingham. Lúc này họ đang đi trên vùng đất để săn bắn và chàng biết rõ nó. Nhưng đường xá ở đây rất khó đi vì lồi lõm. Thậm chí, dù những con ngựa mới được thay, nhưng họ không thể đi với tốc độ như ngày hôm trước.

Với khả năng đánh xe thật hoàn hảo, họ đã đến Crowstock Towers trước lúc một giờ.

Ngôi nhà của ngài Percy rất lớn, nhưng kiến trúc của nó không được đẹp. Nó đã được tu bổ, chắp vá nhiều lần từ lâu. Chàng nghĩ nó đúng là kiểu nhà của những kẻ bon chen, học đòi trong xã hội. Nó làm mọi người rất dễ nhận ra sự giàu có của người chủ.

Rõ ràng lệnh bà Horncliffe là một vị khách quý.

Percy tự mình xuống cầu thang đón, khi mục ta đến, Percy ôm hôn mục ta và nói bằng một giọng to mang vẻ tầm thường rằng lão ta rất vui khi được gặp lại mục. Lão ta cũng vỗ vỗ vào vai Lacla và thông báo với cô ấy rằng có rất nhiều chàng trai tuấn tú đang đợi cô đến.

Lão nói sẽ có vũ hội tối nay và cô sẽ nhảy cho tới khi gót giày bị tuột ra.

Chàng không nghe thấy Lacla trả lời lão ta về việc này.

Lady Horncliffe phàn nàn với lão là chuyến đi rất dài và vất vả. Mục thể thọt nói với Percy rằng mục đang muốn tìm sự an ủi, mà mục biết là sẽ tìm thấy ở Crowstock Towers.

- Tôi có một số người bạn và họ luôn sẵn sàng an ủi bà. - Percy trả lời.

Hầu tước cảm thấy thật thanh thản khi chàng đi ra các tàu ngựa.

Chàng chắc là mục ta sẽ không làm phiền chàng, vì sẽ có những gã đàn ông giúp mà ta khỏi cô đơn lúc ban đêm.

Jack nói đúng, họ được ở trong ngôi nhà. Và vì thế không ai phải ngủ trên gác xép.

Chàng được dành cho một phòng cạnh những người hầu khác. Nơi đó cách xa khu ở của phụ nữ ở tầng trên cùng.

Chàng biết, với vị trí của mình, chàng ở riêng một phòng tốt. Chàng nhận thấy là ngài Percy không ngại việc chi tiêu, nhưng óc thẩm mỹ của lão thì hơi tồi. Lão ta đủ thông minh để thuê lại người quản gia đã từng sống với những người chủ trước. Rõ ràng người này coi ông chủ của mình là mới nhất.

Chàng biết được danh sách những người khách từ anh ta. Có một hai cái tên trong danh sách chàng biết. Nhưng chẳng có ai trong số họ được chấp nhận là thành viên của câu lạc bộ White.

Chàng cũng không hề gặp họ tại nhà của bất cứ ai, mà họ mời chàng tới.

Nếu theo cách nhìn của một người hầu, thì bữa tiệc này thật xa xỉ. Vì đó là bữa tiệc lớn tại gia đình với số lượng khách đến sau bữa tối nữa, nên những người phục vụ rất bận.

Những người phục vụ được ăn sau một giờ, khi những vị khách mời đã ăn xong.

Chàng đã học được từ mẹ chàng từ lâu về những người hầu ở Eagles phải cư xử thế nào.

Trong phòng của bà quản gia, ông quản gia ngồi ở một đầu bàn còn bà thì ngồi ở đầu kia. Những người hầu gái và quản gia của các vị khách ngồi theo vị trí người chủ của họ. Hầu gái của vợ công tước, Hầu tước, Bá tước phu nhân ngồi bên phải ông quản gia. Người hầu nam của những nhà quý tộc ngồi bên phải bà quản gia còn người đánh xe thì ở bên trái. Còn những người khác ngồi theo vị trí quan trọng của chủ họ. Bởi thế, Hầu tước ngồi phía trái bà quản gia.

Chàng không ngạc nhiên khi thấy thức ăn trong bữa tiệc rất ngon, hơn cả trong phòng ăn.

Bữa ăn gồm năm mực lần lượt, sau khi xong thì đến lượt những người hầu vị trí thấp hơn.

Còn cả rượu vang để uống, và chàng chắc đó là loại rượu ngon nhất của ngài Percy.

Chàng không ngạc nhiên chút nào, vì đó là điều chàng nghĩ tới, khi người ta bắt đầu chuyện trò.

Thì các câu chuyện của họ vẫn là những chuyện tán gẫu tại London. Tuy nhiên thay vì bắt đầu từ những bậc thang phía dưới, họ lại bắt đầu từ phía trên.

Họ kháo nhau về chuyện nhà vua phải lòng vợ bá tước Hereford. Rồi một người hầu khoái chí kể chuyện nhà quý tộc mà chẳng biết rõ. Ông này đã tuột xuống ống thoát nước ở Mayfar, và ông chồng thành lính trở về, do đó ông kia không còn đường thoát. Mọi người rộ lên cười khi nghe chuyện.

Rồi người hầu gái của Lady Horncliffe, người mà Hầu tước mới chỉ biết trước bữa ăn một vài phút, nói:

- Tôi không ngại nói với các bạn là lệnh bà của tôi để lại một ấn tượng khi bà ấy ở London và những cái đẹp mà chúng ta nghe nói quá nhiều đến mức mẹ đồng trinh.

- Tôi nghĩ bà ấy rất xinh đẹp - Bà quản gia nói có vẻ nghiêm túc. - Có hai người đẹp mà tôi luôn muốn được nhìn thấy.

- Họ là ai thế? - Ông quản gia hỏi.

- Một người là Lady Plessington. - Bà quản gia trả lời. - Còn người kia là cô... Mun... Munree. Đúng rồi. Fleur Munroe. Tôi nghe thấy người ta bảo là cô ta rất đẹp.

Chàng chết lặng người khi nghe thấy cái tên Fleur!

Rồi một người hầu gái khác nhận xét.

- Cô nói đúng, cô Field. - Cô ta rất xinh đẹp. - Và tôi có thể nói với cô là khi chúng tôi từ London đến, thì sẽ có những chiếc lá dâu tây trên tóc cô ấy, trước khi mùa hè kết thúc.

Có những tiếng kêu lên khe khẽ quanh bàn ăn và ai đó hỏi.

- Cô muốn nói cô ta sắp cưới Viscount Settington?

- Tất nhiên cô ấy sẽ. - Người hầu gái trả lời - Cô ta sẽ là vợ công tước đẹp trai. Tuy nhiên anh ta sẽ nhận được nhiều, cũng như bất kỳ gã nào mà cô ta cưới làm chồng.

- Tại sao cô lại nói vậy? - Cô Field hỏi. - Vì cô ta là một cô gái trẻ.

- Trẻ về tuổi tác, nhưng già về nhân cách. - Một hầu gái trả lời.

- Cô muốn nói gì? - Ai đó hỏi.

- Tôi chỉ nghe nói thế. - Một hầu gái úp mở nói. - Nhưng tôi nói thật, tôi sống gần nhà bố mẹ cô ta trước đây và lúc ấy cô ta mới mười bảy tuổi. Nhưng từ khi ấy đã có chuyện xì xào ở Maner, nơi họ sống.

- Ôi, cô hãy kể cho tôi biết chuyện cô ta đã làm gì? - Một người phụ nữ khác hỏi năn nỉ.

- Vâng, có một gã rất đẹp trai, - tôi có thể nói vậy. - Nhưng mà mẹ cô ta chắc phải có điều gì để nói, nếu bà ấy biết được chuyện gì đã xảy ra trong nhà.

Chàng cảm thấy không còn chịu đựng hơn nữa.

Chàng đứng dậy và nói với bà quản gia:

- Tôi hy vọng là bà thứ lỗi cho tôi. Tôi bị nhức đầu và tôi phải đi nằm.

- Ồ, tôi rất lấy làm tiếc, anh Lyon. - Bà quản gia thông cảm. - Anh hãy đi nghỉ đi. Tôi mong là anh sẽ thấy khoẻ hơn vào sáng mai.

- Tôi chắc là vậy. - Chàng trả lời, và cảm ơn bà rất nhiều. Chàng đi về phía cửa và ông quản gia vẫy tay tỏ vẻ thân thiện. Khi chàng đi ra ngoài cửa,

chàng nghe thấy một giọng phụ nữ.

- Bây giờ có một anh chàng đẹp trai, như trước đây cô ta cũng có.

Chàng vội tìm ra chiếc cửa gần nhất dẫn chàng ra ngoài. Đúng là chàng đang đau đầu, nhức nhối và hình như cả con tim chàng cũng vậy.

Những điều mà họ nói về Fleur còn văng vẳng trong tai chàng. Làm sao chàng lại có thể là một thằng ngốc đến thế. Làm sao cảm giác của chàng, niềm tin của chàng rằng không ai có thể lừa dối chàng lại được chứng tỏ là sai đến thế.

Làm sao chàng lại tin vào sự ngây thơ con gái của cô ta đến thế, và vào cả vẻ đẹp tưởng như thanh khiết trong trắng của cô ta. Một lần nữa, chàng thấy căm ghét đàn bà cay đắng, vì chàng bị lừa dối.

Như thế chỉ có rèn giũa khả năng, ý chí của mình, chàng nói có thể vượt lên trên những nỗi chua chát, vì thế chàng đi vào giữa những cây cỏ um tùm trong vườn.

Mặt trăng đã lên cao và bầu trời kín đặc những ngôi sao lấp lánh, cảnh tượng ấy phần nào khiến chàng thanh thản và nỗi tức giận cũng dần tan đi.

Thời gian trôi đi, rồi nó sẽ là phương thuốc hiệu nghiệm làm lành vết thương của chàng.

Chàng tự nhủ với mình là sẽ không bao giờ cả tin vào một người phụ nữ nào.

Sẽ chẳng bao giờ nữa, chàng tin vào sự ngây thơ nào đó, để rồi khi sự thật bị phơi bày, nó trở nên thật ghê tởm.

Màn đêm, những ngôi sao, và cỏ cây dần dần khiến chàng bình thản trở lại.

Chàng quay trở lại để về bằng một con đường khác.

Chàng thấy sau khi đi qua một bụi cây, thì đến một khu vườn, cùng với những thứ khác, chắc hẳn ông chủ phải dành rất nhiều tiền cho nó.

Một thác nước nhân tạo đang xối xả đổ nước xuống những tảng đá đứng lênh khênh giữa lòng con suối nhỏ.

Con suối róc rách chảy ngoằn ngoèo giữa những hàng cây xanh mướt, luôn qua những khóm hoa sặc sỡ, rồi đổ vào một cái hồ được bao quanh đầy lá và hoa.

Lúc này, chàng có thể nghe thấy những tiếng nhạc lọt ra từ những ô cửa sổ rực rỡ ánh đèn.

Chàng hy vọng là Lacla đang vui vẻ.

Nếu như cô ấy sống trong một ngôi nhà tranh nhỏ ở một làng quê thì không thể tham dự nhiều vũ hội.

Cô ấy cũng không thể đủ tiền để mua một bộ váy đẹp.

- Không. Tốt hơn cho cô ấy, nếu cô ấy có thể làm cho bà Averil Horncliffe hiểu ra. - chàng nghĩ.

Chàng lững thững đi trong bóng tối, giữa những khóm đỗ quyên quanh một bãi cỏ.

Rồi chàng thấy có một đài phun nước.

Trong ánh trăng bàng bạc, những tia nước vút lên rồi rơi xuống làm thành những chiếc cầu vồng mảnh mai. Cảnh sắc thật huyền bí và thơ mộng.

Khi chàng đang lẩn trong bóng tối ngắm nhìn cảnh sắc đó, thì chợt nghe thấy một giọng phụ nữ.

- Không! Xin ông... đừng

- Nào, đừng ngốc nghếch nữa! - Một người đàn ông đáp lại - Cô biết đấy, các cô gái trẻ rất thích như vậy và tôi muốn hôn cô.

- Không... xin ông... đừng làm thế. Tôi phải quay lại ngôi nhà.

- Cho tới khi mà tôi đã hôn cô!

Hầu tước nhìn qua các bụi cây và biết là không bị nhầm.

Đó là Lacla. Cô ấy đang cố chống lại, trong khi gã đàn ông luống tuổi, mập mạp đang ôm ghì thắt lưng cô.

Cánh tay kia của gã vòng qua cô. Hãn đang cố kéo cô lại gần người hãn.

- Ôi! Tôi xin ông... tôi xin ông. - Lacla van nài - Tôi không... muốn ông hôn tôi.

- Tôi sẽ dạy em làm sao để thích nó! - Gã đàn ông đáp lại.

Hãn nói bằng cái giọng đậm đặc, rõ là hãn vừa uống nhiều rượu. Lacla kêu lên khe khẽ, nhưng rõ ràng gã đàn ông kia quá khoẻ. Những cố gắng của cô để thoát khỏi hãn hoàn toàn vô ích.

- Bây giờ, hãy thôi đi nào, em yêu. - Gã đàn ông nói với vẻ hết kiên nhẫn - Tôi sẽ chẳng coi tiếng “không” là một câu trả lời. - Hãn đã kéo sát nàng vào người hãn.

Cô hét lên rồi ngoáy đầu hết bên này sang bên khác để tránh miệng hãn.

Lúc đó, Hầu tước mới ra tay.

Chàng nhảy ra phía trước, túm lấy cổ áo gã. Bằng sức mạnh của một vận động viên có bài bản, chàng nhắc bổng hãn lên, rồi ném vào đài phun nước.

Lacla chăm chăm nhìn chàng, gương mặt trắng bệch.

- Chạy đi! - Chàng ra lệnh.

Chàng thoáng thấy một nụ cười trên môi cô, trước khi cô quay đi và làm theo lệnh của chàng.

Rồi khi gã kia vừa chửi rủa, vừa tìm cách thoát ra khỏi nước, Hầu tước biến mất.

Chàng quay trở lại bóng tối của những bụi cây mà chàng vừa nhảy ra.

Khi chàng đi khỏi nơi đó, chàng thấy đây là một chuyện thú vị nữa mà chàng sẽ kể với Charles.

Bạn của chàng đã đúng! Chuyến đi này đầy rẫy mạo hiểm mà chàng không lường hết được.

Chàng đi vào, qua khu nhà bếp.

Lúc đó chàng nghĩ, khi nào có dịp, chàng phải nói chuyện với Lacla.

Chàng phải bảo nàng rằng, không bao giờ - trừ phi nàng muốn chuyện đó lại xảy ra - được đi vào vườn một mình với một gã đàn ông lạ.

Rồi những điều mà người ta kháo nhau về Fleur lại quay về tâm trí chàng.

Chàng tự hỏi, có phải chàng lại bị lừa dối một lần nữa?

Có lẽ Lacla không ngây thơ như là cô ấy có vẻ làm ra thế!

Nhưng rồi, chàng biết, không có sự vờ vịt khi cô ấy chống lại gã Romeo khốn nạn kia.

Chắc chắn không có sự lọc lừa trong ánh mắt cô, khi cô ấy nhận ra ai đã đến cứu cô.

- “Một vị thần xuống từ trên trời!” - Hầu tước nhắc lại lời nói của Lacla khi đi lên gác.

Lúc này, chàng chắc chắn Lacla tin chàng là như vậy.

5

Ngày hôm sau, Hầu tước biết rằng sẽ có một cuộc đua ngựa cách đó vài dặm.

Ngay tức khắc, chàng nhận ra là sẽ rất phiền phức, vì hẳn là một số bạn bè của chàng cũng tham dự.

Và còn có nhiều tay thợ săn, những người canh rừng, những người hầu sẽ nhận ra chàng.

Nhưng thật may, khi đang lo lắng, thì chàng được biết là mọi người sẽ đi bằng xe ngựa của Percy.

Và những người hầu của lão sẽ đưa họ đi.

Vì biết trước được điều đó, nên chàng đợi cho tới lúc mọi người đã lên đường, chàng mới ra các tàu ngựa.

Chàng đã làm quen được với một người hầu, mà thực ra anh này là một quản lý.

Bằng sự lọc lõi của một kẻ buôn bán luôn biết cách giành được cái tốt nhất, Percy đã thuê một anh chàng xuất sắc đi chọn mua ngựa cho mình và hướng dẫn chúng.

Wain Wright chắc hẳn là người được lão ta thuê, chàng nghĩ.

Dù trong thực tế, lão cũng rất am hiểu về ngựa và không cần lời khuyên của ai khác.

Chàng hy vọng Wain Wright không tới cuộc đua.

Khi tới các tàu ngựa, chàng thấy hi vọng đó là không vô ích.

Wain Wright đang ngồi trong phòng Harness đọc các mục quảng cáo trên tờ báo thể thao.

Anh ta ngược lên, khi chàng bước vào và mỉm cười.

- Tôi thấy là Bá tước Maresbrook đang rao bán một số ngựa. - Chàng nói - theo anh thì có nên chú ý đến không?

Hầu tước nhớ ra rằng Bá tước Maresbrook đã già, còn con trai của ông ấy sống ở một nơi khác.

- Tôi nghĩ anh nên tới xem - Anh ta trả lời - Hồi còn trẻ, Bá tước Maresbrook nổi tiếng.

Wain Wright mỉm cười.

- Tôi sẽ chú ý đến lời khuyên của anh, - Chàng nói - và nếu anh còn ở đây, chúng ta có thể cùng đến đó.

Chàng nghĩ điều đó là không thể, chàng đáp lại.

- Như anh đã dự đoán, tôi có một việc nhờ anh.

Wain Wright cười vang.

- Chừng mực nào đó, sự lựa chọn là có hạn. Nhưng tôi chắc là chúng ta có thể tìm được một con mà anh có thể dùng được.

- Đó là điều tôi muốn. - Hầu tước nói - Tôi rất thích cưỡi ngựa. Nhưng điều đó không giống với chuyện có một con vật có cá tính phục tùng ta.

- Tôi cũng thấy thế. - Wain Wright nói - Chúng ta hãy đi xem các tàu ngựa đi.

Họ đi xuống các dãy tàu ngựa

Chàng không nói gì cho tới khi chàng đến trước một con ngựa mà chàng thích.

Nó được gọi là Victory và đúng là một chú ngựa cực đẹp.

Nó không giống những con ngựa thường khác ở chỗ nó rất có cá tính và không phải đùa khi cười nó, chàng nghĩ.

Chàng nhìn Wain Wright và nói:

- Tôi nghĩ anh cũng biết rõ, đây là con ngựa tôi thích.

- Ông chủ tốn một món kha khá. - Wain Wright đáp lại - Và tôi muốn anh đừng làm hư nó, nếu không ông chủ sẽ lấy đầu tôi.

- Tôi sẽ không làm vậy. - Chàng trấn an anh ta.

- Rất tốt! - Wain Wright nói - Tôi tin anh, Lyon, dù hàng ngàn bạc cũng không có được đâu!

Hầu tước cười pha chút châm chọc.

Chàng nổi tiếng là một tay cười ngựa giỏi và chưa bao giờ nghi ngờ về điều đó.

Tuy nhiên, khi chàng đã có được con ngựa mà chàng muốn, thì chàng không muốn tranh cãi điều gì thêm nữa.

Những người hầu thẳng yên cho con ngựa và chàng nhảy lên.

Wain Wight nhìn theo chàng, khi chàng phóng đi.

Chẳng có lời nào có thể diễn tả được niềm vui được tự do một mình trên lưng ngựa tuyệt vời.

Victory, bằng đủ mọi trò, cố hất chàng xuống.

Đó chính là điều mà chàng muốn lúc này.

Chàng rất thích thú cuộc chiến bất tận giữa con người và loài vật, cho tới lúc Victory chịu khuất phục.

Rồi nó phải chịu phi nước đại theo sự điều khiển của Hầu tước.

Chàng cho ngựa chạy vào vùng quê, cẩn thận tránh những nơi mà chàng có thể bị nhận ra.

Cuối cùng, khi đã quá trưa, chàng cho ngựa dừng lại ở một quán rượu bên đường để kiếm chút gì ăn.

Chàng cho con Victory vào một tàu ngựa đã cũ, rồi ngồi trong một cái vườn nhỏ phía sau quán.

Ông chủ quán, bị lôi cuốn bởi vẻ ngoài của chàng, mang đến một bữa ăn ngon có thịt ướp lạnh, rau, format stelton và ít rượu được ủ tại nhà, táo.

Rồi chàng cưỡi ngựa trở lại Crowstock Towers một cách miễn cưỡng.

Chiều đang đến dần.

Thậm chí con Victory lúc này cũng cảm thấy mệt mỏi, vì thế Hầu tước cho nó chạy từ từ.

Khi cách ngôi nhà lớn mà thô không bao xa, chàng rẽ vào cánh rừng gỗ. Cây lá đã giúp chàng quên đi nỗi giận dữ tối hôm trước.

Chàng thấy hoàng hôn đang toả những ánh vàng mượt mà, rung rinh trong màu xanh cây lá, những con đường đầy rêu phủ ngoằn ngoèo và muôn ngàn tiếng hót líu lo của chim muông, làm trái tim chàng ấm áp, thanh thản.

Chàng không còn nghĩ tới Fleur nữa, mà về những giai thoại thú vị chẳng sẽ kể lại cho Charles.

- Có thể một ngày nào đấy, mình sẽ viết một cuốn sách về tất cả những chuyện này. - Chàng nghĩ.

Sẽ chẳng ai tin được là nó đã xảy ra rồi.

Nhưng chàng tin là những cuộc phiêu lưu của chàng ít ra cũng làm cho những người đọc nó vui vẻ.

Chàng đang hướng về phía ngôi nhà, nhưng vẫn còn sâu trong cánh rừng. Rồi chàng nhìn thấy cái gì đó trắng trắng phía trước và chàng lấy làm ngạc nhiên khi thấy Lacla đang ngồi trên một cây gỗ đổ.

Rõ ràng cô ấy đang đắm mình trong suy tưởng.

Khi chàng nhìn rõ cô in đậm trên những thân cây.

Hai tay của cô xiết chặt trong lòng và chàng thích sự tĩnh mịch, đơn côi của cô lúc đó.

Rồi nghe thấy tiếng vó của con Victory, cô quay đầu lại xem là ai đang tới gần.

Khi biết rõ là ai đang tới, cô khê kêu lên mừng rỡ.

Chàng dừng lại bên cô. Cô kêu lên:

- Em nghĩ là anh đã... đến cuộc đua!

- Đó là nơi, tôi nghĩ là cô đã tới. - Chàng trả lời.

Lacla ngượng ngùng quay sang chỗ khác.

Chàng thấy có một điều gì đó khiến cô ấy ở lại. Chàng xuống ngựa, buộc dây cương vào cô nó và để nó tự do đi quanh quần.

Chàng đang mạo hiểm.

Tuy nhiên, khi lần đầu chàng nhìn thấy con Victory, lúc mới đến đây, Wain Wright đã kể cho nghe về nó.

Nó đã được người chủ trước, dạy nó biết nghe lệnh bằng những tiếng huýt sáo từ khi nó là một chú ngựa con.

- Tôi đã thử rồi, - Wain Wright nói. - đúng là con Victory có khó sai khiến, nhưng khi được gọi lại giống như một chú chó, khi không có gì trong tay để buộc nó lại.

Hầu tước thử xem sao. Trong tình huống xấu nhất, chàng có thể đi bộ về nhà.

Giống như nhiều con ngựa, Victory sẽ tự quay về tàu ngựa, nơi nó được chăm sóc tốt.

Hầu tước ngồi xuống thân cây đổ cạnh Lacla.

Chàng bỏ mũ và để xuống bên cạnh.

- Con ngựa anh cười thật tuyệt! - Cô nói.

- Tôi đã muốn cười nó ngay khi tôi nhìn thấy. - Hầu tước trả lời - Và vì mọi người đã đến cuộc đua, trừ cô nên tôi đã có cơ hội.

- Em chắc là anh rất thích. - Cô nói - Em rất muốn nhìn thấy anh cười ngựa. Em tin là anh cười ngựa giỏi như lúc anh đánh xe.

- Đó là lời khen ngợi mà tôi muốn nghe. - Chàng mỉm cười - Và theo như cô nói, tôi hình dung cô cũng cười được ngựa.

- Bất cứ khi nào có cơ hội. - Lacla nói - Khi bác Laurence còn sống, bác ấy rất tốt, luôn cho phép em và Peter cười bất cứ con ngựa nào trong tàu ngựa của ông.

- Tôi có thể đoán là từ khi cô đến sống với lệnh bà, thì cô không còn được phép nữa.

- Đúng! - Lacla nói thấp giọng - Bác ấy luôn làm cho em không có thời gian để cười ngựa nữa bằng cách... luôn làm cho em bận rộn.

- Đó là lý do làm cô không đến cuộc đua hôm nay? - Hầu tước hỏi.

Có một chút yên lặng và Lacla lại quay đi như thể cô ngượng ngùng.

- Tôi đang đợi câu trả lời. - Chàng nói sau một lát mà cô im lặng.

- Tối hôm qua... anh rất tuyệt... và đã cứu em, - Lacla nói - nên em đã... hy vọng là sẽ có dịp để... cảm ơn anh.

- Và tôi cũng đã hy vọng có được dịp, - Hầu tước đáp lại - để nói với cô rằng, cô đã cư xử rất ngốc nghếch. Chắc chắn cô biết là cô không nên một mình vào vườn với một gã đàn ông như thế!

- Em đã nhận ra... khi ông ta... cố hôn em... và em đã thật... ngốc nghếch, - Lacla nói bằng một giọng lí nhí - nhưng mà ông ấy chỉ nói: “Chúng ta hãy đi xem cái đài phun nước đi!” Em chẳng bao giờ nghĩ là ông ấy... sẽ cư xử như thế.

- Cô còn rất trẻ. - Hầu tước nói - Nhưng đã đủ lớn để hiểu rằng cô không bao giờ được. Và tôi nhắc lại là không bao giờ, chấp nhận đi một mình với một gã đàn ông vào vườn, nhà kính, triển lãm ảnh, hay bất kì nơi nào khác, trừ khi cô muốn người đàn ông, người mà gợi ý, cư xử như vậy.

Má Lacla đỏ ửng và cô nói:

- Em... Em xin lỗi, em thật là...ngốc. Nếu mẹ em còn sống thì mẹ sẽ dạy em... Những điều em nên và... không nên làm.

- Tôi chắc là mẹ của cô, nếu còn sống, sẽ không muốn cô ở đây lúc này với ngài Percy Crow. - Hầu tước nói.

- Em nghĩ rằng... trong bữa tối... và khi người đàn ông lớn tuổi mời em đi vào vườn... Em nhất định sẽ chạy trốn cho dù đó là ai.

Những lời đó như được bật ra từ đôi môi cô. Chàng biết là cô đang xấu hổ.

- Có ai khác ư? - Chàng hỏi dồn - Gã tên là gì?

- Em ngồi... cạnh ông ấy... ở bữa tối, - Lacla trả lời - tên ông ấy là... Denton Parker.

Chàng biết đây là lần đầu tiên chàng nghe thấy cái tên này. Chàng hỏi:

- Hãy cho tôi biết về gã. Tại sao gã làm cô lo lắng?

- Ông ấy... khen em đẹp. - Lacla nói - Và họ làm em... cảm thấy khó chịu, bởi vì... ông ấy cứ gần gũi em.

Chàng nghĩ rằng, bởi vì Lacla còn quá trẻ, nên những lời khen ngợi mà những phụ nữ khác rất thích, làm cho cô ấy ngượng.

- Cô biết gì về gã này?

- Ông ta... làm cho em sợ, - Lacla nói - ông ấy đợi em... khi em trở lại ngôi nhà. Và ông ấy cứ nhất định mời em... nhảy với ông ấy. Em muốn đi ngủ... nhưng không được... rồi... cô dừng lại.

- Và rồi... - Hầu tước nói nhanh

- Ông ấy nói với bác Averil, và... phàn nàn là em không tốt với ông ấy.

Lacla gần như nấc, rồi nghẹn ngào nói tiếp:

- Lúc đi ngủ, bác Averil vào phòng em, nói em rất nực cười. Bác giảng giải cho em việc “làm khó” và cách “làm điệu”

- Tại sao bà ấy lại làm thế? - Chàng chất vấn.

- Ông Denton Parker rất giàu có. - Lacla trả lời - Ông ấy đã kiếm được rất nhiều của cải trong cuộc chiến tranh nhờ việc cung cấp, buôn bán cho quân đội những đôi giày và vũ khí.

Chàng mím chặt môi. Chàng biết rất rõ những kẻ ở lại quê nhà đã kiếm được những món lời kếch sù. Chúng thì được sống nhớn nhỡ, an toàn. Trong khi chàng, Charles và bao người khác phải chiến đấu và chết chóc.

- Nói tiếp đi. - Chàng nói to - Bà bác cô còn nói điều gì thêm nữa?

- Bác ấy nói là... Em rất ngốc nếu... em không nhận tất cả những thứ... mà ngài Denton Parker dành cho và rằng... Em không thể mong bác ấy... cho em nương tựa mãi được!

- Và cô không nghĩ, - Hầu tước chậm rãi nói - đến việc chấp nhận, vì lão ấy giàu có sao?

- Có điều gì đó... ở ông ấy... làm em rất sợ... và em không muốn... tiền của ông ấy.

Hầu tước mỉm cười.

- Vậy thì hãy cẩn thận và tránh lão ta cho tới lúc cô rời khỏi đây.

- Đó là điều... em sẽ cố gắng làm. - Lacla nói - Hôm nay em chỉ có thể xoay sở bằng cách nói với bác Averil là em... vẫn chưa may xong chiếc áo mà bác ấy muốn mặc vào bữa ăn tối nay.

Rồi không đợi chàng nói gì, cô tiếp:

- Sẽ có một ban nhạc khác tối nay... và em biết... Em sẽ không thể tránh ngài Denton Parker được.

- Chắc chắn là có ai đó trong bữa tiệc, người này tốt bụng, - Hầu tước hỏi, - và người này có thể nói chuyện với cô, có thể giúp cô giữ khoảng cách với lão Denton Parker.

Khi nói, chàng nghĩ hẳn lão này cũng là một kẻ bon chen, giống như lão Percy.

Lão ta chắc hẳn đã thêm một dấu nổi vào tên của mình để làm cho ra vẻ thượng lưu hơn.

- Dường như tất cả họ đều giống nhau, nhưng không tồi... như ông Denton Parker, - Lacla nói - và họ... uống rõ nhiều rượu vang vào... bữa tối.

- Chỉ có một câu trả lời, - Chàng nói - là cô phải vờ là bị nhức đầu và đi ngủ sớm.

Lacla mỉm cười.

- Tất nhiên! Đó là điều em sẽ làm! Và em sẽ nói với bác Averil trước bữa tối là em cảm thấy không được khoẻ.

Cô nhìn lên chàng và nói:

- Làm sao em lại... ngu ngốc đến nỗi không tự nghĩ ra... điều đó.

- Điều mà cô phải nhận ra. - Hầu tước nói bằng một giọng nghiêm túc - Đó là cô đã sống rất yên ổn ở nông thôn với bố mẹ và không có nhiều đàn ông. Cô đã là một phụ nữ trẻ rất xinh đẹp và điều đó mang lại đủ mọi phiền toái.

Chàng thấy là Lacla đang chăm chăm nhìn chàng đây vẻ ngạc nhiên.

- Anh muốn nói là, - Cô hỏi bằng một giọng đầy hoài nghi - là em xinh xắn?

- Tôi nói “xinh đẹp”. Và tôi muốn nói “xinh đẹp”! - Chàng nói - “xinh xắn” và “xinh đẹp” là khác nhau.

Lacla thở dài.

- Mẹ rất đẹp, đến nỗi em thường cầu nguyện mỗi đêm, là khi lớn lên, trông em... chỉ cần... giống mẹ một chút.

- Vậy những lời cầu nguyện của cô đã được đáp lại. - Hầu tước nói - Nhưng tôi phải cảnh báo với cô rằng, cô phải rất cẩn thận, bởi vì đàn ông - Tất cả các loại đàn ông trong đó có những kẻ như Parker và kẻ mà tôi đã ném vào đài phun nước - sẽ rất thích cô.

- Cả hai thật là kinh khủng... cực kỳ kinh khủng! - Lacla nói - Có lẽ... sẽ tốt hơn nếu... trông em xấu xí, hay có lẽ em nên... đeo một cái mạng.

Chàng bật cười.

- Cái đó sẽ tạo ra rất nhiều lời bàn tán, và sẽ làm cho mọi đàn ông tò mò và họ sẽ nhất định cố tháo bỏ nó.

- Bây giờ thì anh... đang làm em phải sợ, - Lacla nói - và đừng chỉ có... nói về em. Anh đã giúp em... và em sẽ đi ngủ vì nhức đầu ngay sau bữa tối. Khi em đã cầu nguyện xong và cảm ơn chúa vì... anh rất giỏi... em sẽ đọc sách.

- Đó là việc mà tôi sợ là cô sẽ phải làm rất nhiều lần, nếu cô còn tiếp tục sống với người họ hàng ăn mặc loè loẹt và không được dạy dỗ ấy.

Lacla chăm chăm nhìn chàng.

- Anh muốn nói là... Anh không phục bác Averil?

- Nếu cô muốn biết sự thật, tôi nghĩ, mụ ta thật thô lỗ và ăn mặc quá cầu kì!

- Đó... là điều... mà em cũng nghĩ, - Lacla nói giọng chùng xuống - Nhưng em sợ là... anh sẽ nghĩ... là em không tốt.

- Không biết phân biệt thì mới không tốt. - Hầu tước nói- Và đó là lý do, Lacla, cô không được đánh giá những người đàn ông cô gặp trong ngôi nhà này đều giống như những người đàn ông mà cô gặp ở London.

Chàng dừng lại rồi tiếp tục.

- Và tôi hình dung được từ những người hầu gái mà tôi gặp ở đây là tất cả bà chủ của họ đều giống với Lady Horncliffe.

- Tất cả họ đều bôi son phấn, - Lacla nói giọng trầm trầm - và em nghĩ tối qua là mẹ sẽ không đồng tình với cách họ nói hay cách họ cư xử.

Có một sự yên lặng. Rồi cô nói:

- Anh... vẫn không thay đổi... ý kiến... về ngôi nhà tranh của anh mà anh nói... em có thể thuê chứ?

- Không! Dĩ nhiên là không. - Hầu tước trả lời - Và ngay sau khi bà bác của cô trở lại London, tôi nghĩ là chỉ tuần sau thôi, cô có thể ở ngôi nhà đó.

- Em ước gì có một lời nào khác với từ “cám ơn”- Lacla nói - Và em sẽ làm việc mỗi khi rảnh rỗi. Vì thế, khi em và Peter tới ngôi nhà, em sẽ có cái gì đó... để bán.

- Nếu cô đưa cho tôi cái mà cô làm xong trước khi chúng ta về đến London, - Hầu tước nói - Tôi sẽ bán nó cho cô. Vì thế cô sẽ có một ít tiền, ít ra là để mua thức ăn.

Lacla thở dài.

- Anh lại rất tốt. Khi mà em có thể làm được... em sẽ trả cho anh chút nào tiền thuê ngôi nhà.

- Không cần phải vội. - Hầu tước nói một cách chắc chắn - Tôi vẫn thắc mắc là tại sao trong thực tế cô hoàn toàn chẳng có gì?

- Em đã có... năm bảng, - Lacla nói - Khi bác Averil bảo em tới sống và khâu vá cho bác ấy, em đã đưa tất cả cho cô Dean, cô giáo, người đang chăm sóc Peter. Cô ấy chỉ có ít tiền lương để sống và không thể nuôi nó được.

Có một chút lo sợ khi cô nhìn chàng. Như thể cô sợ là chàng cho là cô đã phung phí. Rồi cô nói:

- Peter rất lớn vào tuổi của nó. Và dường như... nó... luôn đói.

Chàng nhớ lại việc bà Lady Horncliffe đã rất bực tức với những người mà mẹ ấy cho là đã ăn quá nhiều.

Chàng hiểu tại sao Lacla lại lo sợ cho Peter phải sống trong hoàn cảnh tương tự.

- Tôi có thể dám chắc - Chàng nói về chắc chắn - Tôi có thể bán được giá những chiếc khăn tay của cô, hay bất cứ thứ gì khác cô làm. Và khi chúng ta trở lại London, tôi sẽ đặt cho cô những chiếc váy và những thứ mà phụ nữ cho là cần thiết, để làm tặng vẻ đẹp cho họ.

Chàng nhớ lại việc mình đã thanh toán bao hóa đơn cho những thứ phù phiếm như vậy và chúng rất đắt.

- Em sẽ làm việc và làm việc! - Lacla hứa. - Nhưng khó khăn lúc này là... có những... thứ để làm.

- Rồi có lẽ, cô sẽ cho phép tôi làm ngân hàng cho cô chứ? - Hầu tước gợi ý một cách vui vẻ.

Lúc chàng nói, chàng nhớ lại là chàng đã thường xuyên nói những lời nói đó như thế nào. Đó là điều, chàng tự nhủ mà chàng có thể đã trông đợi ở Lacla.

Chàng nhận ra cô đang nhìn với ánh mắt bị bất ngờ.

- Dĩ nhiên em không ám chỉ... điều đó! - Cô kêu lên - Làm sao anh có thể nghĩ... khi anh đã rất tốt và... rất tuyệt vời với em... là em có thể... mong anh cho em số tiền mà... anh phải vất vả mới kiếm được? Cám ơn anh. Cám ơn anh. Vì đã nghĩ đến điều đó. Nhưng... đó là điều... em sẽ không bao giờ làm... không bao giờ!

Vì cô nói giọng cương quyết, nên chàng hỏi:

- Tại sao nó lại làm cô lo lắng?

- Bởi vì anh phải... kiếm sống cho... chính mình, - Lacla nói - và em nghi ngờ là bác Averil... lại hào phóng... với số tiền lương... của anh.

Rồi cô đặt tay lên cánh tay chàng.

- Xin hãy tha lỗi cho em, - Cô nói - vì anh phải gánh vác những phiền muộn của em, khi mà em chắc là, anh cũng phải gánh chịu nhiều.

- Sao cô lại nghĩ thế? - Hầu tước hỏi.

Chàng nghĩ cô đang dẫn đo câu trả lời, cho tới lúc cô nói:

- Em không muốn... chạm vào những chuyện riêng của anh... Nhưng em không ngốc nghếch đến nỗi không nhận ra rằng anh là một quý ông... vì vậy em biết chắc hẳn anh rất nghèo, rất nghèo thì mới phải chấp nhận... làm công việc của một người đánh xe.

- Quả thật, - Hầu tước trả lời - đó là công việc mà tôi thích. Tôi thích được gần những con ngựa, và tôi thích đánh xe. Nếu tôi phải làm việc, thì ít ra cũng được ở ngoài trời.

- Hơn nữa... vì anh rất thông minh. Chắc chắn anh có thể làm được nhiều việc khác... Em sẽ cầu nguyện thật nhiều để anh sẽ tìm được... việc gì đó mà anh có thể... được cùng với bè bạn của anh và những người đàn ông giống anh.

- Tôi nghĩ, cô nên cầu nguyện cho cô. - Hầu tước nói - Và cả hai chúng ta đều biết, mẹ cô sẽ không đồng ý với những kẻ mà cô đang sống với họ lúc này. Khi mà tôi nhìn thấy họ với mẹ Averil, tôi nghĩ cô càng sớm chuyển đến ngôi nhà mà tôi cho cô mượn thì càng tốt!

Khi nói những điều này, chàng nghĩ mình có thể thuyết phục một trong những người họ hàng chăm sóc Lacla và đưa em nhỏ của cô.

Chàng chắc là bà của chàng, hay một trong những người cô già của chàng sẽ mời Lacla làm người đi cùng.

Rõ ràng, sẽ là một việc rất khác, nếu muốn họ nuôi thêm một đứa bé.

- Mình sẽ nghĩ đến một việc gì khác. - Chàng tự tin nhủ thầm - Cùng với việc mà Lacla càng sớm xa bữa tiệc ở nhà Percy Crow, thì cô ấy càng ít gặp phải phiền phức hơn.

- Chúng ta hãy làm rào chắn từng cái một! - Chàng nói to - Cô phải làm cho bác của cô rời khỏi đây càng sớm càng tốt, để đi xem ngôi nhà mà bà ấy định mua ở Herefords Hire.

Chàng dừng lại một lát, rồi nói tiếp:

- Có lẽ mất hai ngày để tới đó và sau đấy bà ấy sẽ quay lại London.

- Đó là kế hoạch! - Lacla đáp lại - Nhưng bác Averil lại thích ở Crowstock Towers vì có nhiều đàn ông tán tỉnh bác ấy và bảo bác ấy rất đẹp.

- Vậy tôi có thể thấy là, - Chàng nói - cô sẽ phải chịu nhức đầu lâu vào những buổi tối. Và vì cô sẽ phải ngồi trên gác không phải làm gì, cô phải cho phép tôi mua cho cô, vải, len hay bất cứ thứ gì khác mà cô cần làm.

Lacla suy nghĩ một lát, rồi cô hỏi:

- Anh có chắc chắn... là anh có đủ tiền... để mua chúng không? Anh sẽ không phải bỏ đi những thứ... mà lẽ ra... anh thích chứ?

- Tôi hứa là tôi có thể mua được - Hầu tước nói - Quả thật, như tôi đã nói với những người hầu khác, tôi đã thắng ở Epson trước khi chúng ta rời London. Vì thế tôi có đủ tiền mua thức ăn cho họ. Họ cần được ăn như vậy chứ không phải ăn bữa ăn rẻ tiền mà mụ chủ đã mua cho họ.

- Anh làm việc đó ư? - Lacla kêu lên - Ôi, anh thật tốt bụng! Em chắc là họ rất biết ơn anh!

- Giống như cô, họ cảm ơn tôi hết lời - Hầu tước nói - Nhưng chúng ta hãy thôi quan tâm đến việc khác, ngoài cô lúc này. Tôi chắc là có thể tìm ra những thứ mà cô muốn. Tôi sẽ làm khi qua thị trấn khác trên đường đi đến Hereford.

Cô nhìn chàng, ánh mắt chan hòa những tia nắng.

Hầu tước đứng lên.

- Tôi phải cho con Victory về nhà, - Chàng nói - nếu không thì, tôi chắc là, người quản lý sẽ nghĩ là tôi đánh lừa anh ta.

Lacla kêu lên khe khẽ.

- Anh đừng để anh ta... nghĩ thế! Và xin anh đừng làm gì... phật lòng bác Averil... Nếu không, bác ấy sẽ sa thải anh.

Hầu tước nghĩ mụ ta không thể làm điều đó.

Nhưng chàng nói to:

- Thế cô lo cho tôi nếu tôi phải đi và trở lại London vì bị sa thải ư?

- Ôi, xin anh - Lacla nói - Em không thể... chịu đựng nổi điều đó. Khi mà anh đã cứu em tối qua, em đã nghĩ, em thật may mắn biết bao... và sẽ thật khủng khiếp và... nhục nhã, nếu gã đó... hôn em.

- Tôi rất vui vì mình là người có ích! - Hầu tước nói trêu chọc.

- Anh thật... mạnh mẽ! Em nghĩ là chẳng người đàn ông nào khác lại có thể nhắc bóng hắt lên và ném hắt vào đài phun nước một cách dễ dàng thế.

- Tôi hy vọng là hắt sẽ để cho cô được yên - Hầu tước nói.

- Em nghĩ ông ta sẽ phải để em yên. - Lacla trả lời - Ông ta đã trách em khi ăn sáng và em nghĩ là ông ta ngượng ngùng vì bị xử đến nơi đến chốn như thế.

- Tiếc là cô không cảnh báo cho Parker là lão cũng sẽ nhận được cách xử sự như vậy. - Hầu tước nói.

Khi ấy, chàng nhận thấy Lacla rùng mình.

Rồi không thể chịu đựng nổi khi nghĩ đến lão ta, cô đi lại một chút giữa cây cối.

Họ thấy Victory ở đằng xa. Nó đang mài mê với cỏ, giữa những bụi rậm.

- Đợi một chút - Hầu tước nói - Tôi có một thử nghiệm.

Lacla dừng lại và quay đầu nhìn chàng.

Chàng huýt sáo. Chàng đã nghĩ là con Victory sẽ chẳng thềm đoái hoài. Nhưng con ngựa đã ngẩng đầu. Chàng lại huýt sáo lần nữa. Con ngựa phi nhanh về phía chàng. Lacla vỗ tay.

- Làm sao anh biết là nó sẽ trở lại khi được gọi? - Cô hỏi.

- Nó đã được luyện như thế từ khi nó còn là con ngựa con. - Hầu tước nói- Nhưng tôi đã nghĩ, trong trường hợp nó không theo lệnh, thì tôi phải đi bộ về nhà.

Lacla cười vang. Đó là tiếng cười rất đáng yêu.

- Nếu con Victory là của anh. - Cô nói - Có lẽ anh có thể biểu diễn ở rạp xiếc được và khán giả sẽ tán thưởng khi thấy nó biết nghe lời.

- Thế cô nghĩ việc đó sẽ cải thiện vị trí của tôi trong cuộc sống ư? - Hầu tước hỏi - Tôi nghi ngờ là liệu một người biểu diễn trong rạp xiếc lại được xếp ở vị trí cao hơn người đánh xe!

Chàng nói với giọng giễu cợt, nhưng Lacla khi đó lại đang nghĩ một cách nghiêm chỉnh.

Và, khi chàng buộc lại yên ngựa, cô nói:

- Em nghĩ là anh sẽ làm... tốt bất cứ việc gì. Vấn đề chỉ là tìm được một nơi phù hợp với anh. Bất kỳ việc gì, anh cũng sẽ làm rất tốt, và có cá tính!

- Cám ơn cô! - Hầu tước nói - Tôi hiếm khi nhận được những lời cổ vũ đáng với năng lực của mình.

- Em... em có thể nói nhiều hơn nữa - Lacla nói - Nhưng có thể nó làm anh ngượng.

- Tôi nghĩ là tôi đang quá ngượng! - Chàng mỉm cười - Hơn nữa, tôi rất muốn nghe những điều khác mà cô nghĩ về tôi vào những dịp khác nhé.

Lacla yên lặng.

Rồi cô nói bằng giọng nói nhỏ nhẹ giống trẻ con!

- Anh... sẽ còn muốn... nói chuyện với em nữa... khi có dịp nào... chỉ có hai chúng ta thôi ư?

- Cô biết là tôi muốn! - Hầu tước trả lời - Tiện đây, tôi nói lại, là hãy cẩn thận. Và đừng có ở một mình với gã nào, dù gã ta có mù lòa, tật nguyền!

Lacla cười giòn tan, khi chàng nhắc nhở những việc nên làm. Chàng nhảy lên yên ngựa rồi phóng nhanh qua cánh rừng. Lacla chăm chú dõi theo chàng.

Cô khẽ thở dài, khi bóng chàng xa hút.

Rồi cô thong thả bước theo lối mòn. Cô biết, con đường này sẽ dẫn cô về khu vườn.

- Anh ấy thật tuyệt! Thật tuyệt vời! - Cô tự nhủ - Làm sao mình may mắn đến vậy, để được gặp một người thật tốt bụng và hiểu biết như thế?

Cô nhìn lên bầu trời xanh ngắt và nghĩ tiếp:

- Mình chắc là mẹ sẽ trách mình, nếu mình ở trong căn nhà mà không trả tiền. Và sẽ còn tồi tệ hơn, nếu mình để anh ấy mua các thứ cho mình. Nhưng mà, mình chẳng nghĩ ra cách nào khác để kiếm tiền.

Cô thả tâm trí mình vào yên lặng một chút, rồi lại đắm đuối nghĩ suy.

- Mình không muốn bảo anh ấy việc bác Averil đã bán gần hết đồ đạc trong nhà.

Cô cứ lững thững đi như thế, cho tới khi ngôi nhà hiện rõ dần. Cô dừng lại.

Cô đang nghĩ tới chuyện cô ghét những người trong bữa tiệc chừng nào, những người đàn ông, mà họ dường như lúc nào cũng uống rượu, thật là ầm ĩ và giống nhau ở việc mà cô không thể mô tả lại. Cô chỉ biết, việc đó là sai trái.

Những người phụ nữ, tất cả họ lớn hơn cô, không để ý gì tới cô cả, nhưng lại than phiền rất nhiều về bác Averil.

Cô biết như thế là không tốt. Nhưng cô không thể không biết rõ ràng vì bác ấy rất giàu có.

Những điều họ nói về bác ấy không mang vẻ thán phục mà là ghen tị.

Lacla đã nghĩ, trong đêm qua và cả sáng nay, rằng những người đàn ông ở đây không phải là những quý ông đáng kính như cha cô và bác Laurence.

Thực ra, đúng là cô đã bảo Lyon rằng anh là một quý ông khả kính. Những người như ông Denton Parker và ngài Percy chắc hẳn giống như những kẻ mà cha cô đã mô tả là “những người bất lịch sự”. Cô đã đến gần ngôi nhà.

Lúc này, cô biết, chỉ lát nữa thôi, đám đông ồn ào sẽ từ cuộc đua ngựa trở về.

- Xin Chúa... hãy cứu giúp con! - Cô lẩm bẩm khi đi vào nhà, qua một ô cửa sổ kiểu Pháp - Họ làm... cho con sợ!

6

Lacla vừa vào tới phòng ngủ, thì nghe thấy tiếng những chiếc xe ngựa từ cuộc đua trở về.

Cô ở trong căn phòng cuối tầng hai.

Cô nhận thấy đó là một sự ưu ái cho cô, giữa những người khách quý của ngài Percy.

Cô hình dung căn phòng là để dành cho một người độc thân.

Có những bóng dáng của thể thao trên những tờ giấy dán tường, được trang trí cầu kì.

Kể ra nó có thể đã hấp dẫn hơn, nếu như cái thảm không quá mới và sặc sỡ đến vậy.

Dù vậy, cô rất vui vì có một ô cửa sổ rộng nhìn ra phía trước nhà.

Nó giúp cô có thể khâu vá nhờ ánh sáng mặt trời.

Khi nhìn ra, cô thấy chiếc xe ngựa đầu tiên xuất hiện ở cửa trước.

Những người ngồi trên đó rất ồn ào.

Một người đánh xe và phía sau anh ta là một nhóm người khác, gồm đàn ông nhiều hơn đàn bà, thậm chí còn ồn ào hơn. Cô chắc là những người đàn ông này đã uống rất nhiều rượu ở cuộc đua.

Trông họ xử sự với nhau, đủ biết là họ đang rất vui vẻ.

Cô thấy vui vì đã không cùng đi với họ.

Thật là tuyệt khi gặp John Lyon trong rừng và được nói chuyện với anh ấy.

Không thể tìm được người đàn ông nào khác lại tốt và hiểu mình đến thế, như anh ấy.

Anh đã khuyên nhủ và bảo vệ cô.

Cô thất vọng nghĩ đến việc, nếu anh ấy không còn ở đây nữa, thì mọi chuyện sẽ xảy ra thật buồn như thế nào.

Cô nhủ thầm, thật là một sai lầm khi gợi ý là anh nên tìm một công việc khác.

Cô chỉ có thể hy vọng rằng, anh sẽ hài lòng ở mãi với bà bác cô.

Nhưng cô biết, có nhiều người hầu ở London và những người khác ở quê đã rất bức bối với cách cư xử của bà chủ với họ.

- Nếu tôi không già rồi. - Bà quản gia đã ở với ngài Laurence nhiều năm nói

- Tôi sẽ gói đồ đạc ngay lập tức và ra đi. Đó là sự thật, cô Lacla ạ!

- Bà đừng làm thế! - Lacla đã nài nỉ - Ngôi nhà này sẽ không được như bây giờ, nếu thiếu bàn tay của bà.

Nếu đó không phải là bà quản gia, thì là ông quản gia và những người hầu đã đánh bóng kỹ càng mọi thứ.

Họ nhận ra Lady Horncliffe không nghĩ là nơi đó đủ hấp dẫn bà.

Lacla nhớ lại rõ ràng là cả làng bị sốc thế nào.

Cô không thể chịu đựng được khi nghĩ đến nỗi khinh hoàng và thất vọng mà cô đã trải qua khi biết ngôi nhà đã bị bán. Cô và Peter sẽ không còn nơi nào để tới và không có tiền. Lúc đầu, cô đã rất biết ơn bác Averil vì đã để nghị cô ở lại.

Nhưng khi biết là cô không được sống cùng Peter, và Lady Horncliffe gợi ý là đem gửi nó tới trại trẻ mồ côi, cô đã rất ghét bà ta.

Lòng căm thù là điều hoàn toàn xa lạ với Lacla.

Trong ngôi nhà của mình, khi cha cô còn sống, chỉ toàn ngập lòng yêu thương.

Khi cha cô mất, dù mẹ đã khóc một cách tuyệt vọng, mẹ lại càng yêu quý hai đứa con của mình.

Hai chị em bầu vú vào mẹ, vì mẹ là tất cả những gì yên ổn và đẹp đẽ trong cuộc đời họ.

Giờ, cô nghĩ, cô và Peter phải đơn côi một mình.

Cô đã rất lo lắng với ý nghĩ là tương lai không còn sự có mặt của John Lyon.

Tối hôm trước, cô đã thao thức rất lâu.

Cô tính toán mãi việc làm sao để kiến ra tiền.

Trước hết là để chăm sóc Peter, rồi cho nó đi học, và trả tiền thuê nhà cho John Lyon.

Ngôi nhà sẽ phải được sắm sửa đồ đạc, mà cô thì chỉ còn vài thứ.

Khi bác Averil nói với cô là đã bán ngôi nhà, bà ta nói bằng cái giọng cao ngạo:

- Vì cô sẽ đến ở với tôi, nên cô sẽ chẳng cần phải mang theo thứ gì. Vì vậy tôi đã bán tất cả.

Lacla đã quì xuống để cầu xin được giữ lại những đồ đạc mà mẹ cô yêu quý.

Cô đã từng thấy nó từ khi được sinh ra.

Có một cái bàn xinh xắn kiểu Pháp mà mẹ cô thường ngồi để viết những bức thư của bà.

Một chiếc bàn khảm, trên đó cha bày bàn cờ.

Rất nhiều bức tranh, mà mỗi bức đều gắn với một kỷ niệm sâu sắc, cha cô đã kể cho nghe lịch sử của chúng.

Cuối cùng cô được phép chọn một vài thứ ít ỏi từ ngôi nhà, trước khi người chủ mới dọn đến.

Cha xứ, vì cảm thương cô, đã nhận cất giữ những thứ đó trong một ngôi nhà phụ của ông.

Tuy vậy, cô không được phép lấy một cái giường hay bức màn nào.

Sẽ cần phải đợi cho tới lúc John Lyon bán được những thứ mà cô sẽ làm.

- Sẽ thật khó khăn, rất khó khăn. - Cô nghĩ - Nhưng mọi việc còn tốt hơn là phải sống xa Peter và phải sống với bác Averil; bác ta đã tính toán từng xu với cô.

- Với sự giúp đỡ của Chúa, chúng ta sẽ xoay sở được! - Cô tự nhủ và đưa tay nâng chiếc cằm, như thể sẵn sàng chấp nhận cuộc đời này.

Chiếc xe thứ ba trở về và người đầu tiên bước ra khỏi xe là ngài Denton Parker.

Khi nhìn thấy ông ta, Lacla theo bản năng né người khỏi ô cửa sổ và dấu mình sau bức rèm.

Có thể ông ta sẽ nhìn lên và thấy cô. Và chỉ cần nhìn thấy ông ta thôi là Lacla đã thấy ghê sợ.

Cô đã không kể cho John Lyon những điều ông ta đã nói với cô. Cô cảm thấy xấu hổ nếu bất kỳ gã đàn ông nào cũng nói năng một cách sỗ sàng như vậy.

Đặc biệt là khi cô mới chỉ biết gã.

Điều đó không chỉ bởi những lời nói của gã, mà còn vì cách gã nhìn cô.

Trong mắt gã, có một vẻ gì, mà theo bản năng, cô biết là nó sai trái và tội lỗi.

- Mình phải tránh gặp hắn đêm nay. - Cô tự nhủ - nhưng mình ước gì bác Averil sẽ quyết định rời đi.

Thời gian đang dẫn tới giờ ăn tối.

Cô đi tắm rửa, rồi mặc bộ váy đơn giản mà cô đã tự may cho mình.

Cô đã cắt vải từ một chiếc váy đã lỗi mốt của mẹ cô.

Rõ ràng - Cô nghĩ - Nó không thể sánh với những chiếc váy của các quý bà, quý cô và những cô gái khác.

Tuy vậy, dù không nhận thấy, nhưng chiếc váy rất hợp với vẻ đẹp của cô.

Chính sự đơn giản của chiếc váy và việc nó làm lộ ra dáng vẻ mảnh mai và đường eo nhỏ nhắn, đã làm Lacla giống một nữ chúa trẻ trung.

Nhưng, cô vẫn chú ý tới chiếc váy mà cô đã sửa cho bà bác hơn những gì cô mặc trên người.

Đó là việc rất cầu kì.

Chiếc váy đã được một thợ may ở phố Bond cắt và nó được thêu rất nhiều chi tiết trang trí lóng lánh.

Nó bó sát phía trên ngực.

Lacla đã cố nói nó ra.

Cô chỉ hy vọng là bà bác sẽ đồng ý với những sửa chữa của cô.

Cô quyết định không đi xuống gác, cho tới lúc bữa tối được dọn ra. Nếu cô làm thế, ngài Denton Parker sẽ nhận ra ngay như tối hôm trước. Ông ta đã làm cô cảm thấy bị chú ý, khi ông ta cố lượn lờ quanh cô. Ông ta nhìn cô bằng ánh mắt làm cô rất khó chịu. Ông ta còn cố tìm cách để chạm vào bàn tay, cánh tay và vai cô.

Có tiếng gõ cửa.

Lacla mở cửa. Cô thấy mụ hầu gái của bác Averil đang đứng ở đó.

- Bà chủ muốn gặp cô. - Mụ nói.

Mụ nói bằng giọng châm chọc mỗi khi nói với Lacla.

Mụ tỏ ra tức tối, vì Lacla có ích với bà chủ của mụ.

- Những thứ mà cô đang làm bây giờ, thì tôi luôn phải làm rồi! Và tôi không có gì phải phàn nàn. - Mụ nói bằng một giọng không vui vẻ, ngay khi mụ tới.

- Em chắc là chị khâu vá rất đẹp. - Lacla bình thản nói - Nhưng sợ rằng là bởi vì sự khéo léo của em thôi. Vì thế em rất biết ơn bà chủ đã để cho em làm việc đó.

Cô thường nghĩ, mụ hầu gái có tên là Smithers, được ở một vị trí tốt hơn.

Smithers được trả tiền rất sòng phẳng, còn cô thì không được nhận lương.

Cô đã hy vọng là sẽ được trả tiền.

Nhưng ngay khi cô tới, Lady Horncliffe đã nói:

- Vì tôi sẽ nuôi cô và cô sẽ là người đồng hành của tôi, chứ không phải là một người hầu, nên chẳng có lí do gì cô phải cần tiền công. Cô có thể hỏi tôi bất kì điều gì, nếu cô cần mua.

Lady ngạc nhiên thấy cô đã ngồi khâu rất lâu. Vì lo sợ, nên cô rụt rè nói:

- Cháu muốn có một ít tiền để có thể mua quà cho Peter, và... dĩ nhiên... là cho bác nữa.

Cô đã nói thêm những lời cuối, nhưng không làm Lady Horncliffe chuyển lòng.

- Món quà mà cô dành cho tôi đó là sự trung thành và lòng biết ơn. - Mụ chủ nói - Chúng là vô giá.

Một vài tuần sau thì họ đã sửa soạn đến Here Ford Shire.

Lacla ngượng ngùng, đã cố gắng nói là cô cần một chiếc khăn quàng và một chiếc áo khoác mỏng.

- Cháu chắc là cháu có thể... mua một chiếc rất rẻ. - Cô nói.

- Tôi nghi ngờ điều đó. - Lady Horncliffe đáp lại - Tôi chắc là tôi có thể tìm cho cô thứ gì đó không còn dùng nữa.

Sau khi đã dẫn đo kỹ càng cùng với người hầu gái, mẹ ta tặng Lacla một chiếc áo khoác cũ đã bạc màu.

Rồi mẹ còn cho cô một chiếc váy có hằn một vết ố bẩn do một cốc vang đỏ đổ vào.

Rồi cuối cùng, là một chiếc khăn cũ đã bị tuột mất những chiếc tua của nó.

Vì nhỏ người hơn, nên bằng cách khéo sửa lại, Lacla có thể che được vết bẩn của chiếc váy.

Cô hy vọng là trời đủ ấm, để không cần mặc chiếc áo khoác, cái mà cô rất ghét.

Chiếc khăn làm cô giống một đứa trẻ nghèo.

Lúc này, như đang tức giận, Smithers nói:

- Bà chủ muốn xem chiếc váy mà cô đang sửa. Nếu nó không ổn thì không lấy tiền đâu mà đền được!

- Tôi sẽ đi ngay. - Lacla đáp lại.

Cô cầm chiếc khăn tay và liếc qua chiếc gương xem đầu óc đã gọn gàng chưa.

Rồi cô đi nhanh theo dọc hành lang.

Lady Horncliffe được ở trong một phòng khách sang nhất. Nơi đây có một chiếc giường bốn cọc rèm che.

Có những đồ đạc không được đẹp mắt lắm, nhưng chúng luôn như đang hề hả thét lên: “Tiền! tiền!”.

Chiếc thảm và ga trải giường cũng vậy.

Lady Horncliffe, đang mặc bộ quần áo ngủ đắt tiền, được trang điểm bằng những viên đăng ten, đang kiên nhẫn chờ đợi.

Khi Lacla bước vào phòng, mặt ta phàn nàn.

- Làm sao mà cô lâu thế! Tôi nghĩ là cô hãy giúp tôi mặc chiếc váy mà cô đã sửa.

- Vâng, thưa bác. - Lacla vội đáp lại - Cháu hy vọng bác sẽ thấy thoải mái khi mặc nó.

- Tôi sẽ rất bực nếu nó không vừa! Nó là chiếc váy đáng tiền đấy.

Lacla và Smithers đưa Lady Horncliffe vào chiếc váy.

Lacla thấy thật nhẹ nhõm khi nhìn thấy chiếc váy vừa vặn và chắc bác ta không thể chê trách điều gì.

Mặt ta ngăm ngúa trong gương.

Viên kim cương đính giữa đóa hoa trên ngực loé lên trong ánh vàng của hoàng hôn.

Một lát sau, mặt hồ hởi:

- Tôi sẽ đeo chuỗi hạt kim cương!

- Tôi nghĩ, bà chủ chọn chuỗi màu ngọc bích tối nay. - Smithers nói.

- Tôi đã nghĩ lại. - Lady Horncliffe nói - Tôi sẽ đeo đôi hoa tai kim cương, vòng kim cương và dĩ nhiên là chiếc nhẫn to nhất.

- Tất cả ở trong két sắt tầng dưới, nơi mà bà đã bảo tôi cất ở đó. - Smithers nói.

- Đi lấy chúng đi, còn đợi gì nữa? - Lady Horncliffe giục giã.

- Nào, giờ còn mình cô, Lacla, tôi có dịp để nói với cô.

- Về... chuyện gì thế ạ?- Lacla hơi sợ sệt hỏi.

- Người đang si mê cô ấy. Còn ai khác nữa?

- Ông ấy nói với tôi ở cuộc đua, và tôi nghĩ cô là một cô gái may mắn!

Lacla không nói và Lady Horncliffe tiếp tục:

- Ông ấy nói rằng ông ấy mê mẩn cô đến mức sẽ không chỉ cho cô một ngôi nhà tại London, và chữ Deeds ở tên cô, mà ông còn gửi 10.000 bảng tại ngân hàng cho cô.

Lady Horncliffe nói bằng giọng hả hê.

Rồi mẹ phẩy nhẹ tay.

- Chẳng ai còn muốn gì hơn thế! Và tất cả những gì tôi có thể nói, đó là cô nên nhận lời, trước khi ông ấy nghĩ lại.

Lacla nín thở.

Cô muốn thét lên rằng, cô rất ghét cái lão Denton Parker, và sẽ không lấy lão, dù trên đời này chỉ còn lão là người đàn ông cuối cùng.

Nhưng cô biết những lời lẽ ấy chỉ làm cho mẹ ấy giận dữ.

Sẽ tốt hơn, khi nói những điều cô nghĩ với anh ấy!

- Ông ta giàu có đến mức ngài Percy phải ghen tị. - Mẹ lại hăm hờ khoe mẽ.

Mẹ dường như không ngạc nhiên gì khi thấy Lacla im lặng, và mẹ lại tiếp tục:

- Cái mà một người phụ nữ cần trên đời này là địa vị và tiền bạc, và tôi đảm bảo với cô rằng, rất khó tìm được cả hai đấy!

Mụ mỉm cười với câu nói của mình rồi tiếp:

- Tôi thừa nhận là đã rất may mắn. Tôi có ý định là chinh phục London và được công nhận bởi những người có tiếng tăm, trước khi tôi lấy một người chồng khác.

Mụ khúc khích cười rồi nói:

- Họ luôn đề nghị tôi cho phép họ đeo vào tay tôi chiếc nhẫn cưới. Nhưng tôi định phải xem ngân quỹ của họ, trước khi có thể trả lời bất kỳ ai trong số họ.

Mụ lần gỡ nhẹ mái tóc cho các nếp thơm, rồi nói:

- Bây giờ, cô vốn là con gái nhạy cảm, hãy nói với ngài Denton Parker đêm nay rằng cô sẽ làm mọi việc ông ấy muốn và để ông ấy được quyền sắp xếp mọi chuyện.

Mụ ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Và tiện đây, tôi sẽ không nói lời nào về đứa em đáng chán của cô cho tới khi mười ngàn bảng, chữ Deeds và ngôi nhà nằm trong tay cô. Đó là lời khuyên của tôi. Và cô sẽ là một con ngốc nếu không biết nghe lời tôi!

Thật may là không còn thời gian để Lacla phải đáp lời.

Cánh cửa mở ra và Smithers quay trở lại, với đầy những hộp trang sức trên tay.

Khi Lady Horncliffe trang điểm xong, trông mụ giống cái cây trong đêm lễ giáng sinh, cũng là lúc mọi người xuống gác.

Khi họ vào phòng khách, mọi người đã đến dự bữa tối khá đông. Lacla thấy lão Denton Parker nhìn ngăm, lão biết là cô đã được nghe những lời hào phóng về lão.

Qua ánh mắt của lão, cô biết, lão chắc chắn là (chúng) không bị từ chối.

Mình ghét lão! Mình ghét lão - cô tự nhủ.

Rồi cô nhận thấy, ngài Percy đang giới thiệu cô với một số vị khách mới.

Những khách mời này đang đứng lẫn giữa những khách ở lại trang trại ở bàn ăn tối.

Lacla thấy mình đang đứng giữa hai chàng trai trẻ.

Cô thấy họ thật khác so với những vị khách kia của ngài Percy cả hai người đều quan tâm tới những con ngựa.

Vì thế câu chuyện của họ dễ dàng và không có gì riêng tư cả Lacla nghĩ, cả hai nhìn những vị khách ở lại trang trại một cách ngạc nhiên.

Cuối bữa tối, họ uống rượu và rất ồn.

- Mình sẽ trốn lên gác ngay lúc các bà, các cô rời phòng ăn. - Lacla quyết định.

Điều đó khiến cô nghĩ là mình phải đợi lúc khiêu vũ bắt đầu, và các quý ông, quý bà bắt đầu nhảy.

Điều đó không khó như cô đã lo lắng.

Khi tới phòng khách, những người khách hàng xóm, trong đó một số đã có mặt từ tối trước, đang ngồi đợi.

Rất nhiều thức uống bày biện trên bàn đợi họ.

Chiếc bàn đã được dựng trong khi họ ăn tối.

Vì thế, không lý do gì để khiến các quý ông phải ngồi cùng với ngài Percy trong phòng ăn.

Lacla cảm thấy bà bác cô xử sự và coi mình là bà chủ nhà.

Xung quanh bà ấy là những người đàn ông đang hết lời chúc tụng và tặng bốc.

Lacla biết đây là cơ hội để trốn khỏi nơi đây.

Cô nhanh chóng rời khỏi phòng vừa đúng lúc.

Lúc đó, cô nhìn thấy ở cuối hành lang, ngài Percy đang tới từ phòng ăn.

Cô chạy lên gác và vào phòng của mình.

Chỉ khi đã đóng cửa chặt cửa lại, cô mới cảm thấy an toàn.

- Nếu mình có thể nói chuyện với John. - Cô nói nhỏ - Anh ấy sẽ bảo mình phải làm gì.

Cả lão Denton Parker và bác Averil đang ép cô nói lời “đồng ý”.

Sẽ rất khó từ chối họ.

Bữa ăn nhẹ trong phòng bà quản gia tối nay, diễn ra muộn hơn vì số lượng lớn khách đã tới.

Cuối cùng, khi ông quản gia được rảnh rỗi, họ ngồi xuống theo vị trí như trước.

- Những người hầu thật vất vả - Chàng đồng tình.

- Các cô gái của tôi không ngừng lau rửa mọi thứ cho tới tận hai giờ sáng, - Bà quản gia nói - và đêm nay, chắc phải tới tận hoàng hôn thì chúng ta mới xong!

- Bà lại càng vất vả! - Chàng nói thông cảm.

- Anh thật là hiểu biết, anh Lyon - Bà quản gia hào hứng - Mọi việc rất khác khi ông chủ ở đây.

- Tôi cho là bà nhớ ông ấy - Hầu tước nhận xét.

- Hơn cả những lời tôi nói. - Bà quản gia trả lời - Ngài Percy rất độ lượng. Tôi không thể nói không. Tuy nhiên mọi việc không được như trước.

Bà thờ dài.

Hầu tước biết, bà có thể nói nhiều hơn, nếu bà muốn.

Vẫn có đầy rẫy những chuyện tầm phào mà chàng không muốn tham gia.

Đêm đầu tiên, chàng thấy buồn cười khi biết rằng, cả trên gác và tầng dưới đều nói xấu tính cách một quý bà khốn khổ nào đó.

Điều đó, lần nữa xác nhận một điều mà chàng luôn tin đó là, không một quý ông nào là vị anh hùng trong mắt người hầu của ông ta.

Lúc này, chàng muốn nói chuyện thật lâu với Lord Charles và uống rượu với những người thuộc tầng lớp chàng ở câu lạc bộ White.

Cuối cùng thì bữa ăn nhẹ tưởng như bất tận, rồi cũng đến hồi kết thúc.

Hầu tước chúc mọi người ngủ ngon. Chàng nói, muốn được đi dạo quanh trong khu vườn, trước khi những cặp uyên ương từ phòng khiêu vũ ùa vào đó.

- Này, anh hãy cẩn thận việc mình làm, anh Lyon. - một trong những người hầu gái nói - Tôi nghe kể là ngài Mortimer khốn khổ đã bị một tay công tử ném vào đài nước. Người ông ta ướt sũng!

- Còn quần áo ông ta thì hẳn vô cùng! - Người hầu của ngài Mortimer kêu lên - Tôi phải mất hàng tiếng đồng hồ sáng nay để giặt sạch nó.

- Tôi sẽ cẩn thận! - Hầu tước nói khi chàng đi ra phía sau cửa.

Khi đi dọc hành lang, chàng hy vọng là Lacla nghe theo những lời chỉ dẫn của chàng.

Nếu cô nhất định từ chối vào vườn cùng ai đó, thì họ khó có thể ép cô điều gì.

Chàng nghe thấy rất nhiều tiếng ồn ào từ phòng ăn.

Chàng nhận thấy, còn lâu nữa thì các quý bà có thể rời được các quý ông - đó là những người phải được gọi bằng cái từ “cáo già”.

Hay như người ta vẫn thường nói: “Say như quý tộc”.

- Đội ơn Chúa! Say rượu không phải là thói xấu của mình. - Chàng nghĩ vậy.

Trong cuộc sống chàng ăn uống rất điều độ. Chàng muốn giảm cân để có thể cưỡi ngựa.

Dù sao, chàng luôn tự nhủ mình, bất cứ người đàn ông nào uống rượu quá nhiều, cũng làm trò cười cho thiên hạ.

Chàng đi qua phòng để ăn, và thấy nhiều người hầu tụ tập ở đó.

Chàng đi tiếp không để ý tới họ, nhưng chợt nghe thấy một tay nào đó nói.

- Tôi được ngài Baga-ó-Gold hứa trả cho hai đồng tiền vàng!

- Cậu muốn nói với ngài Denton Parker? - Một tay khác hỏi.

- Đúng lão ta, và theo cậu thì lão muốn gì?

Hầu tước vẫn đi dọc theo hành lang và chàng không thực sự lắng nghe.

Rồi khi đã cách đó hơn xa, chàng nghe thấy câu trả lời:

- Chìa khoá phòng ngủ của cô ấy!

Hầu tước đứng sững lại.

Một điều chợt thoáng qua tâm trí chàng là chàng chưa nói với Lacla phải đóng cửa phòng ngủ lại.

Giờ, nếu như chàng không nghe lầm, thì cô ấy không còn có thể làm vậy nữa.

Chàng bình tĩnh quay lại.

Chàng đã nhìn rõ gã hầu còn trẻ, gã vừa nói, đang cầm chiếc chìa khóa trong tay.

- Cậu nên đòi thêm! - Một gã khác nói - Cô ấy thật đẹp. Còn lão thì kiếm ra tiền.

- Hai đồng tiền vàng đã tốt rồi! - Gã hầu đang cầm chìa khoá nói có vẻ thỏa mãn.

Hầu tước đứng trong bóng tối, tự hỏi lên làm gì.

Cuối cùng chàng đã quyết định và nói như thế tình cờ:

- Các cậu nên cẩn thận! Chúng tôi đã ăn uống xong tại phòng của bà Field.

Những người hầu quay cả về phía có tiếng nói, nhận ra là chàng đang cảnh báo họ.

Nếu bữa ăn nhẹ đã xong ở phòng của bà quản gia, thì ông quản gia sẽ sắp tới.

Sẽ rất phiền toái, nếu họ không ở đúng vị trí của mình.

Những người hầu được giao nhiệm vụ ở trên sảnh chạy biển đi.

Những người đợi những vị khách trong phòng ăn, trở lại bồn rửa bát đĩa.

Tay hầu cầm chìa khoá đang sắp xếp sửa theo sau, thì Hầu tước túm lại.

- Tôi sẽ trả anh ba đồng tiền vàng để lấy chiếc chìa khóa?

- Ngài Denton Parker bảo tôi lấy nó cho ông ấy.

- Tôi biết điều đó. - Hầu tước trả lời - Nhưng tôi đã trả anh cao hơn. Và anh phải chọn lựa chứ.

Tay hầu lấy chiếc chìa khóa từ túi ra.

- Ông có thể trả bốn đồng không? Còn tôi sẽ nói là không có chiếc nào ở đó.

Hầu tước lấy bốn đồng tiền vàng ra khỏi túi.

- Cậu thật khéo mặc cả, - Chàng nói - và cậu chắc sẽ tiến xa giống ông chủ của cậu!

Chàng nói một cách châm biếm.

Nhưng hẳn ta chỉ cầm lấy những đồng tiền từ tay chàng và nhét chúng vào túi.

- Anh là một người rộng rãi! - Hẳn nói - và tôi hi vọng là anh sẽ vui vẻ!

Hầu tước muốn đấm cho gã một cái và vì sự trâng tráo vô liêm sỉ của hẳn.

- Nếu anh nói cho ai biết việc này, - Chàng nói - thì tôi sẽ cắt cổ anh đấy!

Chàng trầm giọng dọa nạt, đó là cái giọng đã khiến nhiều kẻ to lớn hơn phải nể sợ.

- Tôi sẽ chẳng làm thế đâu, thưa ông Lyon. - Gã nói nhanh - Tôi thề đấy.

- Anh nên như vậy thì tốt hơn! - Chàng dẫn mạnh từng tiếng.

Rồi Hầu tước lên gác.

Khi chàng lên đến tầng hai, chàng nhìn thấy một ả hầu gái đi ra từ phòng khách.

- Xin chào, anh Lyon. - ả nói - Anh đang làm gì ở đây thế?

- Tôi có một chuyện muốn nói với bà chủ và cô Horn. - Chàng đáp lời. - Hồi thiên thần, hãy chỉ cho tôi phòng của cô ấy.

- Tôi luôn sẵn sàng làm một thiên thần nếu như anh muốn. - ả khúc khích cười.

ả đang bước sang tuổi bốn mươi, nhưng lại luôn làm ra vẻ bên lên, rụt rè.

- Tôi có thể thấy đôi cánh của cô đang mọc lên đấy! - Hầu tước đáp lại và ả lại khúc khích cười.

- Cô ta ở ngay phía cuối, cửa cuối cùng. - Vừa nói, ả vừa chỉ tay - Cô ta ở đó đấy, vì tôi thấy cô ta đi lên lúc trước.

- Cô sẽ mang vàng hào quang lên sau khi tôi gặp cô! - Hầu tước nói.

Chàng nghe thấy ả cười giòn, lúc ả bước đi.

Chàng đến cửa phòng của Lacla và gõ cửa nhẹ.

Một lát yên lặng. Rồi cô nói:

- Mời vào!

Chàng mở cửa và Lacla nhìn chàng ngạc nhiên.

Mái tóc óng vàng ánh bạc của cô xoã trên vai.

Cô mặc một chiếc áo khoác ngoài xinh xắn, có những chiếc khuy áo chạy lên tận cổ.

Nó làm cô trẻ hơn và gần giống một đứa trẻ.

Cô đang ngồi bên bàn. Trên đó có ba ngọn nến đang cháy.

Cô đang khâu chiếc váy của Lady Horncliffe. Nó đã bị rách khi mũ ta nhảy đêm qua.

Hầu tước bước vào phòng.

Rồi, bởi không hình dung là chàng sẽ tới phòng ngủ của mình, cô hỏi:

- Có chuyện gì? Có... chuyện gì xảy ra thế ạ?

Chàng khép cánh cửa sau lưng mình lại.

- Cái này! - Chàng nói và lấy từ túi ra chiếc chìa khoá.

Lacla ngừng khâu vá và đứng lên khỏi bàn.

- Nó là cái gì thế ạ? - Cô hỏi.

- Chìa khoá phòng cô.

Cô nín thở.

- Làm sao anh... có nó? Ai đã... lấy nó... đi thế?

- Đó là toàn bộ vấn đề. - Hầu tước nói - Chắc chắn cô biết, ở trong một ngôi nhà như thế này, cô phải nên khoá cửa phòng lại chứ.

Lacla tròn mắt nhìn.

- Em... chưa từng... nghĩ đến việc đó!

- Đó là việc cô phải nghĩ tới sau này, Lacla! - Hầu tước nghiêm nghị nói.

- Nhưng... em... không hiểu?...

- Denton Parker trả hai đồng tiền vàng cho một người hầu, nếu hắn mang lại cho lão chiếc chìa khoá này.

Mặt Lacla tái nhợt.

- Lão Denton Parker? - Cô kêu lên - Anh muốn nói là...

- Tôi muốn nói là lão định vào thăm cô tối nay!

- Ôi! Không! Làm sao... lão... có thể... nghĩ đến... một việc khủng khiếp thế!

- Rõ ràng là việc đó khá dễ cho lão. - Hầu tước nói - Nếu cô không khoá cửa phòng. Nhưng rõ ràng việc đó không xảy ra với cô.

- Dĩ nhiên... là không! Làm sao... em có thể hình dung... Làm sao em có thể ngờ rằng... một người đàn ông... lại có thể... làm một việc như thế?

- Bây giờ thì hãy nghĩ đến nó đi. - Hầu tước nói - Và sau này phải rất cẩn thận khoá cửa vào. Nếu chìa khoá biến mất như chiếc này thì phải tới gặp bà quản gia ngay và đề nghị chuyển sang một phòng khác.

Lacla xiết chặt hai bàn tay.

- Làm sao một người đàn ông... lại có thể xử sự hèn hạ như thế? Và lão... đã khiến bác Averil... bảo em... những thứ mà lão... sẵn sàng... tặng em... và bác ấy đang... ép em phải nhận.

Những lời ấy được cô nói ngắt quãng và không rõ ràng.

- Tặng cô? Lão đã tặng cô cái gì?

- Một ngôi nhà... với lại chữ Deeds vào... tên em... cùng mười ngàn bảng... trong ngân hàng...

- Chà, thật hào phóng! - Hầu tước giễu cợt - Tuy nhiên, ở tuổi cô, tôi nghĩ là cô muốn một chiếc nhẫn cưới rồi.

Chàng vừa nói, vừa nhìn thẳng vào mắt Lacla.

- Lão hỏi... cưới... em. - Cô nói.

- Lão đã có gia đình rồi! - Hầu tước đáp lại - Tôi đã nói chuyện với người hầu của lão tối nay. Anh ta bảo tôi là lão đã lấy vợ mười năm trước và đã có ba con!

Lacla áp hai bàn tay lên má.

- Anh... muốn nói rằng... Nhưng bác Averil nói... ôi... làm sao... bác ấy lại có thể? Làm sao... bác ấy lại nghĩ... là em nên làm những việc sai trái... độc ác đến thế!

- Thế cô không biết là lão cho cô làm tình nhân của lão ư? - Hầu tước hỏi.

- Không! Không! Em... chẳng bao giờ nghĩ rằng... một quý ông lại... đề nghị một việc làm như vậy...

Giọng của nàng đứt quãng

- Lão... thật là tồi tệ... Em biết lão... rất tồi tệ! và bây giờ...

- Bây giờ, Hầu tước nói dứt khoát, cô phải tự khoá cửa lại và ngày mai, tôi hi vọng là cô sẽ nói với Denton Parker đúng suy nghĩ của cô về lão.

Chàng nhận thấy một vẻ thảng thốt trong mắt cô.

Chàng chưa thấy một phụ nữ nào bị sốc như thế.

Chàng tra chìa khoá vào ổ.

Khi chàng sắp mở cửa, thì chợt nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài.

Chàng đặt ngón tay lên môi vì sợ cô nói điều gì.

Cùng lúc chàng vặn chìa khoá.

Có tiếng gõ cửa. Cả Hầu tước và Lacla sững người.

Cô vẫn đứng yên. Lát sau, lại có tiếng gõ cửa.

Hầu tước nhìn Lacla và gật đầu.

Bằng một giọng lo lắng, run run, cô hỏi:

- Ai... đấy?

Rồi ai đó phía ngoài đang cố mở cửa.

Vì bị khoá bên trong, nên người đó không thể mở. Rồi có giọng nói của Denton Parker.

- Lacla, mở cửa ra! Tôi có điều quan trọng muốn nói với cô!

Lacla chạy lại chỗ Hầu tước như để cầu mong sự che chở. Khi gần chàng cô nói:

- Đã quá muộn rồi... Tôi sắp... đi ngủ.

- Tôi không nói nhiều đâu. - Denton Parker trả lời - Bác cô có chuyện muốn nói với cô.

- Chuyện gì thế?

- Tôi không thể nói khi đứng ở ngoài được.

Lão lại cố mở cửa và Hầu tước nghĩ là lão đang lấy sức.

- Tôi sắp đi ngủ rồi. - Lacla nói - Hãy bảo bác Averil... là tôi sẽ tới... gặp bác ấy ngay... sáng mai.

- Tôi muốn gặp cô bây giờ! - Denton Parker đáp lại.

Theo bản năng, Hầu tước cảm thấy rằng, qua cách nói năng của lão, thì lão đang cố sức làm bật cửa ra.

Chàng xoay nhanh người và lấy lưng chống cửa.

Chàng biết phải một gã thật khoẻ mới đẩy nổi chàng.

Tuy vậy, lão này không phải tọng người như vậy.

Lão lùi lại rồi thúc người thật mạnh vào cánh cửa.

Nếu Hầu tước không ở đây, lão có thể làm tung nó ra rồi.

Mặc dù chiếc chìa khóa đang tung lên trong ổ, nhưng cơ thể rắn chắc của chàng đã giúp đỡ khỏi bật ra.

Lúc này, rõ ràng Denton Parker đang chửi thề và không còn sức nữa.

Lão cố đẩy một lần nữa, nhưng rõ ràng hoàn toàn vô ích.

Tất cả im lặng. Rồi lão ta bỏ đi.

Hầu tước lắng nghe, cho tới lúc không còn nghe thấy tiếng chân của lão.

Lacla cũng đang lắng nghe.

Lúc này cô mới kêu lên khe khẽ. Tiếng kêu giống như của một con vật nhỏ bị mắc bẫy. Cô tựa người vào Hầu tước.

- Anh hãy cứu em... hãy cứu em! - Cô khóc - Làm sao anh... lại ở đây... đúng lúc... thế?

Cô tựa hẳn vào chàng và chàng quàng cánh tay qua người cô.

Chàng nhận ra lúc đó cô run bắn người.

Rồi cô nói bằng một giọng hoảng sợ đến tột độ:

- Lão có thể đến nữa. Em sẽ phải làm gì... làm sao em có thể thoát được? Em phải... trốn, đây!

Cô vừa nhìn thẳng vào chàng vừa nói.

Nước mắt lã chã rơi trên má cô. Và đôi môi cô đang run run.

Cô vẫn còn rùng mình vì sợ.

Hầu tước nghĩ rằng, dù cô đang hoảng sợ, nhưng chàng chưa từng thấy người phụ nữ nào lại đáng yêu hơn thế.

Lúc này cô cần được bảo vệ và chăm chút biết bao.

- Mọi việc ổn rồi! - Chàng nói dứt khoát - Lão sẽ không trở lại tối nay đâu.

- Nhưng... điều gì sẽ xảy ra... ngày mai, khi mà Averil cứ bắt em... phải làm điều đó?

Chỉ tới lúc đó, cô mới nhận ra hết những gì mà người ta có ý định làm.

- Hãy bảo... cho em... việc em phải làm. Xin... hãy bảo em đi! - Cô nài nỉ.

Không chút đắn đo tới việc nào khác ngoài việc nàng thật xinh đẹp và đang ở trong vòng tay chàng, chàng ghé môi hôn lên đôi môi nàng.

Môi chàng chạm vào đôi môi nàng và chàng kéo nàng vào sát người mình.

Lacla vẫn còn hết sức sửng sốt.

Rồi khi chàng dán chặt môi nàng, thân thể nàng dường như tan vào chàng.

Nàng nghĩ, như thế chàng đã mở cánh cổng trời và đưa nàng bay lên.

Rồi khi chàng hôn nàng mãi, nàng biết rằng, nàng đã yêu chàng ngay từ lúc nhìn thấy chàng lần đầu.

Dù chàng muốn nàng hay không, thì nàng cũng thuộc về chàng, là một phần của chàng.

Những nụ hôn của chàng như thể chàng đã hái những vì sao từ bầu trời và đặt chúng lên ngực nàng.

Nàng cảm nhận ánh sáng của chúng đang lung linh quanh người.

Đó là ánh sáng của Chúa. Mọi chuyện thật đẹp và hoàn hảo.

Đôi môi Lacla trở lên mềm mại, ngọt ngào trong môi chàng mà chàng chưa từng cảm nhận.

Chàng không thể tin được điều mà chàng đang cảm nhận thật khác lạ hay chỉ là chàng đang hôn một người phụ nữ nào đấy.

Đó là cảm giác hạnh phúc đến tột cùng mà chính chàng cũng không thể tự giải thích nổi.

Đó là nụ hôn khác hẳn bất kì nụ hôn nào khác mà chàng đã cho và nhận.

Chàng biết, mà chẳng cần phải nghĩ về nó, cảm giác đê mê mà Lacla cảm nhận và đã đem đến cho chàng.

Họ đã ở bên nhau theo một cách thức mà chàng chưa từng được cảm nhận trong bất kì một cuộc tình nào trước đó.

Sau những phút giây tưởng dài hàng thế kỷ, mà cũng như ngắn ngủi từng giây, chàng ngẩng đầu lên.

Chàng thấy gương mặt Lacla chuyển sang một vẻ đẹp huyền ảo như không còn là của một người bình thường nữa. Như thế, nàng là một phần của Chúa trời.

Tất cả trước mắt, nỗi sợ hãi, kinh hoàng trước khi chàng chạm vào người nàng đã biến mất.

Thay vào đó là dào dạt một tình yêu, không chỉ tỏa ra từ cơ thể nàng mà từ sâu thẳm tâm hồn nàng.

Trong giây lát, mắt họ lồng trong mắt nhau.

Rồi như nói là thừa, chàng lại ôm hôn nàng da diết.

Cứ thế, họ hôn nhau, tưởng như trên bầu trời này, cuộc đời này không có cả chính họ nữa.

Tưởng như hàng thế kỷ nữa trôi qua, cho tới lúc chàng nói - giọng của chàng như không còn của chàng nữa:

- Em yêu của anh! Em đã làm gì anh thế này? Làm sao em có thể làm anh trở nên thế này?

- Em... Em yêu anh! - Lacla thì thầm - Nhưng em... chưa từng nghĩ là... anh sẽ muốn... hôn em.

- Anh không biết vì sao anh phải đợi lâu đến vậy! - Chàng đáp lời rồi lại hôn nàng thắm thiết.

Lát sau chàng nói:

- Em không thể ở trong ngôi nhà này được nữa.

Lacla im lặng một lát, như thể nàng phải cố lắm mới nhớ được ra là mình đang ở đâu. Rồi nàng nói:

- Anh ơi, em phải... trốn thôi.

- Dĩ nhiên là phải vậy rồi! Ừ phải rồi. - Chàng đồng tình - Hãy chuẩn bị mọi thứ của em và chúng ta sẽ đi ngay!

Nàng tròn xoe đôi mắt.

- Đi? Nàng hỏi. Nhưng... Em không được... làm hại anh... hay khiến anh... mất việc.

Chàng mỉm cười.

- Có thực em nghĩ cho anh không?

- Tất nhiên. Em... phải nghĩ... cho anh. - Nàng nói. - Chỉ cần anh... bảo em có thể đi đâu... mà ông ta... không tìm... được em.

- Anh hứa với em, hẳn sẽ không thể làm việc đó. Bây giờ hãy làm như anh bảo em đi. Gói hết những đồ đạc của em lại.

Chàng nghĩ một lát rồi hỏi:

- Nhưng em có thể mang chúng xuống gác không?

- Có... dĩ nhiên... em mang được.

- Vậy thì khi đã chuẩn bị xong, em hãy ra chỗ tàu ngựa ngay. Anh sẽ đợi em ở đó. Sẽ tốt hơn, nếu không ai biết chúng ta đã đi cho tới sáng mai.

- Thế còn... bác... Averil?

- Nếu bà ta lo về em thì cũng đáng đời cho bà ta! - Chàng nói - Bà ta chẳng có quyền gì ở đây mà nói cả.

Chàng định nói thêm, nhưng chàng nghĩ là có thể làm Lacla bối rối. Thay vào đó, chàng hôn cô rồi nói:

- Hãy làm như anh bảo đi. Hãy để mọi việc cho anh. Anh hứa với em, mọi việc sẽ ổn thôi.

Mắt nàng long lanh những ánh vàng của những vì sao.

Rồi nàng nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, hơi lo âu:

- Anh có... chắc chắn là... việc này... sẽ không làm tổn hại đến anh bất cứ giá nào chứ? Anh sẽ... chẳng bao giờ... có được... lời giới thiệu nào của bà Averil cả.

- Anh có thể tự xoay sở được, mà chẳng cần tới nó. - Chàng nói - Đừng lo lắng gì nữa ngoài việc chạy trốn của em.

Chàng kéo nàng vào lòng và nói lời đẹp nhất:

- Anh yêu em, Lacla!

Rồi chàng đi ra cửa và khi mở cửa chàng nói:

- Hãy khoá cửa lại trong khi em mặc quần áo, để đề phòng!

Chàng nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt Lacla.

- Em sẽ... rất... rất nhanh! - Nàng trả lời và mỉm cười với chàng.

Ra ngoài hành lang, chàng chạy nhanh về phòng của mình mà không cần phải giả bộ làm việc gì khác.

Chỉ cần ít phút, chàng đã gói ghém xong ít đồ mà chàng mang theo. Rồi chàng đi nhanh xuống cầu thang và hướng đến phía các tàu ngựa. Chàng hơi lo là Wain Wright đã đi ngủ rồi.

Nhưng, chàng nhẹ cả người khi thấy anh ta đang đọc báo thể thao trong phòng Hanes - Room như thường lệ.

- Xin chào, Lyon! - Anh ta kêu lên khi thấy Hầu tước xuất hiện. - Tôi không nghĩ là anh ra đây.

- Tôi đã hi vọng là anh có ở đây. - Hầu tước nói.

Chàng đi vào phòng Harness - Room, đến chỗ Wain Wright đang để mở tờ báo và đặt vào đó hai tờ mười bảng.

- Chúng là của anh, nếu anh giúp tôi. - Chàng nói.

Rồi chàng để tiếp xuống năm tờ nữa, riêng rẽ và nói thêm:

- Đó là tiền đặt cọc, đảm bảo là tôi sẽ mang trả lại những thứ mà tôi định mượn của anh.

Wain Wright nhìn chàng ngạc nhiên.

- Đó là cái gì thế? - Anh ta hỏi.

- Một chiếc xe ngựa dã chiến và hai con ngựa. Tôi muốn có những thứ tốt nhất.

- Anh thực sự nghĩ là tôi sẽ cho anh mượn ư?

- Tôi hi vọng là anh tin tôi. Và tôi thề với anh, chúng sẽ trở lại với anh nguyên vẹn như khi tôi mượn. Như anh biết đấy, ngài Percy sẽ không thể nhận ra là không có chúng nữa.

Một sự im lặng kéo dài và Hầu tước đứng yên nhìn Wain Wright.

Chàng đang dùng sức mạnh ý chí của mình để chi phối anh ta như chàng đã làm trước đây, hồi còn tham gia cuộc chiến.

Cuối cùng Wain Wright đầu hàng.

- Thôi được, Lyon. - Anh ta đồng ý - Có thể tôi là một thằng ngốc. Nhưng tôi tin anh. Và tôi sẽ rất ngạc nhiên, nếu anh để tôi phải thất vọng.

- Tôi hứa, tôi sẽ không làm điều đó. - Hầu tước nói - Tôi sẽ đưa anh một tờ ngân phiếu có trị giá đúng bằng những thứ tôi mượn anh. Nhưng chữ kí trên đó không phải là Lyon. Trong trường hợp có chuyện gì đó xảy ra với anh, thì tốt hơn là, anh biết về tôi càng ít càng tốt.

Wain Wright bật cười vang.

- Tôi biết có điều gì đó bí ẩn ở anh! - Anh ta nói - Nhưng vì tôi biết anh đang vội, nên chẳng có lí do gì để nói dông dài mãi. - Anh ta cầm những đồng tiền mà Hầu tước đã để trên bàn và nhét chúng vào túi.

Rồi anh ta gọi to những người hầu nào đó.

Khi Lacla tới, hai con ngựa đẹp nhất, những con được chăm sóc tốt nhất của ngài Percy đã được thặng ào chiếc xe dã chiến.

Chiếc xe sáng bóng, vì chỉ mới được mua cách đó ba tháng. Khi nhìn thấy Lacla, chàng vội vã đỡ lấy chiếc hòm từ tay nàng.

Chàng chăm chú nhìn nàng.

Khi nàng mỉm cười với chàng, chàng nghĩ, không người con gái nào lại có thể đáng yêu và hạnh phúc hơn nàng.

- Anh... thực sự đưa em... đi? - Nàng lí nhí hỏi.

- Ngay bây giờ! - Chàng trả lời - Mọi thứ đã sẵn sàng.

Chàng giúp nàng lên chiếc xe có hai con ngựa kéo phía trước. Có một chỗ để trống, thường dành cho một người hầu. Đó là một đêm đẹp trời. Trên xe còn có một mái che.

Chàng biết, ánh trăng sẽ soi con đường tốt hơn hai chiếc đèn lồng treo hai cạnh xe.

Sau khi giúp Lacla ngồi vào xe, chàng choàng lên người nàng một chiếc khăn.

Rồi chàng vòng sang phía bên và ngồi vào ghế đánh xe.

Chàng chìa tay về phía Wain Wright.

- Cám ơn anh! - Chàng nói - Tôi sẽ không bao giờ quên rằng anh đã tin tôi. Và tôi sẽ viết thư cho anh trong tư cách, quyền hạn khác vào một tương lai không xa.

- Chúc may mắn! Chúa sẽ ban phước lành cho cả hai người! - Wain Wright mỉm cười trả lời.

Hầu tước cầm lấy dây cương, cho chiếc xe đi khỏi sân và chạy ra con đường.

Khi họ đi qua những chiếc cổng lớn và chạy ra đường cái, Lacla nhích lại gần chàng.

- Em nghĩ... là em đang mơ! - Nàng nói - Em sợ là... em sẽ tỉnh lại.

- Cả hai chúng ta đang mơ! - Chàng nói - Và đó là một giấc mơ có thật!

Khi nói, chàng biết, đó là một sự thực.

Chàng đã tìm được một thứ, mà chàng từng nghĩ nó luôn lẩn tránh chàng và như không thể tìm thấy.

Đơn giản, nó được gọi là Tình yêu!

7

Hầu tước cho xe chạy được chừng hơn một giờ.

Con đường đã vào chỗ hẹp và khúc khuỷu. Chàng nghĩ, có lẽ họ nên dừng lại nghỉ cho tới sáng.

Chàng cho xe ghé vào một làng nhỏ. Lúc đó đã gần một giờ sáng.

Chàng nhớ lại những buổi đi săn, chàng đã qua đó một đôi lần. Đó là một ngôi làng xinh xắn, có một quán trọ được quét sơn trắng và đen, ẩn trong màu xanh ngắt của cây lá.

Có một cái hồ vệt quen thuộc, được bao quanh bởi những cây khuyên vàng.

Khi chàng cho xe dừng lại Lacla hỏi:

- Sao chúng ta dừng lại ở đây?

- Vì anh không muốn em bị mệt. - Hầu tước âu yếm trả lời - Và chúng ta còn phải vượt qua một chặng đường dài vào sáng mai. - Chàng đưa dây cương cho nàng và nói:

- Em hãy giữ ngựa, trong khi anh vào kia xem có thể thu xếp được gì không?

Chàng đi về phía quán trọ. Nhưng quán trọ đã đóng cửa.

Chàng vòng xe ra phía sau, nơi chàng nghĩ là người chủ quán đang ngủ, và cố đánh thức ông ta.

- Anh muốn gì? - Ông ta sảng giọng - Lúc lão chủ nhìn thấy chàng đứng dưới ánh trăng, lão liền đổi giọng nói thêm: - Thưa ngài?

- Tôi xin lỗi đã làm phiền ông - Chàng nói - Tôi đang đi cùng em gái và chúng tôi khó có thể đi xa thêm nữa. Vì thế, chúng tôi muốn nghỉ trong quán

của ông đêm nay. Tôi sẽ trả cho ông xứng đáng.

Không đợi nghe thêm lời nào nữa, lão chủ khoác vội chiếc áo và xuống gác.

Cùng lúc đó, chàng xem xét kỹ tàu ngựa.

Có hai ngăn rất sạch có thể cho lũ ngựa vào.

Chàng kiểm tra nước sạch đựng trong những chiếc thùng.

Chàng chẩn là Wain Wright đã để đầy một túi ngũ cốc phía sau xe.

Khi chàng từ chỗ tàu ngựa lên, lão chủ quán đang đợi và nói:

- Tôi rất tiếc, thưa ngài, chỉ còn một phòng khách thôi ạ.

Nhưng có một chiếc ghế sô-pha ở đó.

- Tôi sẽ ngủ ở đó. - Hầu tước nói - Và tôi đã thấy là có thể nhốt những con ngựa của tôi vào các tàu ngựa của ông.

Khi lão chủ đi ra ngoài, rõ ràng là ông ta đã bị cuốn hút bởi chiếc xe và những con ngựa.

Hầu tước cho xe vào sân và lão chủ quán giúp chàng tháo yên cương.

Cũng lúc đó, vợ lão chủ nhanh nhẩu đưa Lacla lên phòng khách. Đó là một căn phòng sáng sủa, trần nhà chiếu sáng rực rỡ. Có 2 ô cửa sổ. Một chiếc hướng ra phía cây cối xanh ngắt. Còn chiếc kia nhìn ra phía sau nhà.

Chỉ có một chiếc giường lớn và một ghế sô-pha.

- Tôi nghe thấy quý ông nói đi cùng em gái. - Vợ lão chủ quán nói với Lacla
- Và tôi biết ông nhà tôi giải thích là chúng tôi chỉ còn trống một phòng thôi. Nhưng anh trai cô có thể nghỉ trên chiếc ghế sô-pha, còn cô thì nghỉ trên giường. Tôi sẽ mang thêm chăn và một chiếc gối khác tới.

Bà ta mau mắn mang những thứ đó xếp lên ghế sô-pha rồi nói:

- Cô còn cần gì nữa không, thưa cô?

- Không, cảm ơn bà! - Lacla đáp lại - Tôi chắc là chúng tôi sẽ rất thoải mái.

Khi vợ lão, chủ đã đi ra, nàng đẩy chiếc sô-pha cách xa chiếc giường hết mức.

Nàng nhanh nhẹn thay quần áo.

Lúc nhìn ra cửa sổ, Lacla trông thấy Hầu tước đang ở chỗ tàu ngựa cùng lão chủ quán.

Họ thắp một chiếc đèn lồng và nàng nhìn thấy mái tóc của chàng, khi chàng đang xoa tay lên người một con ngựa.

- Anh ấy thật tuyệt vời! - Nàng tự nhủ - Cảm ơn Chúa, cảm ơn người... đã cho con gặp được chàng!

Khi họ đã lo xong mọi thứ cho những con ngựa, lão chủ cứ nhất định mời chàng cùng uống rượu.

Ngẫu nhiên, sau tất cả những việc vừa làm, chàng cảm thấy rất khát.

Ca rượu táo to được lão chủ quán rót ra cho chàng thật mời mọc.

- Tôi muốn mang một ít lên cho em gái tôi. - Chàng nói - Chúng tôi đã phải đi một đoạn đường dài.

- Tôi ước sao có thứ gì khác mời ông - Lão chủ quán nói - Nhưng tôi chắc là có một ít thịt xông muối, nếu ông thích.

- Chúng tôi không đói! - Hầu tước trả lời - Nhưng tôi khoái rượu táo. Ông làm ơn rót thêm cho tôi một ca nữa.

Lão chủ quán làm theo lời chàng.

Hầu tước đi lên cầu thang gỗ, tay cầm theo hai ca rượu táo. Chàng cố xoay sở để mở được cửa phòng.

Có hai ngọn nến đang cháy sáng cạnh giường, nhưng không có ai nằm ở đó.

Rồi chàng nhìn thấy Lacla đang nằm trên ghế sô-pha ở phía bên kia phòng.

Khi chàng định nói, thì chợt nhận thấy, trong ánh sáng của những ngọn nến, mắt nàng đã khép lại.

Nàng đã ngủ ngon lành.

Chàng đặt hai chiếc ca xuống cạnh giường, rồi đi về phía kia căn phòng, nhìn nàng ngủ.

Chàng biết là, thường không người phụ nữ nào lại thích ngủ trên ghế sô-pha thay vì chọn chiếc giường lớn.

Và, vì vậy, chàng không thể vào đó ngủ cùng được.

Chàng biết, ý nghĩ đó chưa từng xuất hiện trong đầu nàng.

Chàng cứ đứng thế, yên lặng ngắm nhìn mái tóc màu ánh bạc lòa xòa một bên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Một cánh tay gác hờ trên tấm chăn.

Chàng thấy không có ai khi đang ngủ lại xinh đẹp, ngây thơ đến vậy.

Chàng muốn quì xuống để hôn lên đôi môi xinh xắn của nàng cho tới lúc nàng tỉnh dậy.

Chàng biết rằng, chỉ cần chạm vào người nàng sẽ làm thức dậy cảm giác hạnh phúc tột cùng đã đưa họ vào thế giới của riêng họ.

Nhưng chàng biết là Lacla đang rất mệt.

Không chỉ vì chuyến đi, mà còn vì cả cuộc chạy trốn của họ.

Ngoài ra còn có nỗi hoảng sợ mà Denton Parker đã gây ra cho nàng.

- Mình phải để yên cho nàng ngủ! - Hầu tước quyết định.

Việc này chưa từng xảy ra với chàng. Có lẽ đó là lần đầu tiên trong đời, vì lòng vị tha, chàng không hề nghĩ cho bản thân.

Chàng đi lại nhẹ nhàng trong phòng, rồi thay quần áo. Chàng lấy chiếc áo ngủ từ bọc hành lý rồi lên giường.

Trước khi thổi tắt ngọn nến, chàng ngắm Lacla một lần nữa.

Lòng chàng dấy lên nỗi biết ơn Chúa trời đã cho chàng tìm thấy nàng.

***

Lacla đang đắm mình trong giấc mơ, nàng được hôn.

Nàng như được tắm mình trong bình minh rực rỡ.

Mọi thứ đều được nhuộm một màu vàng óng.

Rồi khi tỉnh giấc, nàng nhận ra Hầu tước đang hôn mình.

Nàng quàng hai tay vào cổ chàng và kéo chàng vào sát hơn.

Chàng hôn nàng cho tới lúc nàng hoàn toàn tỉnh ngủ.

Rồi chàng nói:

- Anh muốn ở đây hôn em cả ngày, và nói với em rằng, em đáng yêu vô cùng. Nhưng chúng ta còn phải đi thêm một đoạn đường xa nữa.

Nàng nhìn chàng thay đổi. Trời đã sáng. Và nàng nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, hơi ngái ngủ:

- Em... Em không biết... lúc anh... đi ngủ...

- Em đã ngủ rất nhanh, và em thật tốt vì đã ngủ trên ghế sofa. Lẽ ra anh phải ngủ ở đó.

- Không... dĩ nhiên là không được. - Nàng trả lời - Nó chắc chắn quá nhỏ với anh... nhưng em định thức và muốn biết chắc xem anh có được thoải mái không.

- Lần sau là em phải chăm sóc anh đấy! - Chàng trêu chọc.

- Đó là việc... em muốn... làm. - Lacla trả lời.

- Anh sẽ đi chuẩn bị xe và ngựa, - Chàng nói - rồi chúng ta sẽ ăn sáng trước khi khởi hành.

Nàng mỉm cười với chàng. Chàng mang theo cái gói của mình ra khỏi phòng.

Lacla nhanh nhẹn nhảy xuống và đi về phía cửa sổ.

Nàng không thể không ngắm nhìn chàng lúc đi qua sân dẫn vào khu tàu ngựa.

Nàng nghĩ, chẳng ai có thể mạnh mẽ và đẹp trai như chàng

- Làm sao... anh ấy có thể yêu mình? - Nàng tự hỏi một cách ngượng ngùng.

Lúc nàng mặc quần áo, Hầu tước đã thẳng ngựa vào xe.

Chàng tìm một cậu bé giữ xe, rồi đợi ở chiếc bàn trong phòng khách. Ở đây, bữa sáng đang được dọn ra.

Không giống như một phụ nữ kiểu, cách ở London, chàng thấy Lacla ăn nhiều.

Nàng thích ăn trứng, thịt lợn xông muối, nhiều bánh mì phết bơ và mật ong.

Chàng nhận thấy vợ chồng lão chủ quán rất tò mò về họ.

Chàng khéo léo tránh trả lời những câu hỏi thảng.

Khi chàng trả tiền trọ, gã chủ quán tỏ ra rất biết ơn vì sự hào phóng của chàng, và vì thế quên hết mọi chuyện khác.

Họ đánh xe đi trong ánh nắng mặt trời.

Khi họ đã đi khá xa, dọc theo những con đường nhỏ của vùng quê, Lacla hỏi:

- Chúng ta sẽ... đi đâu?

- Đi làm lễ cưới! - Hầu tước bình thân trả lời.

Nàng nhìn chàng. Chàng có thể thấy những ngọn nến lung linh đang nhảy múa trong đôi mắt nàng.

- Anh... Anh muốn nói... điều đó ư? - Nàng khẽ hỏi.

- Anh yêu em! - Hầu tước trả lời - Và anh nghĩ em cũng yêu anh. Vì thế chúng ta còn làm điều gì khác nữa?

-Em... Em yêu anh, - Lacla nói - em yêu anh cho... tới khi không còn... ai trên đời này, ngoài anh nữa.

Nàng ngập ngừng một lát, rồi nói:

- Có thực sự... anh đủ khả năng để làm đám cưới không?

Nàng nói tiếp, trước khi chàng có thể trả lời:

- Em sẽ... làm việc vì anh... Tất nhiên em sẽ... nhưng em không muốn là một... gánh nặng... và có thể sẽ khó khăn cho anh trong những việc khác... khi anh đã có một người vợ.

- Vậy, theo em chúng ta phải làm gì? - Hầu tước hỏi.

Chàng muốn nghe câu trả lời và tự hỏi nó là gì?

- Em nghĩ là... nếu chúng ta... tính toán kỹ lưỡng - Lacla trả lời - Chúng ta sẽ đợi... cho tới khi... anh tìm được một việc, ở nơi mà họ... không từ chối... việc anh có vợ.

- Nhưng điều đó sẽ làm khổ cả hai chúng ta. - Chàng phản đối - Anh muốn có em lúc này, ngay bây giờ và mãi mãi, Lacla ạ!

- Đó là... điều em rất mong muốn - Nàng nói - nhưng anh đã... rất tốt và tuyệt vời với em. Nên em không thể để anh... phải gánh chịu... vì em.

- Anh nghĩ, em có thể để tất cả những việc đó cho anh. - Hầu tước mỉm cười
- Nếu em chấp nhận cuộc sống nghèo khổ cùng anh.

- Được sống cùng với anh... là điều duy nhất... em mong muốn. - Lacla trả lời - Em sẽ lau sàn nhà, đi xin trên phố, hay làm bất cứ việc gì, nếu em được ở bên anh, và được là... vợ anh.

Nàng nói những lời cuối rất nhỏ, như thể nó làm nàng cảm thấy xấu hổ.

Hầu tước thầm nghĩ, chàng đã có câu trả lời cho Charles. - Cậu ta đã nói rằng, chẳng có ai sẽ lấy chàng làm chồng chỉ vì bản thân chàng cả!

Chàng rất sung sướng và hạnh phúc là đã tìm được Lacla. Chàng muốn nói với cả thế giới rằng, nàng không giống bất kỳ người đàn bà nào khác.

Rằng nàng yêu quý chàng, vì chàng là một người đàn ông bình thường, chứ không phải vì chàng là một Hầu tước giàu có.

Nhưng chỉ một người duy nhất được biết sự thật câu chuyện đó là Charles.

Chàng đã thua cuộc, nhưng bù lại, chàng đã tìm được một người vợ.

Và, chàng chắc chắn Charles sẽ tặng chàng con Tempest làm quà cưới.

Họ vẫn tiếp tục đi.

Đúng như chàng dự tính, khi họ đi vào những chiếc cổng sắt có đầu nhọn màu vàng của trang trại Eagles, thì trời đã quá trưa.

Chàng thấy Lacla ngạc nhiên khi thoáng nhìn thấy chúng.

Rồi khi họ tiến đến con đường có những cây sồi cổ thụ, rõ ràng nàng thực sự bị cuốn hút bởi vẻ đẹp kỳ vĩ của nó.

Hầu tước biết rõ nơi chàng sẽ dừng lại, để nàng có thể ngắm nhìn trang trại Eagles rõ nhất.

Chàng kéo dây cương để con ngựa dừng lại.

Lacla thấy phía trước họ, một ngôi nhà lớn. Ngôi nhà đã được ông cha Hầu tước xây dựng từ thời Nữ hoàng Elizabeth trị vì.

Ánh sáng mặt trời đang phản chiếu trên hàng trăm ô cửa sổ.

Những bức tượng và những chiếc bình đựng tro hoả táng in đậm trên nền trời xanh.

Một bãi cỏ xanh đậm đổ dốc xuống mặt hồ nước hình bầu dục phía sau ngôi nhà.

Khi Lacla đang say sưa ngắm nhìn, thì một đàn bồ câu trắng bay qua trước cửa ngôi nhà và đáp xuống vườn.

Những cây hạnh đào và mộc lan nở đầy hoa.

Hầu tước chờ đợi.

- Còn gì... có thể đẹp hơn thế? - Lacla hỏi - Nó thuộc về ai vậy?

- Về anh! - Hầu tước trả lời.

Lacla cười vang.

- Mẹ và em vẫn thường nói vậy mỗi khi nhìn thấy cái gì đẹp đẽ. Có thể chúng ta không phải là chủ của nó, nhưng chúng ta có thể giữ mãi vẻ đẹp của nó trong trái tim và vì vậy nó là của chúng ta - của chúng ta mãi mãi. Và không ai có thể lấy nó của chúng ta được.

Nàng nói thật say sưa, và Hầu tước biết là nàng đang xúc động.

Chàng không nói gì và cho xe chạy tiếp.

Họ đi qua chiếc cầu bắc qua cái hồ nhỏ.

Khi họ ngược dốc đi lên phía sân trước cửa ngôi nhà, Lacla lo lắng hỏi nhỏ:

- Có lẽ... anh đừng... đến gần thế. Người ta có thể nghĩ, chúng ta không được lịch sự.

Họ đã đến những chiếc bậc chạy dài đến cửa trước.

Hai người hầu, hẳn đã dõi nhìn khi họ đến gần, vội chạy ra trải thảm đỏ.

Gần như là phép màu, người quản gia xuất hiện ở cửa.

Một người hầu vội vã từ các tàu ngựa chạy đến.

Lacla quay người ngược nhìn Hầu tước dò hỏi.

- Mọi việc ổn rồi, em yêu! - Chàng nói.

Nàng chăm chăm nhìn chàng kinh ngạc.

Chàng vòng qua phía kia chiếc xe, giúp nàng xuống xe, rồi khoác tay nàng, đưa nàng lên những bậc thang.

Khi họ đến cửa trước, người quản gia nói:

- Chào ông chủ! Thật vui được đón ông. Nhưng chúng tôi không nghĩ là ông về.

Bởi chàng đang nắm tay Lacla, nên chàng thấy nàng nắm chặt bàn tay mình.

- Chúng tôi đã đi một chặng đường dài, Newman, - Hầu tước trả lời - Vì thế tôi muốn có một bữa trưa càng sớm càng tốt. Và hãy bảo bà Meadows chuẩn bị phòng của phu nhân cho cô Horn đây.

- Phòng của phu nhân ư, thưa Hầu tước?

- Đó là điều tôi muốn, - Hầu tước trả lời - Và hãy cử một người hầu đi xe ngựa đến nói với linh mục là tôi muốn ông ấy đến đây lúc hai giờ.

- Vâng, thưa ngài!

Quả là, Newman ngạc nhiên với những gì anh ta nghe thấy.

Nhưng anh ta đã được dạy dỗ kỹ càng rằng không được nhận xét hay phản ứng điều gì.

Hầu tước dẫn Lacla vào căn phòng, mà chàng luôn dùng, khi một mình ở Eagles.

Trong phòng có một chiếc bàn chàng dùng để ngồi viết.

Chàng để ở đó những cuốn sách mà chàng thích đọc, dù trong thư viện lớn có hàng vạn cuốn.

Có những hình ảnh của thể thao trên các bức tường.

Có bức chân dung của mẹ chàng phía trên lò sưởi.

Bà mặc bộ nghi lễ của bà Hầu tước, đầu đội chiếc vương miện của nhà Mouteagle. Trông bà thật đẹp.

Khi cánh cửa đóng lại, Lacla quay nhìn Hầu tước.

Nàng nói bằng giọng lí nhí, sợ sệt.

- Em... không hiểu... sao chúng ta, lại ở đây? Và sao... ông ta lại gọi anh là... ông chủ?

- Anh rất tiếc là anh đã nói dối em, cưng ạ. - Hầu tước trả lời - Thực ra anh là Hầu tước Mouteagle, và đây là nhà anh.

Lacla đứng yên lặng, gần như hoá đá.

Chàng ngạc nhiên khi nghe thấy nàng khẽ kêu lên đau đớn.

- Không!... Không!... Đó không thể là sự thật!

Nàng chạy tới bên cửa sổ, đứng lặng, quay lưng lại phía chàng. Chàng biết nàng đang khóc.

Chàng đi lại phía nàng, vòng tay ôm lấy người nàng và dịu dàng kéo nàng vào lòng.

- Sao em lại khóc? - Chàng khe khẽ hỏi - Việc anh không làm một anh đánh xe nghèo có thể làm em buồn hơn chẳng?

- Em... Em nghĩ... Em là vợ anh... - Lacla lắp bắp.

- Đúng đấy, em sẽ là vợ của anh. - Chàng âu yếm nói - Chúng ta sẽ làm lễ cưới, khi linh mục tới lúc hai giờ.

- Không, không... tất nhiên là... không.

Gần như chàng không hiểu, nhưng những lời nói đó đã được nói ra:

- Tại sao em lại nói thế? - Chàng hỏi.

- Bởi vì, nếu... anh quan trọng... đến thế... và sống trong ngôi nhà... lớn thế này, thì anh không thể cưới một người như em!

- Sao lại không? - Hầu tước hỏi.

- Vì anh phải... lấy một cô gái... thượng lưu và quan trọng... như anh.

- Không ai có thể quan trọng đối với anh bằng em được, - Chàng nói - và khi trở thành bà Hầu tước Mounteagle, em cũng sẽ rất quan trọng.

Nàng lắc đầu rồi vùi đầu vào vai chàng.

Chàng hôn lên mái tóc nàng.

Chàng luôn tin rằng, bất kỳ cô gái nào mà chàng ngỏ lời cầu hôn, chắc sẽ run lên vì sung sướng.

Fleur cũng phải giả vờ như thế, trong khi cô ả lại đang mơ tưởng tới một vị trí cao hơn.

Nhưng chàng chưa hề nghĩ có cô gái nào đó lại từ chối mình.

- Anh muốn hỏi em một điều, Lacla - Chàng nói - và việc trả lời trung thực rất quan trọng.

- Anh... biết... em sẽ làm thế mà. - Nàng nói dịu dàng.

- Em có thực sự muốn nói rằng, nếu chúng ta lấy nhau, em sẽ làm việc để chúng ta có thể sống hạnh phúc, dù em có phải cọ rửa sàn nhà?

- Dĩ nhiên rồi... Em sẽ làm... bất cứ việc gì nếu... em có thể làm anh hạnh phúc!

- Nếu em ở đây thì sẽ khiến anh rất hạnh phúc. Anh muốn em giúp cho anh tất cả những việc mà anh phải làm.

- Nhưng... còn có... rất nhiều phụ nữ khác... có thể làm việc đó tốt hơn em nhiều.

- Cái đó để anh quyết định. Và anh biết, em yêu, em sẽ động viên, hối thúc anh phải làm việc, trong khi tất cả những gì anh muốn là được yêu em!

Lacla bật ra một tiếng cười chua chát.

- Anh nghĩ là em yêu anh! - Chàng nói.

- Em yêu anh! Em yêu anh vô cùng. Nhưng em đang nghĩ cho anh.

- Vậy nếu yêu anh, thì em phải lấy anh. Vì anh không thể hạnh phúc nếu không có em.

Nàng đưa mắt dỗi nhìn gương mặt chàng.

- Thật vậy ư? Anh có thể bằng những gì anh có...

- Anh thề! - Hầu tước nói.

- Vậy thì... em sẽ cố gắng. - Lacla nói - Nhưng anh phải chỉ bảo cho em, nếu em có làm điều gì sai trái.

Hầu tước không trả lời mà chàng chỉ hôn nàng.

Rồi họ không thể nói thêm được nữa.

Cả hai đều hiểu rằng họ đã được gắn lại bằng tình yêu và thậm chí đám cưới cũng không thể làm họ gần gũi hơn thế.

***

Họ ăn trưa ở phòng ăn. Nơi đây khiến Lacla không nói lên lời vì choáng ngợp.

Trước lúc nàng lên gác, Hầu tước nói với nàng:

- Anh có việc muốn nói với em và anh nghĩ điều đó sẽ làm em hạnh phúc.

- Gì thế anh? - Lacla hỏi.

- Anh đã bảo viên thư kí cho xe đến đón Peter và cô giáo đã chăm sóc cậu bé tới đây.

Lacla chăm chú nhìn chàng như thể nàng sợ đã nghe nhầm.

Hầu tước tiếp lời:

- Anh có một người họ hàng sống cùng ở trang trại. Họ có hai đứa con trai cùng tuổi với Peter. Anh sẽ mời họ tới sống ở Eagles, trong khi anh và em đi nghỉ tuần trăng mật.

Chàng hôn nàng, trước khi nói tiếp:

- Anh biết là các cậu bé sẽ thích cưỡi những con ngựa của anh, hay câu cá trong hồ và chơi những trò mà anh đã từng chơi khi bằng tuổi chúng.

Lacla lặng yên không nói.

- Em yêu, sao em khóc? Anh đã nói điều gì khiến em phải lo lắng?

- Đó là những giọt nước mắt hạnh phúc! Bởi vì... anh quá tốt. - Nàng nấc lên

- Làm sao một người đàn ông có thể thông cảm... và tuyệt vời đến mức... không thể tin được như thế?

Hầu tước ôm chặt nàng trong vòng tay của mình.

- Làm sao, em có thể diễn tả anh là người tuyệt vời biết nhường nào? - Nàng hỏi trong tiếng nấc.

- Em có thể nói với anh sau, - Hầu tước mỉm cười - Và đó là điều anh sẽ đợi để được nghe.

Chàng âu yếm lau nước mắt cho nàng.

- Nào, giờ thì em hãy đi lên gác và làm sao để em còn đáng yêu hơn. Anh muốn nhớ đến cuối đời, rằng cô dâu của anh trông rực rỡ ra sao trong ngày hôm nay.

- Em sẽ... cố để trông... xinh đẹp hơn vì anh. - Lacla nói - Dù là gương mặt em thế nào đi nữa... thì trái tim em cũng hoàn toàn thuộc về anh.

- Đó là tất cả những gì anh muốn! - Hầu tước trả lời.

Chàng lại hôn nàng say đắm. Rồi nàng đi lên gác.

Trong phòng của phu nhân, bà Meadows, quản gia, đang đợi nàng.

Nàng mặc chiếc váy trắng mousseline được may đơn giản.

Bà Meadows đội lên đầu nàng chiếc khăn đăng ten Brussels.

Chiếc khăn làm bộ váy của nàng không còn vẻ mộc mạc, mà trở nên rất quyến rũ.

Một chiếc vương miện kim cương nhỏ, được kết theo hình những bông hoa dại mà Hầu tước đã chọn để nàng đội.

Nàng còn đeo một chuỗi vòng cổ rất hợp bộ.

Khi nhìn vào gương, Lacla thấy khó có thể nhận ra mình là ai.

Làm sao đó lại chính là nàng, người con gái đã phải khâu vá chăm chỉ để được sống trong một căn nhà lá?

Trước khi rời phòng, một người hầu mang tới cho nàng một bó lan trắng.

Chúng vừa mới nở ở một trong những ngôi nhà của Hầu tước.

- Trông cô thật xinh đẹp, thưa cô! - Bà quản gia suýt xoa. Khi Lacla sắp đi xuống cầu thang - Cô đúng là quý bà mà tất cả chúng tôi vẫn hi vọng Hầu tước sẽ lấy làm vợ.

- Cảm ơn bà! - Lacla dịu dàng nói - Tôi chỉ mong sao... tôi sẽ không làm mọi người... thất vọng.

- Cô sẽ không như vậy đâu, - Bà Meadows đáp lời - và tôi biết Chúa sẽ ban phước lành cho cô cậu trong ngày hạnh phúc này!

Lacla chậm chậm đi xuống từng bậc thang đến chỗ Hầu tước đang đợi nàng ở tiền sảnh.

Trông chàng thật bảnh với dải băng màu xanh của cấp tước Ga-tơ vắt chéo qua ngực chàng.

Có nhiều huy hiệu trang trí trên áo khoác của chàng. Hai chiếc chàng được tặng do sự gan dạ của mình.

Nhưng mắt chàng chan chứa tình yêu, đó mới là điều đáng nói.

Chàng biết Lacla đang ngỡ ngàng, nên chàng hôn tay nàng trước khi để nó trên cánh tay mình.

Khi họ chạm bước xuống hành lang dẫn họ tới nhà thờ phía sau ngôi nhà, chàng dịu dàng nói:

- Anh yêu em, Lacla, và đây chính là cách thức kết hôn của anh.

Nó được nói ra bằng tất cả sự chân thành.

Nếu chàng lấy ai đó khác, thì chàng bị buộc phải làm một đám cưới linh đình Thánh George ở Quảng trường Hanover.

Và việc chiêu đãi sẽ diễn ra ở tòa nhà Carlton.

Cùng với mọi việc xì xào tại London, chỉ trích vợ chàng, vì chàng không phải là “một ai trong số họ”.

- Đây quả là sự mở đầu đúng đắn, - Chàng tự nhủ - cho những đám cưới khác với những gì người ta trông đợi.

Khi họ cùng quì xuống trong ngôi nhà thờ xinh xắn có những cửa sổ kính mờ, Lacla như thấy cha mẹ mình cũng ở bên cạnh.

Có biết bao thiên thần đang ca hát trên đầu họ.

Rồi khi vị linh mục chúc phước cho sự kết giao của họ, nàng biết mình còn được chúc phước theo cách nàng chưa từng trông đợi.

Không phải vì Hầu tước là người giàu có, mà vì chàng yêu nàng.

Chàng có tất cả những phẩm chất mà nàng mong muốn ở một người đàn ông.

Khi buổi lễ kết thúc, họ đi về phòng khách, căn phòng mà nàng chưa từng được nhìn thấy.

Những người hầu lâu năm như Newman, ông này đã ở Eagles được ba mươi năm và bà Meadows thậm chí còn lâu hơn, cũng có mặt ở đó.

Cả những, người đứng đầu các tiểu bang, cũng cùng uống sâm panh chúc mừng sức khoẻ họ.

Hầu tước nói những lời xúc động cảm ơn họ vì lời chúc tốt đẹp và những cố gắng làm việc của họ trong những năm tháng đã qua.

Chàng còn nói thêm rằng, chàng hi vọng họ sẽ giúp đỡ vợ mình và nói những lời cuối chân thành.

- Mọi người đã góp phần dựng lên một tổ ấm cho tôi thì khi tôi mới sinh ra. Tôi muốn vợ tôi, cha mẹ nàng đã không còn nữa, cảm thấy đây là tổ ấm cô ấy và dĩ nhiên con cái chúng tôi, và những thế hệ tiếp nối chúng tôi nữa.

Những người hầu hân hoan vỗ tay không dứt.

Có những giọt nước mắt trong mắt bà Meadows và người đầu bếp già người đã ở Eagles từ khi Hầu tước còn là một cậu bé.

Những người hầu vui vẻ uống rượu mừng sức khoẻ của mình. Rồi Hầu tước đưa nàng lên gác.

Chàng chỉ cho nàng lối phòng khách đi sang phòng riêng của nàng và phòng của chàng phía đối diện.

Đó là căn phòng xinh xắn đầy những cửa cải quý báu, đã được nhiều thế hệ Hầu tước phu nhân thu thập lại.

Lacla không có nhiều thời gian ngắm nghía chúng.

Hầu tước đưa nàng vào phòng ngủ của chàng nơi có chiếc giường bốn cọc đồ sộ, gắn gia huy nhà Mounteagle ở đầu giường.

Có rất nhiều hoa trong phòng khách, nhưng giờ Lacla đang say sưa ngắm những bông hoa huệ đang tỏa hương thơm ngào ngạt trong phòng chàng.

Chàng khép cửa lại và nói:

- Cuối cùng, em yêu, anh biết em là của anh. Không ai có thể tách em ra khỏi anh, và anh muốn nói với em, anh yêu em biết nhường nào!

Lacla xao xuyến nhìn chàng.

Chàng hôn nàng say đắm, như thể chàng vẫn còn xúc động bởi nghi lễ vừa rồi.

Rồi khi chàng cảm thấy niềm vui sướng tuyệt diệu mà nàng truyền sang, chàng nhắc chiếc vương miện khỏi đầu nàng.

Chàng tung chiếc khăn voan Brussels xuống sàn.

Chàng kéo váy của nàng cho nó rơi xuống, rồi bế bổng nàng lên giường.

Nàng yên lặng để chàng hôn nàng say đắm.

Không thể diễn tả hết bằng lời nổi sung sướng tuyệt đỉnh mà những nụ hôn chàng phủ trên nàng.

Cả thân thể nàng run rẩy vì chàng đang vuốt ve nàng.

Chàng ôm chặt nàng trong vòng tay, còn nàng vùi mặt vào vai chàng.

- Em yêu! Cứng của anh! - Chàng nói - Làm sao anh có thể nói hết em có ý nghĩa với anh đến chừng nào! Đến bây giờ anh mới biết được đến niềm hạnh phúc thực sự.

Nàng ép sát người vào chàng hơn.

Rồi nàng nói bằng một giọng nhỏ nhẹ:

- Em... Em có... một điều... muốn nói với anh.

Chàng chột lạng người.

Lóe lên trong đầu chàng ý nghĩ là nàng có một lời thú tội.

Có thể là điều gì đó mà nàng đã làm trước đây như Fleur và một số ả đàn bà khác mà chàng từng quen.

Chàng sẽ không thể chịu đựng được khi bị làm vỡ mộng ngay bây giờ, vào phút giây của hạnh phúc.

Chàng đã tin rằng, nàng phải khác, đến mức chàng muốn cầu xin nấng đừng nói với chàng điều gì cả.

Chàng sẽ buộc nàng hãy giữ lấy nó làm bí mật của riêng mình.

Nhưng rồi chàng biết, nếu làm vậy, chàng sẽ mãi mãi day dứt vì tò mò, điều này thậm chí còn tồi tệ hơn là biết được sự thật.

- Điều gì... thế? - Chàng hỏi, có vẻ hơi gắt trong giọng nói.

Một chút yên lặng. Rồi Lacla nói:

- Em biết... anh sẽ nghĩ em... rất ngốc nghếch... và có lẽ đó là điều em không nên... nói với... anh.

Hầu tước chờ đợi.

Chàng thấy như thế mọi thứ trên đời đã bị đóng băng.

Lacla giấu gương mặt vào ngực chàng và thì thầm.

- Em đã... nghĩ và nghĩ hoài. Nhưng... em không biết được làm sao mà... hai người chúng ta lại có thể... làm được chuyện đó... em rất sợ... rằng em làm điều gì... mà anh không thích và... anh sẽ thôi... không yêu em nữa.

Những lời cuối bật nhanh ra khỏi môi nàng.

Hầu tước như thấy cả thế giới này tràn ngập ánh sáng mặt trời. Chàng nhắm mắt lại như thể niềm tin đó thật lớn lao.

Rồi chàng nói:

- Em yêu dấu! Người yêu xinh đẹp của anh! Người vợ nhỏ bé ngây thơ yêu quý của anh! Em có biết là anh muốn em biết mọi thứ về tình yêu, trừ một điều mà chỉ mình anh sẽ chỉ bảo cho em không?

Chàng đăm đuôi hôn nàng, chàng hôn môi nàng, gương mặt nàng, bầu vú của nàng.

Toàn thân nàng run rẩy. Hơi thở nàng gấp gáp.

- Em... yêu... anh! Ôi... em... yêu... anh!

- Em là của anh, của mình anh thôi, Lacla! - Chàng dồn dập nói.

Giọng nói của chàng chùng xuống và càng có vẻ ích kỷ khi chàng nói:

- Anh sẽ giết chết bất kỳ thằng đàn ông nào - dám - đụng vào em. Và anh nghĩ, anh cũng sẽ giết cả em, nếu em không chung thủy với anh.

- Làm sao em... lại có thể như vậy. - Lacla thốt thức nói - Khi mà... em yêu... và vô cùng ngưỡng mộ anh. Em thật lòng tôn thờ anh... ôi, người chồng tuyệt vời... vô vàn tuyệt vời của em. Anh hãy cho em biết... làm sao để... anh được hạnh phúc.

Chàng lần tìm môi nàng. Rồi anh hôn nàng cuồng nhiệt, đòi hỏi. Nó khác với những lần hôn trước đây nhưng nàng không hề sợ hãi mà mê say đón nhận. Có cái gì hoang dã và mê đắm đang nhảy nhót trong nàng. Nàng như thấy bầu vú và đôi môi mình cháy bỏng. Đó cũng là một phần sự cháy bỏng đang cháy trong chàng.

- Em yêu anh! Em... yêu... anh! - Nàng muốn nói hoài, nói mãi.

Nhưng đâu cần phải nhiều lời.

Khi Hầu tước và nàng hòa tan vào nhau, cả đất trời vang ngân những bài ca của thiên thần, tràn ngập ánh nắng mặt trời và vầng hào quang tỏa ra từ Chúa!

Đây là *TÌNH YÊU - LINH HỒN VÀ CÔI THIÊN LIÊNG*.

Thứ Tình yêu mà tất cả những người đàn ông đều kiếm tìm và chỉ ít người mới có may mắn tìm được!

HẾT

tve-4U
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Tủ sách BOOKBT #308

16/09/2017

Chú thích

[1] Nguyên bản là: Club White, có nghĩa là Câu lạc bộ dành cho giới quý tộc (Các chú thích đều do người dịch chú thích).

[2] Nguyên văn: “Hãy để cho những con chó đang ngủ được yên” (N.D)

[3] Dịch: Bậc thầy sẵn lòng cáo (ý nói không sẵn được nhưng vẫn mua danh hiệu đó).

Mục lục

1
2
3
4
5
6
7